

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PACK EDUCATION

PART ONE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
HANNAH HAZE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Paket Eğitimi Birinci Bölüm

Hannah Haze

Telif hakkı© 2024 by Hannah Haze

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Ön kapak EVE Graphic Design LLC tarafından
tasarlandı Buckley's Books tarafından yayına
hazırlandı

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

Contents

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Ayrıca yazan: Hannah](#)

[Haze Yazar Hakkında](#)

[Teşekkür](#)

[Hannah's Omegaverse Hakkında](#)

Foreword

Bu kitap, bir kadın omega karakteri ve üç alfa erkeği ile daha tatlı bir 'neden seçim' (ters harem) omegaverse, bol miktarda buharlı sahne, çok sayıda mizah ve biraz angst. Bu kitap bir düettir ve mutlu son ikinci kitaba kadar gelmeyecektir. Planlanmamış bir hamilelik ikinci kitapta yer alacaktır. Daha detaylı uyarılar için lütfen [web sitemi](#) ziyaret edin.

Bu kitapta herhangi bir yazım hatası görürseniz, lütfen bana bir satır bırakın, böylece düzeltebilirim:hannahhazewrites@gmail.com (Ya da sadece bana e-posta bırakın. Sohbet etmeyi seviyorum!).

Bu kitabın sonunda omegaverse'im için bir rehber bulabilirsiniz. Eğer omegaverse'de yeniyseniz, bir göz atmak isteyebilirsiniz.

Birinci Bölüm

Harper

Güneş ışığı masamın ve çalışma notlarımın üzerine dökülüyor. açık pencereden suyun şırıltısını duyabiliyor ve bahçedeki çiçeklerin kokusunu alabiliyorum - leylak, zambak, gül ve ... ve ... alfa.

Kahretsin!

Çam, yosun ve vanilyanın lezzetli erkeksi karışımıyla kokan alfalar.

Burnumu ovuşturuyorum ve koltuğumu karıştırıyorum. Genellikle yeni yatak odam için sonsuza kadar minnettar olurum. Eskiden annemle paylaştığımız daireden yaklaşık dört katı büyüklüğünde. Ayrıca, masam cumbalı pencerenin önünde durduğu için, garajdan aşağıya bakabiliyorum. Bu da yapmam gereken tüm çalışmalar için daha az depresif hissetmemi sağlıyor.

Kalemimi parmaklarımın arasında döndürüyorum ve sonra ucunu agresif bir şekilde çiğniyorum, dişlerim plastiği parçalıyor.

artık değil.

Şimdi, pencere büyük bir dikkat dağıtıcı - kaçınmak için elimden geleni yapıyorum. Mesele sadece pencereden süzülen kokuların karışımı değil, pencerenin dışında gizlenen şey. Pencerenin dışında *kimin* pusuya yattığı. Havuz kenarında mayolarından başka bir şey giymeden pusuya yatanlar.

Omuzlarımı kıvırıyor, sırtımı dikleştiriyor, kokuları ve sesleri çalışarak eşzamanlı denklemlere odaklanıyorum. Üniversiteye giriş sınavlarını geçmeyi umuyorsam bunları anlamam gerekiyor. Ayrıca, eğer biraz şans verirsiniz gerçekten çok ilginçler.

Havuzun yanındaki yarı giyinik üç alfadan çok daha ilginç. Öğle güneşi altında muhtemelen sudan parlayan alfalar. Tuğla evler gibi inşa edilmiş ve aralarında bazı küçük ulusların tamamında bulunandan daha fazla kas bulunan alfalar.

İç çekiyorum ve notlarımı bir kenara itiyorum.

Bu umutsuz bir durum, tamamen umutsuz ve yeni üvey kardeşim en iyi iki arkadaşıyla birlikte üniversiteden eve döndüğünden beri böyle. O zamandan beri çalışma programım istikrarlı bir düşüşe geçti. Kendi hazırladığım, güzel renklerle vurgulanmış ve belirli son teslim tarihleri olan zaman çizelgesine bakıyorum. Şu anda üç gün gerideyim ve bu öğleden sonraki çalışma seansına bakılırsa daha da geride kalacağım.

Eskiden, annemle yaşadığım zamanlarda, apartman ders çalışmak için çok gürültülü olduğunda hemen kütüphaneye giderdim. Ama şimdi Rockview'in pahalı banliyölerinde yaşıyoruz ve en yakın kütüphane 45 dakikalık yürüme mesafesinde - 95 derece sıcakta yapmayacağım bir şey. Susuzluk ve sıcak çarpması çalışma programıma yardımcı olmaz.

Pencereyi çarparak kapattım ve klimayı açtım. Klimadan her zaman nefret etmişimdir - havadaki kimyasalların kokusunu alabiliyorum. Omega sinüslerimi tahriş ediyor ve başımı ağrıtıyor. Ancak, baş ağrısı muhtemelen başka bir kaygan tsunamiden daha iyidir - Daxton geldiğinden beri, omzuna asılı spor çantası ve yedekte en iyi arkadaşları ile külotlarımı düğüm hızında (kelime oyunu yapmak istemedim) yok ediyorum. O zamandan beri külotlarım felaket bölgesi gibi. Bu son derece uygunsuz ve gerçekten çok yanlış. Üvey kardeşine aşık olmak mı? Üvey kardeşinin en iyi arkadaşlarına aşık olmak mı? Akıllıca değil. Mantıklı değil. Hiç de iyi bir fikir değil.

Evet, ama tamamen kaçınılmaz.

Elbette, daha fazla kıyafet giymeleri yardımcı olacaktır.

Ayrıca bu kadar güzel kokmasalar daha iyi olurdu. Tanrım, orman kokusunu hep sevmişimdir. En ufak bir vanilya kokusunda bile midem guruldardı.

Ve bu kadar ateşli olmasalar kesinlikle yardımcı olurdu. .

Bu haksızlık. Özellikle de sınavlarına çalışmak için elinden geleni yapan tek bir omega için.

Kalemimi tekrar elime alıyorum ve elimden geleni yapmama rağmen (gerçekten yapıyorum), pencereye doğru bakmaktan kendimi alamıyorum. Büyük hata. Çünkü tam zamanında Dax'ın havuzdan çıktığını, koyu renk saçlarını gözlerinin önünden savurduğunu görüyorum. Parıltılı su göğsünden ve karın kaslarından aşağı akıyor ve yüzme şortu kasık bölgesinde gerçek olamayacak kadar büyük görünen bir şeye yapışıyor.

Küçük bir çığlık attım, bir çift külotu daha sular altında bırakırken vücudum gördüklerimden kesinlikle hoşlanıyordu.

Sanırım üvey kardeşimin yakışıklı olmasına o kadar da şaşırmamalıyım - yontulmuş bir çene, keskin elmacık kemikleri ve koyu renk gözler. Babası, hemşire ve aynı zamanda bir beta olan annem onu kapmadan önce birkaç yıl boyunca uygun beta bekarlar listesinin başında yer aldı.

Şaşırmaya kesinlikle hakkım olan şey, üvey kardeşimin - üniversiteyle 'çok meşgul' olduğu için ailemin fırtınalı düğününe hiç gelmeyen adam- bir alfa olduğu gerçeğiydi.

Evet, tatil için ortaya çıkıp tüm çalışma planlarımı mahvetmeden önce bu bilgiye sahip olmak güzel olurdu.

Notlarımı masaya geri koyuyorum ve eski güzel matematiğin tadını çıkarmak için vücudumda titreşen tüm elektriği görmezden geliyorum.

Karmaşık aritmetik varken kimin alfalara, orgazmlara ve düğümlere ihtiyacı var ki? Yaşasın!

Kesinlikle fallık bir ikame olmadığından emin olduğum kalemimi tekrar emiyorum, kapalı pencereye rağmen alfa kokusunu daha da güçlü alabildiğim gerçeğini görmezden geliyorum, yatak odamın kapısı açıldığında ve kapımda yükselen, üzerinde mayosundan başka bir şey olmayan bir alfayla karşılaştığımda.

Owen. Sarışın, mavi gözlü, sörfçüye benzeyen - şampiyonluk üstüne şampiyonluk kazanan ve dünyanın dört bir yanında peşinden koşan bir kıza sahip olan bir sörfçü. Tabii ki o bir sörfçü değil - en azından profesyonel bir sörfçü değil - üvey kardeşim gibi o da doktor olmak için çalışıyor. Bence bu gerçekten haksızlık. Dr. Owen ile bir konsültasyon düşünün. Kalp atışlarınız hızlanır, cildiniz kızarırdı - her hastaya ateş teşhisi koyardı.

"Ahh, pardon," diyor tembel, orantısız bir gülümseme ve gamzeyle. "Burayı banyo sanmıştım."

Ona bakakaldım. Kapımda bir tabela var, oldukça açık bir şekilde belirtiyor: Harper'ın odası.

"Hayır," diyorum, kalemi ağzımdan kapıp çenemden aşağı salya akmamasını umarak. "Şu iki tane var." Sol tarafı işaret ediyorum.

"Doğru," diyor, kıpırdamıyor, onun yerine burnu seğiriyor. Bana bakıyor. Tamam, bakmıyor, erkeklerin yaptığı o şeyi yapıyor, gök mavisi gözlerini vücudumda gezdiriyor, öyle ki ellerini tenimde gezdirmiş gibi hissediyorum.

Ki bu hiç mantıklı değil. Şort ve atlet giymişim, saçlarım dağınık bir şekilde toplanmış, gözlüklerim burnumun üzerinde garip bir açıyla duruyor (çünkü dün üzerlerine oturmuştum) ve görünürde hiç makyaj yok. Beni yanlış anlamayın. Durum gerektirdiğinde başları döndürebilirim. Bu o durumlardan biri değil.

"Çalışıyorsun," diyor. Tanrım, bu adamları seksi yapan sadece kokuları, karın kasları ve diğer tüm kasları değil. Sesleri de öyle. Hepsi alçak ve hırçın ve tamamen bir aksiyon filmine uygun.

Bahse girerim bu üçünün üniversitede birbirlerine takılan kızları vardır.

"Evet, ." Ya da

çalışmaya çalışıyorum.

Pencereden onu ve arkadaşlarını gözetlemek değil.

Kesinlikle bunu yapmıyorum.

"Ne çalışıyorsun?" diye soruyor, odaya adım atıyor, alfa yosun kokusu onunla birlikte odaya yayılıyor - aslında odama doluyor - ve içimin dönmesine neden oluyor. Bana çimenleri hatırlatıyor - fırtınadan hemen sonraki ıslak çimenleri.

Yanağımın içini çiğniyorum, kendi kokusunun gücünün ve A/C'den gelen kimyasal tang'ın kaygan külotumun parfümünü gizlemesini umuyorum. Notlarıma bakmak için üzerime doğru eğilirken, kokusu sinüslerimi tamamen sararken, vücudunun sıcaklığı hissedilirken ve kaslı göğsünün yakın görüntüsü kışkırtıcı olurken, o kaygan tsunamilerden birini daha tetiklememesini umuyorum.

Vücudumun nesi var? Bir ateşin eşigindeymişim gibi davranıyor - tamamen azgın ve çok hassas.

"Aaah, evet, bunu hatırlıyorum," diyor, bir elini sandalyemin arkasına dayıyor, parmak uçları omzumu sıyrıyor ve

Tenimin her yeri karıncalanıyor. Elindeki kâğıt parçasını karıştırıyor, yapmaya çalıştığım alıştırma sorularını okuyor ve pencerenin dışındaki üç alfaya bakmıyor. "Görünüşe göre bu işi öğrenmişsin. Biraz ara vermelisin. Gel ve bizimle havuz kenarında takıl. Çok güzel bir gün." Biraz daha yaklaşıyor ve yemin ederim nefesini içine çekiyor.

"Olamaz," diyorum, tüm gücümle seksi olmayan, alakasız konulara odaklanıp külotumu kaydırmamaya çalışarak. "Bu konu söz konusu olduğunda hâlâ biraz paslıyım."

"Daxton senin A sınıfı bir öğrenci olduğunu söylüyor."

Ona bakıyorum. Bunu Daxton mı söyledi? Bırakın hakkımda başka bir şey bilmesini, Daxton'ın adımı bilmesine bile şaşırdım. İki hafta önce geldiğinden beri benimle neredeyse iki kelime bile konuşmadı. Gerçi bu kısmen yatak odamda saklanmam ve vücuduma garip şeyler - uygunsuz şeyler - yapan üç ateşli alfadan kaçmamdan kaynaklanıyor. Neyse ki annem ve babası son iki gündür şehir dışındalar, bu da sadece iki acı verici aile yemeğine katlanmak zorunda kaldığım anlamına geliyor. Onlar eve dönene kadar en az bir hafta daha başka bir yemeğe katlanmak zorunda kalmayacağım.

"Şey... yani... sanırım... öyleyim. Ama sadece çok çalıştığım için." Zor yoldan öğrendim, erkekler zeki kızlardan hoşlanmazlar. Kendilerinden daha zeki kızlardan kesinlikle hoşlanmazlar. Ve kesinlikle kendilerinden daha zeki olan omega kızlardan hoşlanmazlar. Diğer kızlar da aynı şekilde kaba olabiliyor.

Kendimi bildim bileli notlarımı saklıyor ve zekamı küçümsüyorum.

"Çok çalışıyorum," diyor yatağıma doğru adım atıp kenarına tüneyerek. Küçük omega kalbim çarpmaya başlıyor. *Yatağımızda bir alfa*. Ona alfanın yatağımızda olduğunu hatırlatıyorum, içinde değil. Bana yine o kalp durduran gülümsemesini veriyor. "Buraya geldiğimizden beri durmadan çalışıyorsun. Bu senin için iyi değil. Biraz gevşemeye ihtiyacın var. Doktorun emri."

"Henüz doktor değilsin," diye .

"Bu dönem omegalar üzerinde çalıştık," diyor ve ben mi hayal görüyorum yoksa sesi daha da mı alçalıyor? Her iki durumda da beni ürpertiyor. "Onlar için neyin iyi olduğunu biliyorum."

"Kursunuzda omegalar üzerine mi çalışıyorsunuz?" Başka ne söyleyeceğimi bilemeden soruyorum.

"Onun gibi bir şey," diyor. Gözleri gardırobuma kayıyor. "Mayon var mı? Gerçi, eğer yoksa-"

"Mayom var," diye göz devirerek karşılık veriyorum. "Güzel," diyor yataktan zıplayarak. "O karar verildi. Beş dakika sonra havuz başında görüşürüz."

"Ben ... şey .." Kekeliyorum, ama o çoktan kapıdan çıktı.

Boş kapı aralığına bakıyorum, kalbim hala hızlı atıyor ve midem hala çırpınıyor.

Yani, yüzmeye gidebilirim. Bütün sabah ders çalıştım. . Ve hava çok sıcak. Klimanın bangır bangır çalışmasına rağmen, resmen kaynıyorum. Belki biraz yüzmek, beni serinletir, tekrar yapmama yardımcı olur. Notlarıma tazelenmiş ve odaklanmış olarak dönebilirim.

İşte bu yüzden gardırobuma yöneliyor ve havuzun kenarındaki üç cezbedici alfayı değil, sahip olduğum her mayo parçasını dışarı fırlatıyorum.

İkinci Bölüm

Harper

Çeşitli mayoları yatağımın üzerine serdim.

Ufacık tefecik, minicik bir şey. Bakışlarımı çizgi boyunca bir ileri bir geri sallıyor, minik, ip gibi bir şeyi tercih edersem yanlış gidebilecek her şeyi tartıyorum. İffetli, kendi vücudundan korkan bir omega gibi görünmek istemiyorum. Ayrıca vücuduna üç çift alfa eli değsin diye çırpınan bir omega gibi de görünmek istemiyorum. Her geçen gün daha da çaresiz hissetse bile.

Ben ikisinin arasındaki bikiniyi tercih ediyorum. Alt kısmı yüksek belli ve dekolteli, üst kısmı ise oldukça destekli, bu da her yerde anlamına geliyor. Ayrıca, ela gözlerimi ve sarı saçlarımı tamamlayan çikolata rengi.

Miss America'ya layık olmayabilir ama beni beladan uzak tutar.

Giyindikten sonra aynanın karşısına geçip vücudumu inceliyorum. Bikini hatırladığımdan biraz daha dar; göğüslerim üst kısımdan dışarı taşma tehdidi altında. Bunun bir grup alfaya kırmızı bayrak gibi görünebileceğine karar veriyorum ve üstüme bir kaftan geçiriyorum.

Sonra kendime bunun kötü bir fikir olduğunu ve bela aradığımı söyleyerek - alfa şeklinde bela - merdivenlerden iniyorum, evin içinde yürüyorum ve güverteye çıkıyorum.

Üç alfa, uyuklayan aslanlar gibi havuz kenarındaki şezlonglara yayılmışlar. Kafalarını bana doğru çeviren aslanlar.

"Demek bize katılmaya karar verdin," diyor Owen, oturmak için doğruluyor ve gözlüklerinin üstünden bana bakıyor. "Fikrini değiştirdiğini düşünmeye başlamıştım."

Daxton tekrar telefonuna bakıyor, koyu kıvrıcık saçları yüzüne dökülüyor. "Sen bir omegasın," diyor bana bakmadan. "Öğle vakti. Güneşin altında olmamalısın."

Gökyüzüne bakıyorum. Muhtemelen haklıydı. Burası kavruluyor. Ama bunu söyleme şekli beni çok sinirlendiriyor ve beni öldürse bile 95 derece sıcakta dışarıda kalmaya kararlı hale getiriyor.

Havlumu dördüncü şezlonga atıp parmak arası terliklerimi çıkarırken ona "Ben sağlam yapıyım," diyorum.

"Wyatt elini kısa kesilmiş saçlarının üzerinde gezdirirken, ılık kısa saç tutamlarını yakalıyor ve onları fındık kahverengisinden kızılın bir tonuna dönüştürüyor. Burnunun üzerinde bir tutam çil ve yeşil gözleri var, eğer kare çenesi ve hatırı sayılır miktarda kasları olmasaydı bu onu oldukça sevimli gösterecekti.

Daxton telefonundan başını kaldırmadan arkadaşının koluna vurur.

"O benim kız kardeşim," diyor.

"Üvey kardeşim," diyor Owen, yüzünde tansiyonuma ve mideme çılgınca şeyler yapan dolu dolu bir gülümsemeyle.

Buraya gelmek mantıklı değildi, hiç mantıklı değildi. Duyarlılıkla övünen biri için bu tamamen karakter dışı.

Ancak, ne kadar mantıklı olsam da bir o kadar da inatçıyım ve Daxton'ın varlığımdan duyduğu bariz rahatsızlık beni sinirlendiriyor.

Tamam, babasının annemle evlenmesinden memnun değil. Altı ay önce 'çalışmaları' nedeniyle düğüne katılamayacak kadar meşgul olduğunda bunu açıkça belirtti. Ama bu benim hatam değil ve en azından kibar olabilir, küçük üvey kız kardeşini tanımaya çalışabilirdi.

"Ben yüzmeye gidiyorum," diye anons ediyorum. Hem Owen hem de Wyatt başlarını sallıyor, gözleri bana kilitleniyor. Kaftanımın eteklerine uzanıyorum ve başımın üzerinden geçiriyorum.

"Kahretsin," diye fısıldadı Wyatt, "Daxton, kız kardeşin çok seksi!"

Daxton'ın gözleri bir an için ekrandan yukarı kayıyor, beni değerlendiriyor, sonra o kadar ilgi çekici bulduğu şeye geri dönüyor. "Üvey kardeş," dedi.

mırıldanıyor.

Eğer bu üç alfayla aramda uygunsuz bir şeyler olabileceğinden endişelenseydim, endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığı açık. Daxton benimle Amazon'da timsahlarla güreşmekten daha fazla ilgilenmiyor.

Owen ve Wyatt'ın beni yakından izlediğinin farkında olarak havuzun kenarına doğru yürüyorum, ayak parmaklarımı havuzun kenarına yerleştiriyorum, ellerimi başımın üzerine kaldırıyorum ve dizlerimi bükerek suya dalıyorum. Cennet gibi. Serin, ferahlatıcı ve ilahi. Havuzun dibinde süzülüyorum, yarı yolda diğer tarafa geçiyorum ve bikinimi arkamda bir yerde bıraktığımı fark ediyorum.

Kahretsin! Kahretsin! Lanet olsun!

Kollarımı göğüslerime dolayarak yüzeye doğru sallanıyorum, su seviyesini çenemle aynı seviyede tutuyorum. Havuzu tarıyorum.

"Sanırım bir şey kaybettin," diyor Owen, havuzun kenarına doğru yürüyüp derinliklerini işaret ederek. Kahverengi üstlük yüzeyde yüzüyor, kayışları bir ahtapot gibi etrafına yayılmış. "Senin için getireyim."

"Hayır, sorun değil. Yapabilirim-" Ama çok geç kaldım. Üstünü sudan çıkarmak için çoktan eğilmişti. Yukarı kaldırıp giysiyi inceliyor, sonra havuza atlayıp bana doğru yüzüyor.

Odamdaki yakınlığını bunaltıcı bulduysam, soğuk havuzda sadece bir çift bikini külotuyla dururken bir milyon kat daha fazla.

"Arkanı dön," diye emrediyor, "ben de senin için geri bağlayayım."

Nazik teklifi için ona teşekkür etmeli ve bunu kendim yapabileceğimi söylemeliyim. Ama görünüşe göre aklımı kaçırmışım. Ya da belki de içimdeki omega alfa komutuna cevap veriyor. Her iki durumda da suyun içinde dönüp nefesimi tutarak bekliyorum.

Suyun içinde bana doğru bir adım yaklaşıyor. Mayosunun önü arka tarafıma sürtünüyor. Kulağıma fısıldamak için eğiliyor.

"Kollarını oynat, küçük omega."

Hâlâ telefona dalmış olan üvey kardeşime bakıyorum ve kollarımı çekiyorum. Owen bir şey görebiliyor gibi değil. Arkamda duruyor ve su göğüslerimin görüntüsünü bozuyor. Elbette, göğüslerimin büyüklüğü ve göğüs uçlarımin şekli hakkında iyi bir fikir edinebilirsiniz. Ama kesinlikle bulanıklar.

"Siktir," diye mırıldanıyor Owen.

Ve evet, bunu yanlış değerlendirmiş olabilirim, çünkü benden daha uzun ve başımın üzerinden suya bakabiliyor.

Bunun tehlikeli olduğuna karar vererek ondan bir adım uzaklaşmaya çalışıyorum ama elleri çoktan vücudumu sarmış durumda ve bikini üstümü karnımdan yukarı, göğüs kafesimin üzerinden kaydırıyor ve kumaşı göğüslerimin üzerine yerleştiriyor, başparmaklarını sertleşen meme uçlarımin üzerinde gezdiriyor.

"Güzel memeler," diye fısıldıyor, sonra kayışları sırtımdan geçiriyor ve fiskeyle kapatıyor.

Aklım başımda olsaydı, alfa feromonlarıyla kafayı bulmamış olsaydım, bunun için suratının ortasına bir tokat atardım. Bunun yerine, ellerini tutup olduğu yere geri koymak için can atıyorum. Çünkü ne de olsa adam bir doktor (stajyer doktor) ve ellerinin yetenekli olduğunu şimdiden söyleyebilirim. Her zamanki acılı elleme ya da deneyimsiz okşama değil.

"Çok güzel kokuyorsun," diye fısıldıyor ve ben uzaklaşıyorum, suya batıyorum ve dalgalanan yüzeyin üzerinden ona bakıyorum.

Gözleri bir dakika öncesine göre daha koyu görünüyor ve ellerini suyu okşar gibi ileri geri sallıyor. Bana gülümsüyor ve bu gizli bir davet gibi. Ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Üçünüzü Rockview'a getiren nedir?" Ben soruyorum. Daxton son dokuz aydır şehirden uzak duruyordu ve şimdi, aniden, İşte iki arkadaşıyla birlikte.

"Güneş ışığı, sahil... kızlar," diyor Owen.

"Üniversitede yeterince kız yok mu?"

"Hepsiyle yattı," diyor Wyatt, suya atlıyor ve sonra elini yüzeyin üzerinde gezdirerek arkadaşının yüzüne doğru sprey gönderiyor.

"Yani şimdi yeni av alanlarına mı geçtin?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. Bu alfalar tarafından avlanmak istemiyorum. Gerçekten istemiyorum.

Ya da belki birazcık biliyorum.

"Wyatt saçmalıyor. Daxton'ın psikopat eski sevgilisinden kaçmak için buradayız."

"Riiiiight," diyorum, sesim alaycılıkla dolu. "Onun gerçek bir psikopat olduğuna eminim."

Daxton kaşlarını çatarak telefonundan kaldırıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Oflayıp pufluyorum, ayaklarımı havuzun dibinden kaldırıp suyun içinde yüzüyorum. "Tecrübelerime göre, erkeklerin psikopat olarak etiketlemekten hoşlandıkları kızlar hiç de öyle değil."

"Peki neden?" Daxton bana ters ters bakarak düz bir şekilde söylüyor.

"Genellikle erkekler onları fena halde becerir. Arkadaşım Kerry gibi. Bir yıl boyunca bir adamla çıktı. Sonra bir gün telefonlarına ve mesajlarına cevap vermemeye başladı. Bir an çıkıyorlardı," elimi kaldırıp parmaklarımı şıklatıyorum, "sonra tamamen hayalet gibi davranmaya başladı. Ve kız onunla iletişime geçmeye çalıştığında, bilirsiniz, onun için endişelendiği için, tüm erkekler onu psikopat bir sürtük olarak etiketledi."

"Yani benim durumum hakkında büyük bir varsayımda bulunuyorsunuz ve aynı olduğunu mu varsayıyorsunuz?"

Omuz silkiyorum. "değil mi?"

Gözleri yüzümde geziniyor ve şezlongda dik oturuyor. "Hayır."

Bana bu şekilde bakması oldukça korkutucu ve tüm çabama rağmen gözümü kaçırıp havuzdaki iki arkadaşına dönmek zorunda kalıyorum.

Wyatt beni izliyor. Owen hala bana gülümsüyor.

"Psikopat davranışlarından Daxton sorumlu olsun ya da olmasın, yine de deli gibi davranıyor. Görünüşe göre bu beta kızlar bir kez alfa sikiinin tadını aldılar mı, asla bırakmak istemiyorlar."

"O bir beta!" Kafamı Daxton'a çevirerek söyledim. "Bunun olduğunu bilmiyordum... yani... bilirsin işte."

"Omegalar nadir bulunur," diyor Daxton, gözleri ve kendimi üç vahşi yırtıcı tarafından kuşatılmış bir av gibi hissediyorum. Beni parçalamalarını umursayacağımı sanmadığım yırtıcılar. "Üniversiteye giden pek yok."

Çenemi kaldırıyorum. Bir yıl önceki o beklenmedik sunumdan beri annemle bu konuşmayı milyonlarca kez yaptım. Artık üniversiteye gitmek için bir neden kalmadığına inanıyor. Rockview'daki süper zengin paketlerinden birini kapıp hayatımın geri kalanında bir prenses gibi yaşamak varken olmaz.

"Üniversiteye gidiyorum."

"Bu beni neden şaşırtmıyor?" Owen diyor ki.

"Sanırım yapmamam gerektiğini düşünüyorsun. Sanırım bir omega'nın iç tasarım ve çiçek düzenleme üzerine yoğunlaşması gerektiğini düşünüyorsunuz. Sanırım bir omega'nın kendisinden daha iyi bir şey sunamayacağını düşünüyorsun-"

Owen gülerek elini kaldırır. "Kahretsin, gerçekten çok yargılayıcısın. Bu saçmalıkların hiçbirini düşünmüyorum. Bence bir omega her şeyi yapmalı.

o istiyor." Bana göz kırpmıyor. "Bence bir omega *kim olursa olsun* o istiyor. Ben o eski moda saçmalıklara inanmıyorum." "Bir omega'nın dikkatli olması gerekir," diyor Daxton şezlongundan.

"Ben kendi başımın çaresine bakabilirim."

Daxton homurdanıyor. "Her yıl kaç tane omeganın kaybolduğunu biliyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum. Çetelerin karaborsada ticaret yapmak için omegaları kaçırdığı ya da şüpheli şirketlerin yeni ilaçlar bulmak için omegalar üzerinde testler yaptığı gibi söylentiler her zaman olmuştur. Şahsen ben bunların hep omegaları alfaların boyunduruğu altında tutmak için korkutma hikayeleri olduğunu düşünmüşümdür.

"Ne, buna inanmıyor musun?" Daxton diyor ki.

"Bu gibi masalların beni istediğim şeyi yapmaktan alıkoymasına izin vermeyeceğim."

"Peki sen ne yapmak istiyorsun?" Wyatt soruyor. "Harvard'da sanat tarihi okumak istiyorum." Owen ıslık çalar.

"Bu yüzden mi ders çalışıyorsun?" Wyatt soruyor.

"Evet," diyorum, şu anda havuzda alfalarla flört etmek yerine oturup ders çalışıyor olmam gereken pencereme bakarak.

Ama çok çalıştım. Çok. Çok. Çalıştım. Elbette, küçük bir molayı hak ediyorum.

"Buna rağmen neden matematik?" Owen soruyor. "Giriş sınavını geçmek zorundayım."

"Peki ders çalışmadığın zamanlarda ne yapıyorsun?" Wyatt soruyor. Ağzımı açıyorum.

Ağzımı kapattım.

Tekrar açtım.

"Çok eğlenceli birine benziyorsun," diyor Daxton, telefonunu eline alıp şezlonga yaslanarak.

"Eğlenceli olabilirim," diyorum.

"Eminim yapabilirsin," diyor Owen. "Bahse girerim bir alfa seninle çok eğlenebilir."

Daxton, "Kız kardeşimi gözetlemeyi bırak," diyor. "O senin değil-"

"Ve sakın aldanmayın. O açıkça nasıl eğleneceğini bilmeyen küçük bir bakire. Ders çalışmaktan başka bir şey yapmayı bilmeyen biri."

"Vay canına," diyorum, "sen gerçekten cinsiyetçi bir domuzsun." Bu biraz şaşırtıcı. Ethan çok sevimli biri - kadın haklarının sıkı bir müttefiki ve destekçisi. Nasıl böyle arkaik görüşlere sahip bir oğul yetiştirmiş olabilir?

"Ve sen de yargılayıcısın." Telefonunu yanına koyuyor ve gözlerini kapatıyor. "Ben de haksız değilim."

"Öylesin!" Benim hakkımda ne düşündüklerini neden umursadığımdan emin değilim.

Aslında neden umursadığının tamamen farkındayım. "O zaman kanıtla" diyor.

"mı? Sana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilim."

"Tabii ki hayır, çünkü sen nasıl eğleneceğini bilmeyen küçük, sıkıcı bir bakiresin."

Burun deliklerim alevleniyor ve kanım kaynıyor. Tüm butonlarıma basıyor. Ve ben aptal değilim; ne yaptığını biliyorum. Yine de bu tuzağa doğru yürüyeceğim. Belki de bu üç alfa tarafından tuzağa düşürülmeyi gerçekten istediğim içindir.

"Nasıl?" Dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Bunu nasıl kanıtlayabilirim?"

Üçüncü Bölüm

Daxton

"Hiç birlikte oldun mu?" Ona soruyorum, gözlerimi açıyorum ve ona doğru bakıyordu.

Küçük üvey kız kardeşimin her yerinde 'bakire' yazıyor - o büyük, geniş masum gözleri, yanaklarının her iki saniyede bir kızarması ve kokusunun bir rollercoaster gibi inip çıkması.

Ona bakmayı sevmiyorum. Elime geçen her fırsatta buna direniyorum.

"Seni ilgilendirdiğinden değil ama evet," diyor alay etmek için tasarlanmış bir surat ifadesiyle.

"Birden fazla kişiyle... birlikte mu?"

"Evet, birden fazla erkek arkadaşım oldu. On sekiz yaşımdayım."

"Hayır tatlım, aynı anda birden fazla kişiyle birlikte oldun mu?"

Biraz sarsılıyor, gözleri havuzda önünde duran iki arkadaşına kayıyor.

"Hayır," diye itiraf ediyor, yanaklarına sıcaklık yayılıyor. Gülünç derecede sinir bozucu biri. Tıpkı kokusu gibi. Gittiğim her yerde havada asılı kalıyor. Tıpkı en sulu şeftaliler gibi kokuyor. Tatlı, lezzetli ve rahatsız edici.

Öyle olacağını biliyordum. Babamın tekrar evlenmesinin bir felaket olacağını biliyordum. Neden ellili yaşlarındaki diğer erkekler gibi olup bir dizi uygunsuz genç kadınla çıkamıyordu? Neden

kendi yaşında birini bulmak için? Lanet bir hemşire! Torbalı bir kadın. Ve neden onunla *evlenmek* zorundaydı?

Bütün bu durum beni kızdırıyor.

"O zaman, sıkıcı bir iyilik meleği olmadığını kanıtlamak istiyorsan, Owen ve Wyatt ile aynı anda öpüştüğünü görelim."

Gözleri benden tekrar arkadaşlarıma kayıyor. Yanağının iç tarafını çiğniyor. Baştan çıktığı çok açık. Onunla ilgili her şey çok açık, kokusuyla gün gibi ortada. Ne de olsa o küçük bir omega ve aralarındaki alfaların cazibesi karşı konulamayacak kadar baştan çıkarıcı.

"Sen sadece arkadaşlarını varsayıyorsun-" diye başlıyor.

"Siktir, seninle sevişeceğim," diyor Owen, kremayı yeni almış bir kedi gibi sırtarak. Geldiğimizden beri küçük üvey kız kardeşimin etrafını kokluyor, ona dokunmak için can atıyor. "Ve o da yapacak." Sessiz arkadaşımıza doğru başparmağıyla işaret ediyor. Wyatt, Owen gibi gülümsemiyor. Harper'a dikkatle bakıyor. "Ve bunun eğlenceli olacağını garanti edebilirim." Ona göz kırpmıyor.

Harper bana doğru bakıyor.

"Korkuyor musun?" Ona soruyorum, bu da onu kararlı kılıyor; çenesini kaldırıyor ve omuzlarını dikleştiriyor.

"Korkmuyorum."

"O zaman buraya gel," diyor Owen parmağını kıvrarak.

"Ne kadar süreyle?" diye ağzından geçiriyor, yanağını yine endişeyle çiğniyor.

"Uzun mu?" Owen diyor ki.

"Ne kadar süre öpüşmeliyiz?"

"Sevişmeden önce genellikle belirli bir zaman üzerinde anlaşır mısınız?" Ağzımın kenarı seğirerek soruyorum. Evet, bakire tamam. "Genelde zaman tutuyor musun?"

"Hayır... Sadece.. Düşündüm ki..."

Owen suyun altında kızın eline uzanır ve tam önünde durana kadar onu kendine doğru çeker.

"İstedğin kadar uzun ya da kısa süre öpüşebiliriz."

Başını sallıyor.

Sonra parmağını çenesinin altından geçiriyor ve başını geriye doğru eğerek yüzüne bakmasını sağlıyor, başparmağının ucuyla yumuşak görünen alt dudağını okşuyor. Çok şişman bir dudak. Isırılmak için yalvaran bir dudak.

"Wyatt," diyor.

Wyatt suyun altına dalar ve omega'nın hemen arkasından çıkar. Wyatt'ın yakınlığından kıllanıyor ve kokusu . Eğer lanet su olmasaydı, burun deliklerimizin kaygan kokuyla dolup taşacağından şüpheleniyorum.

"Nasıl... bu iş nasıl yürüyecek?" diye sorar. Owen

ona, "Bunu telafi edeceğiz," diyor. "Ama-"

"Bunu daha önce yapmadılar," diyorum.

"Ama-" Sözlerini bitiremiyor çünkü Owen onu öpüyor. Nazik bir öpücük, dudaklarını okşuyor ve göz kapaklarının kapanmasına neden oluyor. Wyatt ıslak saçlarını bir omzunun üzerinden okşuyor, sonra parmaklarını kürek kemiğinin üstünden boynunun arkasına doğru gezdiriyor ve bu hareketleri kadının ürpermesine neden oluyor.

"Çok güzelsin, Omega. Gerçekten çok güzel ve çok lezzetlisin," diyor, ki bu günlerdir söylediği en güzel söz. Eğiliyor ve onun boynunu öpüyor.

Ateşli görünüyor. Çok ateşli, öpüşme oldukça PG dostu olsa bile. Bir kızı paylaşmak - bir omega paylaşmak - hakkında konuştuğumuz, tartıştığımız, tartıştığımız bir şey. Şimdiye kadar böyle bir fırsat çıkmadı. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor.

Ki öyle.

O benim üvey kardeşim.

Onu en iyi iki arkadaşımın arasında sıkışmış halde izlemek ateşli olmamalıydı. Hiç ateşli olmamalı. Beni sikip atmalı. Beni iğrendirmeli.

Onun yerine, Owen onu kendine doğru çekip öpüşmelerini derinleştirirken ve Wyatt onun tenini emip arkasından yaklaşırken gözlerimi alamıyorum. Şimdi ikisinin arasında sıkışmış durumda, vücutları onunkine bastırıyor ve bu benim lanet olası hayal gücüm mü yoksa ikisine de sürtünüyor mu?

Belki de o kadar da bakire değildir.

Kızın elleri Owen'ın göğsünde duruyor ve Owen kızın vücudunu okşayıp göğüslerini sıkıyor. Wyatt kızın kalçalarını tutmuş ve dışlarını kızın boğazına geçiriyor.

Evet, artık PG dereceli değil ve taş gibi sertim.

Onlara kesmelerini söylemeliyim. Onları ayırmalıyım. Wyatt'ın sikini onun dolgun küçük kıkına sürmesine izin vermemeliydim. Owen'ın kalçalarının arasına uzanmasına izin vermemeliydim.

Yutkunuyorum. Öğle güneşinin altında hava çok sıcak, ama kaşlarımın terden ıslanmasının nedeni bu değil. Nefes nefese kalmamın nedeni bu değil.

"Sadece biriyle öpüşüyorsun Harper," diye homurdanıyorum. Öpüşmeyi kesiyor, başını çeviriyor, gözleri bir saniyeliğine benimkilerle buluşuyor ve sonra ağzı Wyatt'inkini buluyor. Elini boğazına doluyor ve onu dudaklarından sertçe öpüyor, dilini ağzına daldırıyor. Onu emiyor ve ben daha yüksek sesle hırlıyorum.

Onun aramızda diz çöktüğünü hayal edebiliyorum, ağzında bir horoz, amında bir horoz. Biz onu tatmin ederken kıvranıp inlediğini hayal edebiliyorum. Ona çığlık attırdığımızı hayal edebiliyorum.

Elimin tersiyle alnımı sildim.

Şimdi bunu durdurmalıyım. Kontrolde çıkmadan önce. Ama kimi kandırıyorum ki?

Çoktan kontrolden çıktı. Çünkü suyun altında Owen'ın parmaklarını bikini altının içine soktuğunu görebiliyorum, lanet parmaklarını onun içine soktuğunu görebiliyorum ve sonra parmaklarının ucunda dans ediyor.

Kahretsin, çok hassas. Wyatt'ı öpme yeteneğini kaybediyor, Owen onu boşaltırken inlemekten kendini alamıyor.

Owen tam bir biyoloji ineği. Anatomi sınavlarımızın hepsinde başarılı oldu. Ve ekstra sıkı çalıştığı bir şey de bir kızı nasıl boşaltacağı. Bu işi çok iyi biliyor. Karanlıkta uğraşmak yok, sahte orgazm yok, sonuç almadan saatlerce sürtünmek yok. Üvey kız kardeşimin birkaç dakika içinde boşalmasını sağlıyor, başı Wyatt'ın göğsüne düşüyor, teni pembeleşiyor ve ağzı uzun, erotik bir inlemeyle açılıyor.

Kahretsin! Bu kadar iyi görünmemeliydi. Arkadaşlarımın üvey kız kardeşimle oynaşmasına izin vermemeliydim. Bunu yaparken onları izlememeliyim. Bunun sonu sadece bela olacak. Çünkü o aptal aile yemeklerinde oturup onun geleceğini nasıl düşünmem? Noel sabahı ağacın etrafındaki hediyeleri açarken nasıl olur da onun geleceğini düşünmem? Nasıl olur da onunkinden üç oda aşağıdaki yatağında yatarken onun geleceğini düşünmem?

"Bu kadar yeter," diyorum sertçe.

"Yeterli mi?" Owen başka bir bok yiyen sırtıyla söylüyor. "Daha yeni başlıyoruz."

"Onu yere bırak." Ona ters ters bakıyorum ve o da yapmadığımı anlıyor. Başını sallıyor ve parmaklarını dikkatlice geri çekiyor, bunu yaparken Harper yeniden inliyor.

Gözlerini kırıştırarak açıyor, şaşkın ve sersemlemiş görünüyor. Son birkaç kelimeyi duyduğundan şüpheliyim, orgazmıyla çok meşguldü.

"Üzgünüm," diyor Owen, çenesini çimdikleyerek. "Ağabeyim durmamız gerektiğini söylüyor."

Başını çevirip bana dik dik bakıyor. Az önce Owen'ı bıraktığımdan çok daha ölümcül bir bakış. Aslında, erimediğime şaşırdım.

"Sanırım hanımefendi bu karardan memnun olmayabilir, Dax." "Hanımefendi kendi kararlarını kendisi verebilir."

Burnunu çekiyor.

"Peki hanımefendi neye karar veriyor?" Wyatt diyor ki.

Harper gözlerini bana dikeyyor, sonra bir kolunu Owen'ın boynuna doluyor ve diğer eliyle Wyatt'ın elini tutarak sıkıca beline yerleştiriyor.

"Bunun ne anlama geldiğinden biraz emin değilim," diye takılıyor Owen. Uzun saçlarını çekiştiriyor, sonra parmak uçlarına uzanıp onu öpüyor. Tamamen diliyle.

Kahretsin!

Şezlongdan kalkıp havuza doğru ilerliyorum ve doğruca suya atlayıp üçüne doğru ilerliyorum. Harper'ın kolunu sıkıca kavıyorum ve onu iki alfadan uzaklaştırıyorum.

"Bu kadar yeter dedim!"

Suyun içinde tökezliyor ve sadece benim tutuşum onu yukarıda tutuyor - sağda ve yüzeyin üstünde. Bana kaşlarını çattı ve kolunu çekti.

"Burada ateşle oynuyorsun, Omega!" Tükürdüm.

"Onlarla öpüşmem için beni cesaretlendiren sendin."

Çünkü bunu yapacağını düşünmemiştim. Çünkü aptal bir çocuk gibi onu dürtmek ve itmek istiyordum. Çünkü belki de yapıp yapmayacağını görmek ilgimi çekmişti. Belki de bunun nasıl bir şey olduğunu görmek istedim.

Artık biliyorum ve yanılmıyorum. Alev alev yanıyor ve ölümcül derecede tüketiyor.

"Demek istediğini . Şimdi geri dönebilirsin." "Hayır." Çenesi sertleşiyor, gözlerinden kararlılık fışkırıyor.

Yüzü bana dönük olacak şekilde onu döndürüyorum. "Bununla başa çıkamazsın. Onlara böyle sataşmaya devam edersen sonunda sikilirsin."

iki alfa. İki alfa tarafından sikilmek mi istiyorsun?" Gözleri parlıyor ve ben bunu evet olarak kabul ediyorum. Siktir, siktir istiyor. "Odana git."

"Vay canına, sen gerçekten bir pislüksin. Şimdi eski sevgilini neden delirttiğini anlayabiliyorum."

"Ve sen de iğrenç küçük bir kaltaksın."

"Peki. Ben odama döneceğim," diyor ve üzerinden arkadaşlarıma doğru bakıyor. "Benimle gelmek ister misin?"

Owen az önce bağırsakları deşilmiş gibi inliyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor. "Fuuuuccckkkk."

"Hayır, . Bir ..." olmayı bırak Bunu söylemeye dilim varmıyor, çünkü o ne düşünürse düşünsün, ben o kadar da pislik biri değilim ve onun da öyle olduğuna inanmıyorum.

Onu havuzun kenarına doğru çekiyorum ve sonra tereddüt ederek ellerimi beline koyuyorum ve onu sudan çıkarıp kenara bırakıyorum. Teni ellerimin altında kayganlaşıyor ama yine de kıvrımlarını, teninin sıcaklığını ve karın bölgesini hissedebiliyorum.

"Odama geri dönmeyeceğim," diyerek ayağa kalkıyor ve ellerini kalçalarına dayıyor. "Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama kesinlikle benim kardeşim değilsin ve bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Lanet olası odana git ve revizyonunu bitir, tabii seni omzuma atıp oraya kendim taşımamı istemiyorsan!" Gözleri sanki bu fikri de çekici bulmuş gibi ikinci kez parlıyor ve ben de bir uyarı homurdanıyorum.

Uzun bir dakika boyunca birbirimize kaşlarımızı çatarak bakıyoruz, ikimiz de geri adım atıp göz temasını kesmek istemiyoruz. Gözlerinin kahverengiden daha fazlası olduğunu görüyorum; irislerinde yeşil ve kömür lekeleri de yüzüyor ve ıslak kirpikleri o kadar uzun ki nasıl gerçek olabileceklerini merak ediyorum.

Sonunda, kendisinden iki kat büyük bir alfaya karşı bu tartışmayı kazanamayacağını anlamış olmalı ve abartılı bir hışımla elbisesini toparlayıp kapıya doğru ilerliyor, kalçalarını sallıyor ve hepimizin onun sallanan kışına odaklanmasını sağlıyor. Tokatlamak istediğim bir kış.

Ya da ısırarak.

Ya da muhtemelen ikisi de.

O gittiğinde, Owen abartılı bir hava üfledi. "O bir-"

"O benim üvey kız kardeşim ve şu andan itibaren ellerini ondan uzak tutacaksın."

Wyatt gözlerimin içine baktı ve en ufak bir espri yapmadan şöyle dedi:

"Bunun gerçekten mümkün olabileceğini düşünüyor musun, Dax?"

Dördüncü Bölüm

Harper

Gece gözümü bile kırpmadım. Yatağımda kıvranarak yattım. Çarşafların üzerinde, kafam alfa burnumla dolu.

Onlara sadece bakmak ya da kokularını almak zorunda olduğum zamanlar yeterince kötüydü. Şimdi onları hissetmenin ve öpmenin nasıl bir şey olduğunu da biliyorum. Artık onlar tarafından ele alınmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Hayal gücüm çıldırıyor ve libidom da öyle. Bu bir ıstırap.

Güneş doğduğunda, gri ışık pencereden süzüldüğünde ve bahçedeki kuşlar cıvılda cıvılda öttüğünde, pes ediyorum ve çarşafı geri atıyorum. Uyku gerçekleşmiyor. Çok sinirliyim.

Açıklanamayan kramplar, hormonların isyanı ve gerçekten çok tuhaf kokularla kliniğe ilk gittiğimde doktorun bana söylediklerini düşünüyorum.

Beni muayene etti, bir sürü test yaptı ve annemi aramamı söyledi. Bana tedavisi olmayan bir hastalığım olduğunu söyleyeceğini sanmıştım. Öleceğimi düşündüm. Annem geldiğinde enkaz halindeydim, nefes nefese kalmıştım ve hüngür hüngür ağlıyordum.

Görünüşe göre ölümün eşiğinde değilmişim - hayır, o öldürücü kramplar sadece omega olmanın bir parçası.

Açıkçası, teşhis rahatlatıcı oldu.

Aynı zamanda büyük, mega bir şoktu. Ailemizde hiç omega olmamıştı. Bu atama beni bir anda vurdu.

Omega olmanın o kadar da harika bir şey olmadığı ortaya çıktı. Doktor, ağrılı kramplar, duygusal ve hormonal iniş çıkışlarla dolu bir hayatın çok canlı bir resmini çizdi. En azından ilk birkaç yıl için. Sonra doktor bana, özellikle ilaçlarımı ayarladıktan sonra her şeyin sakinleşeceğine söz verdi.

"Elbette," dedi bana bir reçete yazarak, "duygularınızla, hormonlarınızla ve dürtülerinizle başa çıkmanın en iyi ve en etkili yolu bir alfa sürüsü bulmaktır. Onlar sizi kısa sürede yola getirecektir."

Bununla alay etmişim. Üniversitede sanat okuyacağım. Ava . Gerçi şu anda vücudum bu planla ciddi bir anlaşmazlık içinde. Tek istediği o alfalar ve dün havuzda yaptığım o küçük deneme işleri daha da kötüleştirdi.

Bir çift daha mahvolmuş iç çamaşırlarımı değiştiriyorum ve sonra yere yığılıyorum, yatağıma yaslanıyorum ve masamın alt çekmecesini sürükleyerek açıyorum. Birkaç ders kitabının altına gömülmüş çizim defterim, kalemim, boya kalemlerim ve sulu boyalarım.

Eskiden sürekli çizer ve boyardım. Bu her zaman benim kaçış yolum oldu - dünya çok zor ya da çok kırık olduğunda. Sanırım çocukken böyle durumlar daha fazlaydı. Annem çalışırken evde çok yalnız kalırdım ve bazen bu beni çok korkuturdu. Ayrıca çok fazla taşınırdık - her zaman daha uygun bir daire arayışı içindeydik.

Annem Ethan'la tanıştığından beri her şey daha iyi oldu - daha sakin, daha güvenli. Annem daha mutlu ve şimdi bir malikane büyüklüğünde bir evimiz ve hayal edebileceğimizden çok daha fazla paramız var. Çizmeye ya da boyamaya gerek kalmadı.

Şu ana kadar değil.

Sayfayı geri çeviriyorum ve gözlerimi kapatıyorum, kalemimi kağıda bastırıyorum, gözlerim kapalı çiziyorum, kalemim kendi kendine hareket ediyor.

Sonra gözlerimi açıyorum ve sonuca bakıyorum. Başkası için karalanmış bir karmaşa gibi görünebilir ama benim için tam olarak nasıl hissettiğimi yansıtıyor. Hayal kırıklığı.

Boya kalemlerini alıp renk katıyorum, parlak renklerle belirli yönleri vurguluyorum, diğer bölümlerden daha koyu renklerle ayırıyorum

Gölgeler. Birkaç saat boyunca eskizim üzerinde çalışıyorum, içimi bir sakinlik duygusu kaplıyor.

İşim bittiğinde, odaya daha fazla güneş ışığı süzülüyor ve kuş sesleri kesiliyor.

Günaydın.

Birden ne kadar aç olduğumu fark ettim.

Resmimi katlayıp kaldırıyorum, tüm malzemelerimi ders kitaplarımın altına saklıyorum. Sanatım her zamanki güzel çiçek ve huzurlu manzara çizimlerinden oluşmuyor. Dağınık ve biraz da dengesiz ve insanlara gösterdiğimde ne düşüneceklerini bilmiyorum.

Uyku şortumun ve üzerine kısa, ipeksi bir önlük bağlayarak kahvaltı aramak için gizlice aşağı iniyorum. Bir yanım alfaların hâlâ uyuduğunu ve onlarla karşılaşmayacağımı umuyor. Diğer yarım - gerçekten azgın olan yarım - karşılaşmayı umuyor.

İç çekiyorum, belki de aldığım baskılayıcıların sayısını artırmalıyım. Belki de sabahın büyük bir bölümünde buz gibi bir düşün altında durmalıyım. Belki de çıtır çıtır soyunup kendimi üç alfanın önüne atmalı, kendimi haraç, kurban ve her yönden istekli bir kurban olarak sunmalıyım.

"Oh," diye soluklandım, zaten mutfakta olan alfalardan birinin varlığıyla bu küçük hayalden sıyrıldım.

Wyatt.

Ve şimdi karnımın neden guruldadığını biliyorum. Lezzetli kokulu bir şeyler pişiriyor ve vanilya kokusuyla birlikte ağzımı sulandırıyor.

"Günaydın," diyor tavadan başını kaldırarak.

Ağzının gırtlığımda olduğunu ve sert aletin popoma baskı yaptığını düşünmemek için kendimi zor tutarak ona bakıyorum. Hafif bir iniltiyi yutuyorum.

Cidden kendimle başa çıkmam gerek. "Yemek mi yapıyorsun?" Mırıldanıyorum.

İçten içe iniyorum.

Çok düzgün, Harper. Belli ki yemek yapıyor.

"Evet, kahvaltılık omlet. Sen de ister misin?"

Gelip tenceresinde ne piştiğine bakıyorum. Yakından bakınca, birleşik aromalar daha da güzel kokuyor.

"Buna izin var mı?" Ben soruyorum.

Flört ediyor muyum? Sanırım olabilirim. Sanırım kendime engel olamıyorum. Wy- att'ın giydiği şort ve tişört bana sahip olduğu tüm kasları açıkça hatırlatıyor.

"İzin var mı?" diyor, şaşkınlıkla kaşlarını çatarak.

"Daxton'ın benimle konuşmanı yasakladığından oldukça eminim."

"Konuşmanın yasak olduğunu düşünmüyorum, sadece ..." Duraklıyor ve bakışları üzerimde geziniyor.

"Sadece ...?" Ona biraz daha yaklaştım.

Yutkunuyor ve dikkatini tekrar yemek pişirmeye veriyor. "Omletlerinizi nasıl seversiniz? Fransızların cıvık tercih ettiğini duydum."

İç çekiyorum. Flört etme ve baştan çıkarma çabalarım belli ki yetersiz kalıyor. Yani, dün ilgileniyor gibiydi - hepsi ilgileniyordu - ama bahse girerim bu üç adam kızları seçiyor ve belki de ben rekabet edemiyorum.

Tezgahtaki taburelerden birine zıplayarak, "Akışkan şeylerden hoşlanmam," diyorum. "Biraz daha... katı bir şey tercih ederim."

Gözleri bana kayıyor ve burun delikleri açılıyor. Nefesinin altında mırıldanıyor.

"Ne?" Dirseğimi tezgâha dayayıp çenemi avucumun içine alarak söylüyorum.

"Senin kokun," diye öksürüyor, "her yerde var"

"Öyle mi?" Kaşlarımı çatıyorum ve kendimi belli etmeden koklamaya çalışıyorum. "Bu kötü bir şey mi?" Masumca soruyorum. Bu omega olayında hâlâ yeniyim ve gerçekten bilmek istiyorum.

"Bu bir ... şey ..." Burnunu ovuşturuyor, gözleri tekrar bana kayıyor, bu sefer yeşil biraz daha koyulaşıyor.

"Ben sadece geçen yıl sunum yaptım," diye açıklıyorum.

"On yedi yaşında mı? Bu oldukça geç," diyor.

"Evet," diye iç geçirdim, "ve tamamen beklenmedik. Ailemde başka hiç kimse omega ya da alfa değil."

"Gerçekten mi?" diyor, bariz bir merakla bana doğru dönerek. "Bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum."

"Oh, babam, sanırım. Ben," diyorum göğsümü işaret ederek, "tek gecelik bir ilişkinin sonucuyum. Sarhoşken yapılan bir hata."

"Senin bir hata yapabileceğini sanmıyorum," diyor başını sallayarak.

"Evet, öyleydin. Annem sadece yirmi yaşındaydı, hala hemşire olmak için eğitim alıyordu. Babama gelince... ortadan kayboldu. Sanırım annem onun izini bulmaya çalıştı ama olmadı."

"O bir alfa mıydı?" Wyatt soruyor, omlet tavada başlıyor.

"Hayır, en azından annemin hatırlayabildiği kadarıyla. Ben sadece bir anomaliyim ve aynı zamanda bir hatayım."

Wyatt tekrar başını sallar. "Sen bir anomali değilsin. Baban bir alfa ya da omega olmayabilir ama ailesinde alfa ya da omega olan kişiler mutlaka olmuştur."

"Bilmiyorum. Her zaman böyle olmuyor, değil mi? Daxton'a bakın - Ethan bir alfa değil."

"Hayır, ama Dax'ın büyükbabası bir alfa. Büyükkannesi ise bir omega."

"Oh," dedim. Bu konuyu daha önce hiç kimseyle konuşmamıştım ve şimdi merak ediyorum. "Peki ya sen ve Owen?"

"Dört erkek çocuğun en küçüğüyüm," diyor Wyatt. "Hepsi alfa." "Vay canına," diyorum, "ve gerçekten yemek yapabiliyorsun."

"Annem hepimizin yemek yapmayı, temizlik yapmayı ve kendi giysilerimizi yıkamayı öğrenmemiz konusunda ısrar etti."

"Annenin sesini sevdim." Ve üç erkek kardeşi.

Wyatt'ın kardeşlerinin ne kadar ateşli olması gerektiğini hayal etmemeye çalışıyorum.

Başarısız oluyorum, zihnimde çok canlı bir resim yaratıyor ve kokumu tekrar spirale gönderiyorum.

Wyatt kendini toparlayıp omletlerden birini tabağa koymadan önce bana bakıyor.

"Benim babam da bir alfaydı," diyor.

"Öyleydi mi?" Ben soruyorum.

"On yıl önce kalp krizinden öldü."

"Üzgünüm," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Buna gerek yoktu. Eğer ona ulaşırsalardı..işte bu yüzden doktor olmak istiyorum."

Gülümsüyorum ve bana omletle birlikte bir çatal uzatıyor.

"Owen bir sürüden geliyor," diye devam ediyor. "Bir annesi ve dört babası var."

"Vay canına, benim bir tane bile yok." Omletten bir ısırık alıyorum, tereyağı ve yumurta ağzımda eriyor. "Çok güzel," diye inliyorum.

"Onun için yemek mi pişiriyorsun?" diyor kapı aralığından bir ses, yosun kokusu odaya yayılırken.

Owen.

Kapının pervazına yaslanarak bana sırtlıyor.

"Karnı açtı," diyor Wyatt.

Owen bana "Wyatt pek iyi bir konuşmacı değil," diyor. Bu yorumdan en ufak bir rahatsızlık duymamış gibi görünen Wyatt'a bakıyorum. "Yemek pişirmek onun kızları yatağa atma yöntemi."

Wyatt'ın bir kızı yatağa atmak için baştan çıkarmasına, konuşmasına ya da yemek yapmasına gerek olduğunu sanmıyorum. Orada öylece durup güzel görünebilir ve güzel kokabilir, onlar da onu arkalarından sürükleyerek hemen yatağa girerler.

Bu bilgiyi ikisiyle de paylaşmamaya karar verdim.

"Eğer Daxton seni onun için yemek yaparken yakalarsa, bunun bedelini çok ağır öder.

Kesin emir aldık," diye açıklıyor Owen bana, "elimizi ."

Ellerini kaldırıyor ve ben onlara bakıyorum, o uzun, kalın parmaklarının dün tam olarak nerede olduğunu hatırlıyorum. Amımın içinde.

Tanrım.

Bir iniltiyi daha yutuyorum.

"Her zaman Daxton'ın dediklerini mi yaparsın?" Kalçalarımı birbirine sürterek huysuzca söylüyorum.

Yumurtalar falan güzel. Bu sabah çizim yapmak biraz kafa dağıtmamı sağladı. Bu iki şey de iki alfanın ellerini vücudumun her yerinde ve yüzgeçlerini amımda hissetmekle yarışamaz.

Bu kesinlikle işkence.

"Her zaman değil," diyor Wyatt, bir kâseye yumurta kırarken.

"Ama biz çok iyi arkadaşız," diye ekliyor Owen, "tıp fakültesinin başındaki ilk insan diseksiyonumuzda birbirimize bağlandığımızdan beri öyleyiz. Birbirimize saygı duyuyor ve değer veriyoruz. Ve ne yazık ki," bana büyük bir hayal kırıklığı ifadesiyle bakıyor - aslında ona fiziksel acı veriyor olabilecek bir hayal kırıklığı (anlayabiliyorum), "bu birbirimizin isteklerini yerine getirmek anlamına geliyor."

Tabağımı alıp yatak odama geri götürüyorum. Açık yumurtalar ve çizim olabildiğince iyi.

Şimdilik...

Beşinci Bölüm

Daxton

Neyse Harper ertesi günün geri kalanında odasında kalır ve bir daha görünmüyor. Ara sıra onun penceresine bakıyorum ya da diğerlerinden birini aynı şeyi yaparken yakalıyorum. Sonunda, Harper kadar sevimli bir omega'nın varlığının çok fazla baştan çıkarıcı olduğuna karar veriyorum.

Buradan çıkmamız gerek.

"Hadi dışarı çıkalım," diyorum diğerlerine.

Owen gözlüklerinin üstünden bana . "Neden?"

"Sıkıldım," diyorum telefonumu elimde evirip çevirerek ve pencereye doğru bakmadan. "Hadi bir bara falan gidelim."

Owen omuz silkiyor. "Pekala."

Tişörtümü omzuma atıp duş almak ve üzerimi değiştirmek için içeri giriyorum. Bu bir hataydı. Harper'ın şeftali kokusu evin içinde capcanlı, burun deliklerimi sızlatıyor ve kanımı ısıtıyor.

Başımı eğiyorum, evin içinde adımlarken nefesimi tutuyorum ve kendimi banyoya kilitliyorum. Orada, duşu gidebildiği kadar soğuğa çeviriyorum ve omuzlarımı destekleyerek başımı patlamanın altına sokuyorum. Dondurucu sıcaklık nefesimi kesiyor ve cildim acıyla çılgılık atıyor. Yine de kendimi suyun altında tutuyorum, suyun gücünün Harper'ın kokusunu burnumdan ve havuzdaki hayallerini kafamdan uzaklaştırmasını umuyorum.

On dakika sonra, artık havuzdan gelen klor kokmuyorum, ama kız hala düşüncelerimde dans ediyor.

Musluğu kapatıyorum ve askılıktan bir havlu alıp belime bağlıyorum ve sinirli bir şekilde banyo kapısını geri itiyorum. Koridorun yarısına gelmiş, yere bakarken, doğruca omega'nın kendisine doğru yürüyorum. Vücuduma çarpıyor ve yuvarlanmasını engellemek için içgüdüsel olarak dirseğinden tutuyorum, havlu kalçalarımın altına kayıyor.

Nefes nefese bir ciyıklama çıkarıyor ve kokusu gökyüzüne yükseliyor.

Elimi çekiyorum ve söz konusu o olduğunda mükemmelleştirdiğim ifadeyi takınıyorum.

"Nereye gittiğine dikkat et," diyorum.

"Ben... Ben sadece..." Kaşlarını çatıyor. "Nereye gittiğine de dikkat edebilirsin."

"Burası benim evim," diyorum iğrenç bir çocuk gibi. Yine bir pislik gibi davrandığımı biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Bu oyuncakla oynamak istiyorum ve oynayamayacağıma göre, bu konuda bir pislik olacağım.

"O da benim." Bana surat asıyor.

"Şimdilik."

Harper elini kalçasına koyuyor ve başını bir yana eğiyor. Günlerdir giydiği aynı kıyafetin bir varyasyonu olan kısa şortu ve atletle geri döndü. Başını döndüren bir kıyafet.

"Neden annemden bu kadar nefret ediyorsun? O kadar da kötü biri değil ve annemle babam birbirlerine gerçekten aşık görünüyorlar."

. "Tabii. Eğer öyle bir şey varsa."

Yüzünde bir sempati ifadesi beliriyor. "Aşka inanmıyor musun?"

"Bence şirketler tebrik kartları, gelinlikler ve gül demetleri satabilsin diye uydurulmuş bir saçmalık."

"Yani tüm o insanlar-"

"Şehvet, seks, sevda." "Bu gerçekten üzücü."

", değil mi?"

"Hayır, yani buna inanıyor olman gerçekten üzücü," diyor. "Sanırım çok yalnız kalacaksın."

Ona sırtıyıyorum. "Bütün gün odamda kilitli kalıp tek başına ders çalışan ben değilim."

"Çünkü beni oraya sen gönderdin!"

"Doğru, peki koridorda ne yapıyorsun?" "Tuvaleti kullanacağım."

Bir kaşımı kaldırarak bu bahaneye ne kadar az inandığımı gösteriyorum. "Eğer en iyi iki arkadaşımı baştan çıkaracağını ya da buna benzer bir saçmalık yapacağını düşünüyorsan, bir daha düşün."

"Onları baştan çıkarmak mı? Çünkü üçünüz de çok seksisiniz. Bir kadın size nasıl karşı koyabilir ki?"

"Sanırım bizi ateşli buluyorsun," diyorum alçak sesle, kendime engel olamayarak ona yaklaşıyorum. Kokusu tamamen davetkâr ve üstünden aşağısını görebiliyorum, göğüsleri sıkılmak için yalvarıyor. Bakışları göğsümde geziniyor. "Sanırım bu yüzden burada, koridorda, önünden geçen ilk alfaya kelimenin tam anlamıyla kendini atıyorsun."

"Sen tam bir baş belası," diye tıslıyor.

"Bir sanat eseri mi?" Göğüs kaslarımı esnetiyorum ve o yutkunuyor. "Çok şeffafsın, Harper."

"Ve benim hakkımda karar veremiyorsun, değil mi? Bakire miyim yoksa seri bir baştan çıkarıcı mı?"

"Çaresizsin, işte sen ," diye alay ediyorum.

Yüzünde acı titreşiyor. Çok mu ileri gittim? Benden hoşlanmasını . Benden uzak durmasını istiyorum çünkü o çok baştan çıkarıcı. Çok fazla baştan çıkarıcı.

Beni iterek geçiyor, bunu yaparken omzuma çarpıyor ve banyoya doğru ilerliyor. Gidişini izliyorum, şortu gülünç derecede kısa. Banyo kapısı arkasından kapandığında rahat bir nefes alıyorum ve aceleyle yatak odama giriyorum. Havada onun kokusu varken burası eskisi gibi bir sığınak değil. Olabildiğince hızlı giyinip diğerlerini ön kapıda beklemeye gidiyorum.

Bizi rıhtıma götürüyorum ve bir saat boyunca devasa yatlara, güvertelerde poz veren alfa ve omegalara bakarak geziniyoruz. Bir sürü omega - hepsi zengin sürülerine ait - şiddetli güneşte boğazlarında parlayan iddia izleri. Hepsi çok güzel, göz kamaştırıcı - isteseler yarısı süper model olabilir. Nedense hiçbir evdeki küçük omega kadar cazip görünmüyor.

Wyatt'ın kolundan çekiştiriyorum ve en yakın bara girip çok fazla bira deviriyoruz. Owen köşede duran bazı kızlarla sohbet etmeye çalışıyor. Alfa ve doktor olduğumuzu öğrendiklerinde gülümsüyor ve kıkırdıyorlar; aslında heyecanlarını zor zapt ediyorlar. Görünüşe göre gezegendeki her betanın

Bir alfa ile uyurken, tıpkı bir omega gibi düğümlememizi çözebileceklerine inanırlar. Ama yapamazlar. Ne kadar çok cihaz alırlarsa alsınlar, bunun için yaratılmamışlar.

Atından, köpeğinden ve kedisinden bahseden bir kız dinliyorum. Kalbim buna dayanmıyor. Diğerleri için de aynı şey geçerli ve çok geçmeden bir taksiye atlayıp eve dönüyoruz.

"O kızlar çok seksiydi," diyor Owen. "Senin sorunun neydi?"

Pencereden dışarı bakıyorum, Rock-view'ın gece ışıklarının pencerenin önünden vızıldayarak geçişini izliyorum.

"Donuktular. Kulaklarının arasında hiçbir şey yoktu."

"Doğru," diyor Owen ve sesindeki bariz alaycılığı görmezden geliyorum. "Ve artık sadece zeki kızlardan hoşlanıyoruz, öyle mi? Bütün gün ders çalışanlardan. Ve bütün gece."

Koltuğumda kıpırdanıyorum. "Eğer demek istiyorsan-"

"Ondan hoşlandığın belli," diyor Wyatt.

"Her alfa yapar," diyorum. "Olgun şeftali gibi kokuyor. Günah işlemek için yaratılmış bir vücudu var. Ve çok zeki."

"Evet," diyor Owen, "ve havuzda olanlar çok ateşliydi. Amının ne kadar iyi hissettirdiği hakkında hiçbir fikrin yok."

Koluna yumruk attım. "O benim kız kardeşim."

"Üvey kız kardeş." Owen homurdandı. "Onunla tanışalı daha on dört gün falan oldu."

"Yine de bu gerçeği değiştirmiyor, değil mi?"

"Bizimle eğlenmek istediği çok açık."

"Evet, belki de düşündüğüm kadar zeki değildir."

"Bunun ne zararı olabilir ki?" Owen devam ediyor. "Evlenme teklif edin demiyorum. Onu kız arkadaşımız yapalım da demiyorum. Sadece biraz eğlenelim."

Yutuyorum. Çok cezbedici. Ama aynı zamanda aptalca.

Babam beni öldürürdü. Tabii yeni karısı önce mutfak bıçağıyla karnımı deşmezse.

Eve vardığımızda saat geç olmuştu, gece yarısını geçmişti ve ben bundan çok mutluydum. Bu, Harper'a tekrar çarpmadan yatağa girebileceğim anlamına geliyor.

"Dostum, açlıktan ölüyorum. Bize efsanevi sandviçlerinden yapar mısın?" Owen Wyatt'a soruyor.

Esniyorum, yorgunum. Kim bilir neden, bütün gün yaptığım tek şey havuz kenarında dinlenmek ve birkaç bira içmektir. Gözlerimi ovuşturuyorum. Bunun gerginliği mi

durum? Kendimi kontrol ediyorum, günaha girmemek için kendimi tutuyorum. Çok yorgunum.

Ama Owen'a hayır demek çok zor ve ben de tek kelime etmeden onu ve Wyatt'ı mutfağa kadar takip ediyorum.

Kapı aralığında diğer ikisi durdu ve ben neredeyse Owen'ın ayaklarına takılıyordum. Omzunun üzerinden bakıyorum ve durmasının nedenini keşfediyorum.

Harper.

Tezgâhta oturuyor, çıplak bacakları sallanıyor, kucağında bir kase dondurma.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Sandviç lanet bir oyun muydu? Owen'ın koku alma duyusu benim ve Wyatt'inkinden çok daha güçlü. Onun burada olduğunu biliyor muydu?

"Hâlâ ayaktasın," diyor, yüzüne yerleştirdiği en çekici gülümsemesiyle mutfağa doğru ilerlerken.

"Uyuyamadım," diyor, dondurmayı kaşıkla ağzına götürüyor, dili kaşığının etrafında dönüyor. "Çok sıcak."

"Klima varken bile mi?" Wyatt gerçekten endişeli bir ses tonuyla soruyor.

"Klimadan nefret ediyorum. Başımı ağrıtıyor. Çok kötü kokuyor."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum," diyor Owen, daha önce bu konuda hiç şikâyet etmemiş olmasına rağmen.

Kaşlarımı çatmama aldırmadan, Wyatt onun diğer tarafına yaslanırken o da yanındaki tezgâhın üzerine zıplıyor.

"Biraz ayırabilir misin?" diye soruyor, kaseyi göstererek. Kadın başıyla onaylıyor ve bir parça dondurma alıp adama uzatıyor. Gözleri kızın üzerinde, lanet olası bir yaramazlıkla dolu olan adam öne doğru eğiliyor ve kız dondurmayı kaşıkla onun ağzına atıyor.

"Fena değil," diyor dudaklarını yalayarak. "Yine de en sevdiğim lezzet değil."

"Tuzlu karamel en sevdiğin tat değil mi?" diyor. "Delirdin mi sen?"

"Çok tatlı. Biraz daha... topraksı bir şey tercih ederim."

"Topraksı mı?" Kaşları çatıldı. "Ne gibi?"

"Omega amcığı gibi," diyor kucağına bakarak.

"Güzel," diyor, "ama külotumun içine girmeyi umuyorsan, önce onu ikna etmen gerekecek, unutma." Kaşığını bana doğru tutuyor.

"Düşündüğünden daha az ikna edici olabilir."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"İkna etmeniz gereken kişi Harper ve eğer biraz akli varsa, başarılı olamayacaksınız."

"Daha dün bana gevşemem gerektiğini söylüyordun."

Owen eğilip derin bir nefes alarak, "Kokun onun beynini çarpıtıyor," diyor. "Kahretsin, gerçekten güzel kokuyorsun."

"Senin kokuların benimkileri çarpıtıyor," diye mırıldanarak kaşışını dondurma küvetine daldırıyor.

"Ah, evet. Nasıl?" Wyatt düz bir suratla sorar.

"Etrafta bu kadar çok alfa kokusu varken... konsantre olmak çok zor. Buna alışık değilim."

"Ama hoşuna gidiyor, değil mi?" Owen diyor ki.

Omuz silkiyor, gözleri dondurmaya kilitlenmiş.

Owen kıkırdar. "İnkâr mı edeceksin? Neredeyse her zaman ıslak kokuyorsun. Sanırım seni biz ıslatıyoruz."

"Owen," diye uyarıyorum, odaya bir adım atıyorum, kendime engel olamıyorum çünkü lanet olsun, eğer bu doğruysa koklamak istiyorum. Harper'ın yanakları pembeleşiyor ve hayal mi görüyorum yoksa kalçalarını birbirine mi sürüyor?

"Sanırım burnun arızalanmış olmalı," diyor.

"İstersen, emin olmak için külotunu kontrol edebilirim." Ona göz kırpmıyor.

"Üvey kız kardeşimin külotunun içine giremezsin," diye çıkışıyorum. "Dostum," diyor göz göze geldiğimizde. "Ben çoktan girdim ve

"Bunun seni ettiğini inkar et."

Harper'ın bakışları bana kayıyor, yanakları alev alev yanıyor, gözleri şehvet dolu.

"mi?" diye soruyor.

Ona bakıyorum, kelimelerimi bulamıyorum.

Başını yavaşça Owen'a doğru çeviriyor. "Devam et, külotumu kontrol et. Hepsi senin." Kalçalarını ayırıyor ve tezgâhın üzerine yuvarlanıyor.

Tamam, inek bir vелеde dönüştü. Lanet olası bir velet.

Burun deliklerimden keskin bir nefes alıyorum. Kaygan kokusu artık kaçırılmaz. Elini tutmalı, onu tezgahdan çekmeli ve yatağa gitmesini emretmeliyim - yalnız.

Ama ayaklarım olduğum yerde sabit, ağzım yapışkan gibi ve gözlerim ona kilitlenmiş durumda.

Görüş alanımın dışında Owen'ın bana baktığını görüyorum. Sonra tezgahdan atlıyor ve bacaklarının arasına yerleşerek parmaklarını ipeksi uykü şortunun lastiğinin altına geçiriyor.

"Bir ," diyor ve sonra yavaşça -sıkıcı bir yavaşlıkla- ellerini karnından aşağı, kalçasının başlangıcına doğru kaydırıyor. "Kalçalarını kaldır, Omega." Kadın adamın dediğini yapıyor ve adam şortu daha da aşağı kaydırıyor, şort kasık kemiğinin üst kısmıyla aynı hizaya geldiğinde duraksıyor. Homurdanıyor ve sonra şortu daha da sıyırıyor. Görüşümü engellediği için göremiyorum ama iniltisinden manzaranın iyi olduğunu anlayabiliyorum. "Külot giymiyor," diyor bana, Wyatt da onu izliyor.

yandan. "Bu yaramaz küçük omega külot giymiyor."

Harper kaşığını emiyor, gözlerinde yaramazlık var. Onu kesinlikle hafife almışım. Eminim bütün gece mutfakta bizi beklemiştir.

"Şey," diyor Owen, onun en mahrem yerlerine bakarak. "Yanılmışım."

"Ne-ne-ne?" Kekeliyorum. Harper'ın ıslak olmamasına imkân yok. Tek koklayabildiğim kayganlık.

"Islak değilsin. Sırılsıklam olmuşsun." Elini bacaklarının arasına daldırıyor ve bana göstermek için elini kaldırdığında, parmakları kaygan bir şekilde parlıyor, tamamen onlarla kaplanmış. Parmaklarını ağzına götürüp emiyor, emerken de inliyor ve Harper'ın tadının dondurmadan daha güzel olduğu konusunda hepimizi şüpheye düşürüyor. Parmaklarını yalayıp temizledikten sonra Harper'ın şortunu tutuyor ve bacaklarına doğru çekiştirmeye başlıyor.

Harper dirseklerinin üzerine yuvarlanıyor, kaşlarının arasında derin bir çizgi oluşuyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Teftiş bitti," diyor Owen.

Onun elini tutuyor. "Bu kadar mı?"

"Daha fazlasını mı istiyorsun?" Kız ona alaycı olmayan bir ifade veriyor. "Tam olarak neyin peşindeydin?"

Yanaklarını çiğniyor, belli ki seçeneklerini tartıyor. Sonunda "Her şey" diyor.

Wyatt ciddi bir ifadeyle, "Daha spesifik olmanız gerekebilir," diyor.

Tekrar uzanıyor, kollarını başının üzerine atıyor ve kışını kıvırıyor, bunu yaparken de iç çekiyor. "Boşalmak istiyorum. O kadar çok boşalmak istiyorum ki yanabilirim. Beni çok ıslatıyorsun ve... ve eğer yakında boşalmazsam, gerçekten ölebilirim."

"Dramatik," Wyatt.

"Ve açgözlü," diye . "Bugün zaten geldin."

Owen onun gözlerinin içine bakar. "Sanırım dün, ondan önceki gün ve ondan önceki gün geldi. Sanırım sen de kendini tatmin ediyordun, değil mi?" Bakışlarıyla buluşmak için başını çeviriyor. "Benim odam onunkinin bitişiğinde. Parmaklarıyla kendini becerirken çıkardığı tüm küçük gıcırtiları ve inlemeleri duyabiliyorum."

"Ben de seni duyabiliyorum," diyor ve arkadaşımın kafası geri dönüyor. "Ben de seni duydum." Eli vücudundan aşağı kayıyor ve şortunun bel bandının altından bacaklarının arasına giriyor. Kendi lanet dilimi ısııyorum ve tırnaklarımı avuçlarımın içine gömüyorum, çünkü bunu gerçekten ama gerçekten görmek istiyorum!

"Ve beni duyduğunda, Harper," diye fısıldıyor, "sikimi hayal ettin mi? Beni elimde sikimle hayal ettin mi?"

"Sikini içimde hayal ettim," diye inliyor. "Düğümünü hayal ettim."

"Siktir," diye mırıldanıyor Wyatt. "Bu çok ateşli."

Daha önce kendine güvenen kızlarla birlikte oldum - yatak odasında ne istediğini bilen, bir alfayla bile liderlik etmeye hazır olan kızlarla. Hiç birinin kendine dokunduğunu görmedim. Tabii, pornoda görmüştüm. Ama canlı olarak, gözümün önünde? Hayır.

"Daha önce hiç düğümlendin mi Harper?" Kelimeler ağzımdan kayıp giderken soruyorum.

"Hayır," diye inliyor, parmakları kalçalarının arasında çalışıyor.

"Bir horoza ne dersin?" Owen sorar. "Daha önce amına bir penis sokmuş muydun, Harper?"

"Evet," diye onaylıyor.

Üçümüz de dudak büküyoruz. Düğümsüz bir sakin bir omegayı tatmin etmesi zor. O kadar muhtaç bir omega ki, gözümüzün önünde kendini tatmin ediyor.

"Düğümün bir his olduğunu gerçekten bilmek istiyorum," diye sızlanıyor. Owen tekrar bana bakmak için başını çeviriyor.

Ve ben buna daha fazla dayanamıyorum. Ona doğru yürüyorum ve onu Harperın bacaklarının arasından çekip çıkarıyorum, kendimi oraya yerleştiriyorum. Elinin şortunun ipeğinin altında hareket ettiğini görebiliyorum.

"Ve sanırım düğümlerimizi istiyorsun," diye homurdanıyorum.

Alt dudağını ısıyor, gözleri şehvetten buğulanıyor ve başını sallıyor. "Söyle."

"Düğümlerini istiyorum. Siklerinizi istiyorum."

Bu iş çok hızlı bir şekilde ciddileşti, havuzda biraz Fransız öpücüğünden tam dörtlü bir yola saptı. Ama kimi kandırıyorum ki? Konuştuğumuz şey buydu - üçümüz de onunla böyle oynamamıza izin verecek bir omega bulup bulamayacağımızı merak ediyorduk, özellikle de sürü olmadığımızda.

"Ve eğer kabul edersek," diyorum. "Eğer seni becerirsek, Harper, pişman olacak mısın? Annene koşup alfaların senden nasıl faydalandığından şikâyet mi edeceksin? Başımızı bir yığın belaya mı sokacaksın? Kariyerlerimizi - hayatlarımızı - daha başlamadan bitirecek misin?"

Başını kararlılıkla sallıyor, parmağı duraklıyor. "Söz veriyorum. Bunu yapmayacağım. Bir düğüm atmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Hayatlarınızı mahvetmek istemiyorum." Gözlerinin içine bakıyorum, ona güvenip güvenemeyeceğimi merak ediyorum. "Bunu yapmak istiyorum. Bu uzun zamandır benim fantezimdi."

"Peki ya bir yıl ? Aramızdaki ilişki mi?"

"Bu... bu sadece seks," diyor.

Wyatt, "Omegalarla asla sadece seks yapılmaz," diyor.

Başını iki yana çeviriyor ve ona dik dik bakıyor. "Bununla birlikte." Bakışlarını tekrar bana çeviriyor ve şortunu bacaklarından aşağı indiriyor. Am dudaklarına kadar inen düzgün, küçük bir bukle çizgisi var ve am dudakları o kadar dolgun ve pembe ki bir sanat galerisinde olmalı. İşaret parmağı dudaklarının arasında kaybolmuş ve klitorisiyle oynuyor. Bacaklarını daha da açıyor, böylece mükemmel bir görüş elde ediyorum. "Eğer istemiyorsan..."

Bildiğimi biliyor. Kokumdan belli, muhtemelen gözlerimden belli, nefes nefese kalışından ve alnımda boncuk boncuk ter oluşundan belli.

Muhtemelen çok boktan bir durum ama üvey kız kardeşimi istiyorum. Ve şu anda, parmağını amına sokarken, sonuçlarını umursamakta çok zorlanıyorum.

"kendini boşalt," diye emrediyorum. "İzlemek istiyorum. Sonra seni becereceğiz."

Altıncı Bölüm

Harper

Daxton tepemde yükseliyor, gözbebekleri o kadar geniş ki artık gözlerinin kahverengisini görebiliyorum. Ele geçirilmiş gibi görünüyor. Daha önce hiçbir erkeğin bana böylesine inkar edilemez bir şehvetle baktığından emin değilim ve bu o kadar sıcak ki tezgahın üzerinde eriyecek ya da kendi kendime alev alacakmışım gibi hissediyorum.

Göz göre göre ölüm - bir yol olmazdı.

Bir parmağımı içimde tutarak diğer elimin işaret parmağını emiyorum, tükürüğümle güzelce ıslatıyorum ve sonra klitorisimin etrafında dönüyorum. Yavaşça, üç alfanın da o parmağın hareketini bir orkestra şefinin sopası gibi izlediğini ve onların da müzisyen olduğunu bilerek.

"Çok güzel bir klitorisin var Harper," diyor Owen, "dudaklarımın arasında öpmek ve emmek istediğim küçük tatlı bir yumru."

Ve bu da bir erkeğin bana söylediği en ateşli şey olabilir. Daxton'ın aptalca varsayımlarının aksine, ben bakire değilim. Erkek arkadaşlarım oldu. Cinsel ilişkiye girdim. Hepsi de betalarla, benim yaşında ve benim kadar tecrübeli erkeklerle oldu. İyiydi ama özel bir şey değildi.

Bir alfanın hasretini çekiyordum. Bir düğümün özlemini çekiyorum. Bunun gibi bir en-counter için özlem duyuyorum.

Daxton, "Bırak önce kendisi yapsın," diyor, "sonra onu istediğin kadar yiyebilirsin."

Ağzımdan bir inilti kaçıyor ve Owen bana göz kırparak tutmasını sağlayacağım bir söz veriyor.

Kendimi boşaltırken gözlerimi üç alfaya kilitliyorum - dürüst olalım, sayısız kez yaptığım bir şey. Ancak hiç bu kadar ateşli olmamıştı. Burun deliklerimde hiç alfa kokusu olmamıştı. Hiç nefes alan canlı etten üç sanat eserine bakmamıştım. Ve hiç nefesleri kulaklarımda çınlamamıştı.

İçimdeki gerilim artana, yanaklarım ısınana ve orgazm vücudumda süzülene kadar klitorisimi ovuyorum. Boşaldığımda çıkardığım sesi bastırmaya alışkınım, başkalarının ne yaptığımı duymasını istemiyorum. Bu gece, kendimi tutmuyorum. Tüm seslerin ağzımdan akmasına izin veriyorum ve bu alfalara bir şey yapıyor gibi görünüyor, gözlerini bir vahşilik ele geçiriyor.

"Kahretsin," diyor Owen başını sallayarak, "bu delicesine ."

Tezgâhın soğuk mermerine nefes nefese uzandım.

"Şimdi sıra sende," diyorum, parmaklarımı amımdan çıkarıyorum, elimden aşağı kaygan bir sıvı akıyor.

Owen gözlerini Daxton'a çeviriyor, sanki hâlâ üvey kardeşimin buna bir son vermesini bekliyormuş gibi. Ama artık çok ileri gittik. Geri dönüşü yok.

Daxton hiçbir şey söylemiyor, sadece kenara çekiliyor ve Owen'ın önümdeki yerini almasına izin veriyor. Owen'ın gözleri üzerimde geziniyor ve sonra dağınık elimi tutup dilini dondurma yalıyormuş gibi yüzgeçlerimin üzerinde gezdiriyor. Bunu yaparken inliyor, gözleri yuvalarında dönüyor.

"Bu şimdiye kadar tattığım en iyi şey" diyor.

Sıkıntıyla ofluyorum. "Ağzın yanlış yerde, Al- pha," diye tersliyorum.

Gözleri büyüyor ve sonra kıkırdıyor. "Kahretsin, Daxton, küçük kız kardeşin gerçekten çok şımarık."

Değilim, en azından genelde değilim. Beni neyin etkilediğinden tam olarak emin değilim - azgın bir omega ruhu mu? Ama kendime olamıyorum. Bu şekilde davranmayı seviyorum. Onlarla alay etmeyi seviyorum.

"Üvey kız kardeş," diye hatırlatıyorum ona.

"Onun ağzını tam olarak nerede istiyorsun?" Daxton sert bakışlarla bana soruyor.

"Eğer bilmiyorsa, belki de bunu yapmamalıyız." Tezgâhtan kaymak için hamle yapıyorum ama Owen'ın elleri kalçalarımın altına iniyor, beni açık bırakıyor ve sonra eğilip dilini sağa doğru kaydırıyor.

Üzerimden geçiyor, klitorisimde bitiyor ve bana sert bir fiske vuruyor. Son orgazmım beni hassas ve karıncalı bıraktı ve temas beni elektrikle sarsıyor.

"Ne yaptığını biliyor," diye beni rahatlatıyor Wyatt, gözleri yüzümle Owen'ın şu anda amıma yaptıkları arasında gidip geliyor.

Adamın dili... adamın dili... Bunu nasıl yapıyor? Hızlı, yavaş, yumuşak, sert, okşayarak ve fiskeleyerek, daire çizerek ve okşayarak. Hepsini yapabiliyor gibi görünüyor. Ve hiç yorulma belirtisi göstermeden.

Eski erkek arkadaşlarımdan birkaçı benimle birlikte olmaya çalışmıştı. Bir tanesi kaygan zeminde boğuluyormuş gibi hissettiğini söyledi ve bir daha yapmayı reddetti. Diğerinin tek bir hareketi varmış gibi görünüyordu - agresif - ve ondan bir daha yapmasını hiç istemedim.

Owen kayganlığımı paha biçilmez bir yemekmiş gibi yalayıp yutuyor ve bana sertçe vurup beni zıplatmayı sevse de, dilini klitorisimin etrafında acı verici bir şekilde yavaşça sürüklemeyi de seviyor, bana neredeyse hiç dokunmuyor.

Çok geçmeden tezgahın üzerinde dönüyorum, gerçekten aklımı kaybediyorum, vücudumdaki gerilim o kadar yoğun ki nefes alamıyorum.

Boşaldığımda çığlık atıyorum, gerçekten çığlık atıyorum, o kadar yüksek sesle ki evdeki tüm pencerelerin kırılmamasına şaşıyorum. Parmaklarımı sıkıca saçlarına gömüyorum.

Orgazm dakikalarca devam ediyor, vücudumda zonklıyor gibi görünüyor ve ben onu bir ata biner gibi sürüyorum, tezgâha geri döndüğümde kesinlikle bitkin düşüyorum.

Owen ayağa kalkıyor ve bu kez kesinlikle hak ettiği, kendinden memnun bir sırıtışla dudaklarını yalıyor.

"Tamam," diye kabul ediyorum, "ne yaptığını biliyorsun."

"Şimdiden iki orgazm," diyor Wyatt. "Çok açgözlü."

Kemiksiz ve gevşek bir şekilde tezgahın üzerine uzanırken buna itiraz edemem diye düşünüyorum.

Kemiksiz ve gevşek ve ayrıca tam olarak tatmin olmamış. Üç alfaya doğru bakıyorum. Onlarda istediğim bir şey var. Daha önce hiç sahip olmadığım bir şey. Şimdiye kadar karşılaştığım üç yarışmada deli gibi arzuladığım bir şey. Her gece yatağıma uzanıp hayalini kurduğum bir şey.

Bir düğüm.

Üç düğüm.

Üvey kardeşinin arkadaşlarıyla takılmak başka bir şey. Birbirinize mastürbasyon yapmak. Biraz şov yapmak.

Ama onlarla yatmak? Beni düğümlemelerine izin vermek? Bu tamamen başka bir çizgiyi aşmaktır.

Ancak, Owen pantolonunun fermuarını indirip sikini serbest bıraktığı, çelik gibi sert sikini elinde kavradığı ve ben de gerçek hayattaki bir düğümü ilk kez yakından ve kişisel olarak gördüğüm anda aklımda kalan tüm kuşkular yok oluyor.

Evet, bunu istiyorum. Hem de çok istiyorum.

Yumruğunu shaftından aşağı ve tekrar yukarı kaydırıyor ve bunun içimde nasıl bir his yaratacağını hayal ediyorum.

Büyük.

Çok büyük hissettirirdi. Adam muazzam.

Yine de gergin hissetmiyorum. Ben bir omega'yım. Böyle bir aleti almak için yaratılmışım.

Dudaklarımı tamamen küstahça - ve tamamen karakter dışı - bir şekilde yalıyorum.

Ben kimim?

"Ee," diyor Owen, önce bana, sonra Wyatt'a ve son olarak da Daxton'a bakarak. "Bunu yapacak mıyız? Sevişecek miyiz?"

Daxton'ın bakışları birkaç saniye arkadaşına sabitleniyor, sonra bana yöneliyor.

"Evet," diyor. "Bunu yapacağız."

Ailemizin dönmesine yedi gün var. Onların yokluğundan sonuna kadar faydalanacağım. Sonuçları umurumda değil. Bu hayatımda yaptığım en iyi seks olabilir ve bunu kaçırmayacağım!

Yedinci Bölüm

Harper
On yıl sonra

"Harper!" diye sesleniyor bir ses ve bakışlarımı insan sırası boyunca çeviriyorum ve annemi görüyorum, ayak parmaklarının üzerinde dengede duruyor ve bana çılgınca el sallıyor.

Ona gülümseyip el sallıyorum, sonra da bavullarla dolu el arabamı ona doğru itiyorum.

Heyecanla bariyer boyunca koşuyor ve bana ulaşır ulaşmaz kollarını boynuma doluyor ve beni öyle bir sıkıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Harper! Seni evde görmek çok güzel."

Kollarımı ona doluyor ve sırtını sıkıyorum. "Eve dönmek güzel anne," diyorum ama bunun doğru olup olmayacağını kim bilebilir? Rockview'e geri dönmek Laurent'tan ayrıldıktan sonra verdiğim ani bir karardı. Fransa'dan buraya gelene kadar bütün uçuşu düşüncesizce hareket etmiş olabileceğim endişesiyle geçirdim.

Annem beni bir kez daha sıkıyor, ben çocukken hep yaptığı gibi bedenlerimizi bir o yana bir bu yana sallıyor, sonra da nihayet beni serbest bırakıyor ve bana bir anne şefkati gösteriyor.

"Çok göz alıcı, çok şık görünüyorsun."

"Öyle mi?" Ben de öyle dedim. On iki saatlik bir uçuştan yeni çıkmıştım. Bluzum kırıışmış ve rimelim lekelenmiş.

"Evet, yeni modelini beğendim." Saçımın çene çizgimi sıyıran diplerini okşuyor. "Çok sofistike." Gözleri yüzümde geziniyor. "Yine de... kilo mu verdin? Sıska görünüyorsun."

"Her zaman olduğum kilodayım."

"Parisli kadınların kahve ve sigarayla beslendiklerini biliyorum. Ama bu sağlıklı değil."

"Sigara içmediğimi biliyorsun anne. Ayrıca kruvasan, bol krema ve pomme frites yiyorlar. Ben bol bol yiyorum."

Yüz hatlarında endişe titreşiyor. "O zaman sorun mı? Kalbin çok mu kırık Snuffles?"

Homurdanıyorum. "Hayır," diyorum açıkça. "Hiç de bile. Kötü çöplerden kurtulduk." Çok büyük, çok kokan, çok pis bir çöp. Laurent'ın mahallenin yarısıyla yattığı ortaya çıktı. Muhtemelen bir sonrakinin de çoğuyla.

Annem başını sallıyor. "Ne göt herif!"

"Anne!" Gülüyorum. Sanırım annemin küfre benzer bir şey kullandığını duyduğum tek an, arabasını elektrik direğine çarptığı andı.

"Evet, öyle. Ve bir dizi başka şey daha." Park yerine doğru başını sallıyor. "Şimdi gel. Seni eve götürelim."

"Önce bir kahve içebilir miyiz?" Esneyerek söylüyorum. "Uyanık kalmak için mücadele ediyorum."

Bana bakıyor. "Bugünlerde ne kadar kahve içiyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum ve el arabamı en yakın kahve barına yönlendiriyorum. Yaşayan ölüleri uyandıracak kadar kafeinle dolu bir fincan aldıktan sonra, beni arabaya götürmesine izin veriyorum ve birlikte tüm takım elbise çantalarını bagaja ve arka koltuklara istiflemeyi başarıyoruz, biri kucağımda dengeleniyor.

"Yanına bu kadar çok eşya aldığını hatırlamıyorum," diyor. "Yedi yıldır oradayım anne," diye belirtiyorum. "Ve bu çok zor Paris'teki mağazalara direnmek için."

"Umalım da yaşlı Judy'nin tüm bunları eve geri götürecektir kadar gücü olsun."

Araba Judy. Annem sonsuza dek ona sahip oldu. Üvey babam sürekli ona yeni bir araba almayı teklif ediyor, birkaç araba almayı teklif ediyor (adam zengin), ama annem Judy'ye sadık ve araba parçalansa bile onu pas yığına göndermeyi reddediyor. Aslında, annem anahtarı kontağa çevirmeden önce nefesinin altında küçük bir dua mırıldanıyor.

Otoparktan çıktığımızda, göz kamaştırıcı Rockview güneşinin saldırısına uğruyoruz ve güneşliği indirip çantamda güneş gözlüklerimi .

"Tanrım, burada güneşin ne kadar parlak olduğunu unutmuşum," diye inliyorum.

"Bu senin için iyi. Eminim Paris'te yeterince D vitamini almamışsındır." Solgun tenime bakıyor. Muhtemelen haklıydı. Paris sofistike olabilir. Aynı zamanda çoğu zaman ıslak.

Esniyorum, gözlerimi kapatıyorum ve başımı koltuk başlığına yaslıyorum.

"Yaşlı annen şimdiden uykuya dalacak kadar sıkıcı mı?" diye takılıyor annem, Rockview trafiğine dalarak.

"Özür dilerim anne. Uçakta pek uyuyamadım. Sanırım eve döndüğümüzde doğruca yatağa gitmem gerekecek."

"Oh hayır!" dedi annem. "Yapamazsın!"

Gözlerimi açıp başımı çeviriyorum ve güneş gözlüklerimin ardından ona şüpheyile bakıyorum. "Neden olmasın?" Navigasyon haritasını inceliyormuş gibi yapıyor. "Anne?" Koltuğunu karıştırıyor. "Anne, ne yaptın sen?"

"Özür dilerim, Snuffles," diye bağılıyor. "Ama sen yedi yıldır uzaklardaydın."

"Yapmadın," diyorum.

"Ee..."

"Yapma dedim."

"Hep bunu söylüyorsun ve sonra-

"İnledim. "Parti değil mi?"

"Sadece küçük bir tane. Eve hoş geldin demek için. Her şeyden çok bir buluşma."

"Bu toplantıya kaç kişi geliyor?" Açıkça sordum.

"Çok değil. Hem de hiç. Mary teyzen ve Tim amcan, kuzenlerin Clare, Mark ve Guy. Oh ve eşleri. Artı Mol- ly ve yeni bebeği. Çok tatlı."

"Hepsi bu kadar mı?" Bununla başa çıkabileceğimi düşünerek söylüyorum.

"Evet, hepsi bu." Göstergeyi açıyor ve ben de kahvemden bir yudum daha alıyorum. "Artı komşular, Pam ve Doug, eski okul arkadaşların Sissy, Kim ve Jade aileleriyle birlikte, tabii ki. Oh, ve Daxton. Daxton ve sürüsü."

Kahvemde boğuluyorum, önümdeki gösterge paneline, kucağımdaki valize ve bluzumun önüne tükürüyorum.

Annem bir paket mendil bulup bana uzatırken "Kahretsin," diye mırıldanıyorum. "Daxton'ın paketi mi var?" Artık lekeli olan bluzumun önünü silerken soruyorum.

"Daxton?" Annem bana bakarak, "Yaklaşık yarım yıldır. Bunu size söylediğime eminim."

"Yapmadın," diyorum, kalbim aniden göğsümde güm güm atmaya başlıyor.

Daxton. Bir sürü. "Kim? Yani, nasıl?"

"Owen ve Wyatt, tabii ki." Annem gülüyor. "Başka kimler var?"

"Ah," diyorum, kalbimin durulduğunu hissederek. "Onlar sadece arkadaş anne.

Onlar bir sürü değil."

"Artık öyleler. Pack Stanton. Noel zamanında bunu resmileştirdiler - ki Noel için gerçekten eve gelmiş olsaydınız bunu bilirdiniz."

"Resmileşti mi? Bir sürü bunu nasıl resmileştirir?"

"Bilmiyorum Harper. Konu alfalar ve omegalar olduğunda uzman olmadığımı biliyorsun." Sol elini sağa sola sallıyor. "Ailelerine söylediler. Soyadlarını değiştirdiler. Bunun gibi bir şey."

Elimdeki peçeteyi ufalayıp koltuğuma geri yerleşiyorum.

Daxton, Owen ve Wyatt.

Bir paket.

Son on yıldır onları hiç düşünmediğimi söyleseydim, kocaman bir yalan söylemiş olurdum. Onları çok düşündüm. Özellikle de Laurent beni yatağa atmayı her başaramadığında ya da benimle birlikte olamayacak kadar yorgun olduğunu söylediğinde ya da bir başka sıcakta bana yardım etmek zorunda kaldığı için sızlandığında. Onları çok düşündüm. Ve yanaklarım çok kızarmıştı.

On yıl önce birlikte yaptığımız şey son derece, inanılmaz, ölçüsüz derecede ateşliydi. Aynı zamanda aptalcaydı ve muhtemelen bazı ülkelerde yasa dışıydı. Üvey kardeşinle yatmak mı? Üvey kardeşin ve onun en iyi iki arkadaşıyla yatmak mı? Evet, sık sık nasıl bu kadar aptal olabildiğimi merak ediyorum.

Hormonları suçluyorum. Ve olgunlaşmamışlığımı.

Artık daha yaşlıyım. Muhtemelen daha akıllıyım - Laurent ile olan felaket ilişkim aksini düşündürse de. Kesinlikle daha az hormonlu. Kesinlikle daha az azgın.

O meşum toplantıdan beri üçünü bir arada görmedim. Ama değil. Çok zaman geçti. Bir sürü su

Köprünün altında. Eminim onları zor tanıyacağım. Otuzlu yaşlarının başında, çok daha fazla göbekli ve çok daha az saçlı bir grup adam.

"Bu parti başlayana kadar ne kadar zamanım var?" diye sordum. Duş almalıyım ve şimdi orada kimlerin olacağını biliyorum, saçımı şekillendirmeli, makyajımı yapmalı ve doğru kıyafeti bulmalıyım. Bazı konukların ne kadar ateşli olduğumu fark etmesini istediğimi belli etmeden ne kadar ateşli olduğumu gösteren bir şey.

"Şey," diyor annem yutkunarak. "Sürpriz bir parti olması gerekiyordu, bu yüzden..."

"Tanrım," diye nefes nefese kalıyorum, bluzumdaki kahve lekesine bakıyorum ve panda gözlerinin şimdi ne kadar kötü olduğunu merak ediyorum. "Onlar değil

..."

Annem yüzünü buruşturup başını sallıyor.

"Hayır," diyorum, "o zaman en azından bir benzin istasyonuna falan dalabilir miyiz? Gömleğimi değiştirebileceğim bir yere."

"Saçmalama, Harper. Muhteşem görünüyorsun." "Üstümde kahve var."

"Herkes merhaba deyip üstünü değiştirmek için sıvışabilirsin. Uçuşun gecikmesi zaten kırk beş dakikadır senin gelmeni bekledikleri anlamına geliyor. Onları daha fazla bekletemeyiz. Tim amcanın nasıl olduğunu bilirsin."

Bluzumu inceliyorum. Belki onunla yapabileceğim bir şey vardır. Çantama uzanıp bir şişe su çıkarıyorum ve sıvının bir kısmını temiz bir mendile damlatıyorum. Sonra pamuğa sürüyorum.

Leke üç kat daha büyürken ve üstüne üstlük gömleğim artık transparanken annem, "Bu sadece daha da kötüleştirir," diyor. Bir kazak giyebilirim. Ya da belki bir palto. Ama bugün Rock- view'da hava 90 derece ve ben artık bu tür sıcaklara alışık değilim. Misafirlerimizin önünde bayılmak istemiyorum.

Annem arabamızı park ederken, bununla yaşamak zorunda olduğuma karar veriyorum. Ve belki de yanılıyor olacak. Belki de Daxton ve sürüsü orada olmayacak. Son birkaç yıldır ondan neredeyse hiç haber almadım. Tek tük Noel kartları, arada bir mesajlar. Dünyadaki diğer herkesin aksine, o hiçbir sosyal medyada yok ve Owen ve Wyatt da öyle, bu yüzden onları uzaktan siber takip bile edemedim.

"Özür dilerim Harper," diyor annem, bluzumdaki felakete bakarak.

"Sana parti yok demiştim," hatırlatıyorum.

Uygun bir şekilde pişman görünüyor. "Eve döneceğin için çok heyecanlıydım. Sen bana parti yok demeden önce davetiyeleri çoktan göndermiştim. İptal etmek yanlış geldi."

Başımı salladım. "Sorun değil anne. Herkesi görmek güzel olacak."

"Ve gerçekten de muhteşem görünüyorsun, Snuffles. Hatta ..." Üstüme doğru bir parmak sallıyor. "Herkes seni göreceği için çok heyecanlı. Daxton özellikle arayı kapatmaya hevesli."

"Gerçekten mi?" Yutkunarak söylüyorum. Bunun nedeni ...?

"Evet, bana sürekli ne yaptığını soruyor."

Nefes veriyorum. Muhtemelen sadece sohbet ediyor, kibarlık yapıyor. Gerçi şu anda annemle konuşuyor olması güzel bir şey. Evliliğinin ilk üç yılında annemle neredeyse tek kelime bile etmemişti. Aslında, kalmaya geldiği tek tatil, onu ziyaret ettiğini hatırladığım tek zamandı. Küçük kaçamağımızdan sonra kesinlikle uzak durdu.

Annem elimi sıkıyor ve sonra aceleyle arabanın kapısını açıyor ve arabadan çıkabilmem için bavulu kucağımdan kaldırmama yardım ediyor.

Bahçe yolunda yürürken bana "Şaşırmış gibi davranmayı unutma" diye hatırlatıyor.

İnledim. "Rol yapamayacağımı biliyorsun. Numara yaptığımı anlarlar." "Sadece dene."

Annem kapının kilidini açıyor ve koridorda onu takip etmemi işaret ediyor.

"Ethan, eve geldik."

Yanıt gelmiyor ama mutfığa girdiğimizde bir gürültü duvarıyla karşılaşıyorum ve üzerime konfetiler yağıyor.

"Sürpriz!" diye otuz küsur kişi yüzüme doğru bağırıyor ve bunun olacağını bilmeme rağmen birkaç metre havaya sıçırıyorum.

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum, elimi hızla atan kalbimin üzerine koyuyorum. "Herkes merhaba."

Sonra herkes beni ne kadar özlediğini, döndüğüme ne kadar sevindiğini ve ne kadar iyi görüldüğümü söyleyerek bir dizi öpücük ve kucaklaşmaya boğuluyorum. Önümdeki insanlara konsantre olmaya çalışıyorum ve odada yakalanması zor üvey kardeşimi ve onun alfa sürüsünü aramıyorum. Kokularını alamıyorum. Belki de burada değildir.

Omuzlarım gevşiyor ve arkadaşımın bebeğinin başını öpüyorum, kuzenimin yürümeye başlayan çocuğunun yanaklarını sıkıyorum ve onlardan bana tüm dedikoduları aktaracaklarına dair söz alıyorum. Arkadaşım Molly, nasıl olup da tek başına bir sürüye sahip olduğunu açıklamak için ağzını açtı,

Bir el, büyük, sıcak bir el omzuma konduğunda ve duyularım çam kokusuyla dolduğunda.

Daxton.

Sekizinci Bölüm

Harper

Omuzlarım geriliyor ve kalbim yeniden çarpmaya başlıyor.

"Harper," diyor. Ve, aman Tanrım, sesi. Her zaman bu kadar derin miydi? Bu kadar emredici? Bu kadar seksi mi?

Aptal beynim, birlikte geçirdiğimiz o uğursuz günler ve geceler boyunca bana söylediği son derece edepsiz şeylerden birkaçını yardımsever bir şekilde yeniden hatırlıyor.

Gibi şeyler...

Benim için diz çok, Omega.

Ve ...

İyi bir kız gibi hepsini yut.

Ve ...

Yüzümün her yerine sür bebeğim.

Lanet olsun!

Arkadaşımın gözleri arkamdaki alfaya kayıyor ve imkansız bir şekilde büyüyor. Kendimi toparlıyorum, yüzüme uygun bir gülümseme yerleştiriyorum - arkadaşça ve hiçbir şekilde flörtöz değil - ve sonra dönüyorum.

Evet, Daxton. Kesinlikle Daxton. Tıpkı on yıl önceki gibi görünüyor. Ama bir şekilde daha seksi. Bu nasıl mümkün olabilir? Kesinlikle tüm saçları ve görebildiğim kadarıyla dişleri yerinde ve daha da fazla kütle kazanmış gibi görünüyor - hepsi kas çeşitliliğinden oluşuyor.

"Daxton," dedim. "Merhaba! Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Yüzümdeki gülümsemeyi yeniden ana haline getirmeye ve gözlerimi boynunun üzerinde tutmaya zorluyorum.

Vücudunu kontrol etmeyeceğim. Vücudunu kontrol etmeyeceğim.

Vücudunu kontrol ediyorum.

Onu son gördüğümünden daha da yırtık pırtık.

Bir an tereddüt ediyor, sonra elini dirseğime koyuyor, eğilip yanağımı öpüyor ve beni kokusuna boğuyor.

Kavrayışı güçlü, dudakları yumuşak ve kokusu ağız sulandırıcı. Vücudumda elektrik çarpıyor, o uzaklaşırken hâlâ orada.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu," diye yineliyor, koyu renk gözleri her zamanki gibi yoğun. Onun bu özelliğini unutmuştum. Sadece onun huzurunda olmanın bile ne kadar yoğun olabileceğini. Yemin ederim dizlerimin bağı çözüldü.

Arkadaşım omzuma dokunana kadar birbirimize bakıyoruz. "Bu kim?" diye sordu.

"Bu," diyorum ona, gözlerim hâlâ alfadan ayrılmadan, "Daxton Renolds."

"Daxton Renolds? Bu adamın eski sevgilisi olduğunu sanıyordum!" Gülüyor. "Ele avuca sığmayan üvey kardeş değil."

Yanaklarımın ısınmamasını istiyorum ama hain şeyler yine de ısınıyor.

"Aslında artık Daxton Stanton" diyor.

"Ahhh, evet," diyorum. "Sürü olayını duydum. Tebrikler. Ama söyle bana, neden Stanton?"

"Wyatt babasını onurlandırmamızı, onun adını kullanmamızı istedi." "Ahhh," diyorum, kalbim kabarıyor.

"Pack Stanton?" dedi arkadaşım. "Sizin hakkınızda bir şeyler duydum. Kasabaya yeni geldiğinizi sanıyordum. Rockview yerlisi olduğunuzu fark etmemiştim."

"Ben aslen buralıyım," diyor. "Owen Kaliforniya'dan. Wyatt ise New York'tan."

"Bekle," diyorum başımı sallayarak. "Ne demek 'şehirde yeni'?"

"Buraya taşındık. Kalıcı olarak," diyor Daxton.

"Rockview'a mı?" Şaşkınlıkla söyledim. Annemin paylaşabileceği faydalı bir bilgi daha.

"Evet, Rockview."

"Neden?" Birden kendimi telaşlı hissederek ağzımdan kaçırđım. Eski sevgilimden kaçmak için eve geldim. Üç kişiyle daha karşılaşmayı planlamıyordum.

Eski sevgililer. Görünüşe göre bundan sonra düzenli olarak karşılaşacağım üç eski sevgili. Bu evin her yerinde karşılaştığım üç eski sevgili.

Tanrım.

"Neden?" Molly diyor, Bumping onu Omuz karşı Benim. "Onlar bir sürü. Bir sürü bir omega bulmak için başka nereye gelir ki?"

Daxton'a bakıyorum ve o da göz temasını kesip aşağıya bakıyor, tam o sırada annem de sohbete katılıyor.

Kaşlarını çatıyor.

"Bluzuna ne oldu?" diye soruyor. "Kaza," diyorum.

"Paris kahvesine alıştığından beri Amerikan kahvesini içilmez bulduğunu tahmin ediyorum," diye yardımsever bir şekilde araya giriyor annem. "Görünüşe göre Amerikan kahvesi o kadar kötüymüş ki arabada tükürmek zorunda kalmış."

Daxton'ın gözleri tekrar yüzüme bakıyor ve ben de yerin yarılıp beni yutmasını istediğime karar veriyorum.

"Ne zaman geri taşındınız?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Altı ay önce. Burada, St Michael hastanesinde bir iş buldum."

"Çok iyi bir iş," diyor annem, üvey kardeşime sevgiyle gülümseyerek. Bu yeni bir şey. "St Michael Hastanesi tarihindeki en genç acil servis danışmanı."

Daxton bunu bir gerçek olarak kabul ederek başını sallıyor. "Kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı, bu yüzden Owen ve Wyatt da buraya transfer oldu. Zor olmadı - Wyatt kalp cerrahı olarak oldukça iyi bir üne sahip ve Owen da... Owen işte."

"Üçü de süper yetenekli," diyor annem gururla. "Sürü olayını resmileştirmenin zamanı geldi diye düşündük."

Daxton şöyle devam ediyor: "Biz de bir ev aldık ve işte buradayız." İşte buradalar. Vay anasını.

"Tüm doktorlar," diye tekrarlıyor annem. "Buna inanabiliyor musunuz? Tam bir av ve yine de ..."

"Ve henüz?"

Daxton'ın omuzları sertleşir. "Henüz bir omega bulma konusunda başarılı olamadık."

"Yapmadın mı?" Bu haberin iyi mi kötü mü olduğundan emin olamadan söylüyorum. Artık Daxton'a karşı bir şey hissetmiyorum. Ya da Owen'a. Ya da Wyatt'a. Hiçbir şey hissetmiyorum. Bu uzun, çok uzun zaman önceydi. Bunu söyledikten sonra, eğer çoktan bağlanmış ve güzel bir omega kızla - ya da zevkleri değiştiyse bir erkekle - yuva kurmuş olsalardı işler... daha kolay olurdu.

Daxton başını sallıyor.

Molly tuts. "Bu şehirdeki omegalar elde edilmesi zoru oynayabilir. Çok fazla rekabet var."

"Evet," diyor Daxton.

"Rekabet mi?" dedi annem. "Onlar doktor. Üçü de doktor. Bir omega daha ne isteyebilir ki?"

"Keşke bilseydim," diyor Daxton biraz acıyla, bu kez göz göze gelmiyoruz.

"Peki Wyatt ve Owen-" Ben başlıyorum.

"Burası mı? Evet," omzunun üzerinden bakıyor, "bir yerlerde. Seni tekrar görmeyi dört gözle bekliyorlar, Harp."

"Tanrım, Daxton. Ona öyle seslenme," dedi annem. "Nefret ediyor."

Daxton kaşlarını çatı. Sanırım bunu ona hiç itiraf etmedim. Gerçi bana böyle seslenmesine hiç aldırmış etmemiştim. Aslında hoşuma giderdi.

"kapatmak iyi olurdu," diyorum, bakışlarımı onunkilerden ayıramadan.

"Olurdu," diyor.

Görüş alanımın dışında Molly'nin gözlerinin benden Daxton'a ve tekrar bana kaydığını görüyorum.

Öte yandan annemin dikkati dağılmış, odanın öbür ucundaki birine el sallıyor, sonra bir de bakıyorum ki, evlerinin tadilatı hakkında beni bilgilendiren teyzem ve eniştemin arasında sıkışıp kalmışım. Doğru anlarda başımı sallıyor, ummm ve ahh diyorum ama dinlemiyorum. Tüm bu bombalar yüzünden kafamın içinde savrulan karışık duygular beni çok fazla tüketiyor.

Daxton geri döndü. Rockview'de yaşıyor. Artık acil servis doktoru. Bir sürüsü var. Ve bir omega arıyorlar.

Tüm bavullar hala bagaja tıktırılmış halde Judy'ye geri dönmeyi, havaalanına geri gitmeyi ve bulabildiğim ilk uçağa atlayıp herhangi bir yere gitmeyi düşünüyorum.

Bu çok fazla. Hem de çok fazla.

Kendimi mazur görüyorum ve güçlü bir alkollü içki aramaya gidiyorum.

Buzdolabında kola ararken bir ses "Selam yabancı," diyor.

Bu başka bir ses ve başka bir koku, her yerde tanıyabilirim.

Kıçımın ona çıkıntı yapmamasını dileyerek doğruluyorum ve etrafımda dönüyorum.

"Owen," diyorum, yüzümde bir gülümseme daha beliriyor.

"Merhaba."

Acaba bu adamlar gizli gençlik artırıcı haplar mı alıyorlar - ya da bakire kurbanların kanını mı içiyorlar - çünkü tıpkı Daxton gibi o da hiç yaşlanmamış. Tamam, saçları daha kısa ve kare çenesinde kalın bir sakal var, ama bunun dışında, evet, aynı, aynı derecede ateşli.

"Bu kadar mı?" diyor, mavi gözlerini parlatan ve savunmasız her kızın dizlerinin bağının neden olan büyüleyici sırtışılarından biriyle. "Tüm alabileceğim bu mu? Bir sarılma bile mi yok?"

Ona doğru adım atıyorum ve kucaklaşıyoruz. Yosun kokusu aynı derecede zehirleyici, kolları aynı eskiden olduğu gibi güçlü. Beni biraz sıkıp yerden kaldırıyor, sonra tekrar ayaklarımın üzerine bırakıyor.

"Kahretsin, Harp, Paris sana yakışmış olmalı. Gerçekten iyi görünüyorsun." Gözleri göğsüme kayıyor. "Şu hariç... Yoksa bu garip bir Fransız modası mı?"

"Kahveyi kendim tükürdüm," diye .

"Hmmm," diyor parmağını sakalına sürterek, gözlerinde muziplik parıldıyor. "Senin tüküren biri olduğunu hatırlamıyorum. Hatırladığım kadarıyla daha çok yutan bir kızdın."

Ve eğer ağızımda kahve olsaydı, onu tekrar tükürürdüm.

"BEN... BEN..."

Gülümsemesi genişler. "Seninle dalga geçiyorum, Harp." Başını bana doğru eğiyor ve fısıldıyor, "Bu uzun zaman önceydi."

"," diyorum.

"Biz aptal çocuklardık."

"Öyleydik. Ama artık değiliz," diye ekliyorum çabucak.

"Hayır, ben danışman çocuk doktoruyum," diyor bana göz kırparak. "Çok sorumluluk sahibiyim. Bu yüzden saçımı kestirdim." Başını işaret etti.

"Çocuklarla mı çalışıyorsun?" Dedim, kalbim neredeyse eriyordu. Bu işte ne kadar iyi olacağını görebiliyorum. Uyumlu, çekici, komik.

"Evet," diyor sakalını tekrar ovuşturarak. "Zaman zaman zor olabiliyor. Çocukları bu kadar hasta görmek hoş değil. Ama çok ödüllendirici. Hem de çok." Ona gülümsüyorum. İçtenlikle. "Peki ya Harper Hall? Annenden duyduğuma göre artık büyük bir sanat küratörü olmuşsun."

"Öyleydi. İşsizim. Yeni bir iş arıyor olacağım."

"Louvre'da çalışmıyor muydunuz?"

Başımı salladım.

"Bu," diye sırtıyor, "sanat işleri söz konusu olduğunda en iyilerin en iyisi değil mi? Neden ayrıldın?" diye soruyor, ben kola kutumu açıp birkaç ölçek votkayla birlikte bardağa koyarken.

"Karışık bir durum." "Ahhh," diyor.

İçkimi elime alıp uzun bir yudum alıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, işin içinde bir erkek - ya da kadın - olduğu anlamına gelir."

"Hmmm," diyorum. Bir süre sessizce duruyoruz, birbirimizi tartıyoruz ve sonra "Wyatt'ı gördün mü?" diyor. Başımı sallıyorum. "Artık resmi olarak bir sürü olduğumuzu duymuşsundur."

"Bu kadar uzun sürmesine şaşırdım." "Zamanı gelmişti," diyor. "Ne için?"

"kurmak için. Bir omega bulmak istiyoruz," ağızımdaki kolayı yutuyorum, "bir aile kurmak istiyoruz."

"Gerçekten ciddi şeyler," diyorum.

"ama," diye başını yana eğdi, "eğer mutfakta saklanmayı bitirdiysen-"

"Saklanmıyorum." "-Hadi gidip Wyatt'ı bulalım."

Elimi tutuyor ve bunu en son ne zaman yaptığını hatırlamamak için gerçekten çok uğraşıyorum - yemin ederim uğraşıyorum -. Yatakta. Kesinlikle yatakta. Ellerimiz kenetlenmiş ve bedenlerimiz ...

Owen beni çeğiştirirken, Ethan ve annemin duvarların rengini mi yoksa perdeleri mi değıştirdiklerini tartışırken bu görüntüyü zihnimden uzaklaştırıp dekora odaklanıyorum.

"Ahhh, orada."

Owen'in bakışlarını takip ediyorum ve Wyatt'ı köşede tek başına durmuş bir kutu bira içerken buluyorum. Bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Kendi arkadaşlığından gayet memnun görünüyor. Her zaman sessiz . Ciddi. Owen'in tam tersi. Bazen nasıl bu kadar iyi anlaşılabildiklerini merak ederdim.

"Wyatt," diye sesleniyor Owen ve bakışlarını kaldırıp bizi fark ediyor. Owen'in aksine, ben külotumu eriten bir gülümsemeyle ödüllendirilmedim. Wyatt'ınki çok daha sertti. Yine de ciddi tavrını hep sevmişimdir, sanki beni dikkatle inceliyormuş gibi, sanki söylediğim her şey şimdiye kadar söylenmiş en zekice şeymiş gibi.

Tıpkı sürü arkadaşları gibi o da hiç değişmemiş. Burnuna takılan gözlükleri ve kafasındaki uzun kızıl-kahverengi saçları saymazsak tabii. Sadece çekiciliğini artıran bir ekleme.

Elimi Owen'dan çekip ters yöne doğru yürümeyi düşünüyorum.

Neden, ah neden, tanıdığım diğer erkekler gibi kırıksıklıkları, kötü nefesleri, kamburları ya da kötü hijyenleri olmasın ki?

Bu adil görünmüyor. Özellikle de Rockview'den ayrıldığımdan beri gözlerimin etrafında bir iki kırıksıklık ve sol kulağımın hemen arkasında bir tutam gri saç oluştuğunun farkındayken.

"Hey Wyatt," diyorum tam önünde durduğumuzda.

"Harp," diyor, yanağımı öpmek için eğiliyor ve nabzımın hızla atmasına neden oluyor. "Nasılsın?"

"Ah, bilirsin işte," diyorum, keşke o duş ve makyaj için zamanım olsaydı da bu iki alfanın karşısında hafif terli, göz makyajım dağılmış, saçlarım dağılmış ve lekeli bir bluzla durmasaydım. "Jet-lagged. Biraz jet-lag. Doğruca yatağa dalmayı planlıyordum."

Wyatt'ın çenesindeki kaslar seğiriyor. "Yatak mı?"

Belli ki jet-lag olmuşum. Beynim yorgunluktan çarpılmış. Çünkü neden yedi gün boyunca birlikte olduğum iki adamla yataktan bahsediyorum ki? "Şu anda Paris'te saat sabahın üçü gibi!" Hemen açıklıyorum.

"Ahhh," diyor ve yüzünde rahatlama değil de anlama olduğunu umduğum bir şey beliriyor. "Uyumak istiyorsun."

"Elbette jet lag için en iyi tedavi," diyor Owen bana, "uyanık kalmaktır. Bu ve güneş ışığına çıkmak. Eğer istersen daha sonra sörf yapmak için sahile gideceğiz."

"Şimdi de sörf mü yapıyorsun?" Ben de öyle dedim.

"Biz hep sörf yaptık Harp," diyor Owen, "yıllar önce bizi Rockview'e getiren neydi sanıyorsun?"

Hafızam beni yanıltmıyorsa, bunun kız aramak olduğundan oldukça eminim!

Tesadüfe bakın ki, buldukları kız bendim.

Dokuzuncu Bölüm

Daxton

Doktor olmakla ilgili sorun şu ki, sosyal toplantılarda Bu yaşlı insanlar sizi arıyor ve bir kez köşeye sıkıştırdıklarında, çeşitli rahatsızlıkları hakkında sizi soru bombardımanına tutuyor, günahkâr bir şekilde onları anında iyileştirmenizi bekliyorlar. Aslında, bir tür cevap alana kadar gitmenize izin vermiyorlar. Çoğu zaman, yaşlı insanlara sağlıklı beslenmenin ve egzersiz yapmanın şikayetlerinin %90'ını tedavi edeceğini hatırlatmak benim için sorun olmuyor. Ancak bugün üvey annemin kız kardeşi ve eniştesi tarafından köşeye sıkıştırılmak özellikle sinir bozucu çünkü bugün Harper burada.

Harper Hall.

Onu son gördüğümde bu yana on yıl geçti. Önce üniversiteye gitti ve birbirimizden uzak durmak için elimizden geleni yaptık. Eve nadiren geliyordum ve geldiğimde de orada olmadığından emin oluyordum. Sonra kalktı ve Paris'e gitti.

Onu son gördüğümde beri neredeyse bir ömür geçti. O zamanlar sadece çocuktuk. Dünya umurumuzda bile değildi. Yaptığımız tüm o boktan şeylerin sonuçlarının farkında bile değildik.

O zamandan beri aklımdan çıkaramadığım boktan şeyler.

Ve Şimdi geri d6nd6, on yıl 6ncesinden bile daha iyi g6r6n6yor.

6vey amcamın kık yanağındaki kızarıklıkla ilgili anlattıklarına başımı sallayarak eşlik ediyorum ve aslında tüm dikkatim odanın 6b6r ucundaki Harper'a ve s6r6 arkadaşlarıma odaklanmışken, endişeli doktor y6z ifademi korumaya 6alışıyorum.

D6n6ő6 konusunda endişeliydim. Y6z6me tokat atar mıydı? Yaptığımız Şeyi utanç verici bulur muydu? Beni sorumlu tutar mıydı? Babamla ilişkimi onarmak ve 6vey annemle bir ilişki kurmak i6in yaptığım tüm 6alıőmaları geri alır mıydı?

Ama artık o burada, sanırım her Şey girecek. Hepimiz hayatımıza devam ettik. Uzun, 6ok uzun zaman 6nceydi.

"Korkarım ben dermatolog değılim," diyorum Tim Amca'ya. "Bence bir uzmana baktırmalısınız."

"Belki bir g6z atabilirsin," diyor. Yaltaklanmamak i6in kendimi zor tutuyorum. Tim'in kıkı g6rmek istediğıim bir Şey değıil.

"Bug6n değıil," diyorum ona, sonunda ikisinin sıyrılıp kurtuluyorum.

Masadan 6ok ihtiyacım olan birayı alıyorum ve 6antama doğıru y6r6yorum.

"Demek onu buldunuz?" Ben de onlara katılıyorum. Ger6i nasıl bulmasınlar ki? Harper'ın ne kadar canlı ve hareketli koktuğunu unutmuşum. Sanırım onu insanlarla dolu bir stadyumda bile şeftali kokusunu takip ederek bulabilirim.

"Yaptık," diyor Owen, g6zleri parlayarak. S6r6 arkadaşımı on 6 yıldır tanıyorum. Bu bakışı bilirim. Belki de bazılarımız hi6 ilerlememiőtir. "Paris'te olanlarla ilgili ayrıntıları ondan 6ğrenmeye 6alıőıyordum."

"Bir Şey mi oldu?" Kaőlarıımı 6atarak sordum.

Harper ayaklarını s6r6yerek, "Hi6bir Şey ," diyor. O her zaman umutsuz bir yalancıydı.

"G6r6n6őe g6re bir Şey yaptı ve G6r6n6őe g6re o 'karmaşık' olduğunu s6yledi."

"Bu konuda konuşmamayı tercih ederim," diye mırıldanıyor Harper, i6kisini yudumlarken. "Sadece şunu bilin, artık tüm erkeklerden nefret ediyorum."

Kaőlarıımı daha da 6atmadan edemiyorum. Paris'te ne oldu da b6t6n erkeklerden nefret eder hale geldi?

Wyatt kol saatine bakar. "On dakika i6inde 6ıkmamız gerekiyor."

"Sörf yapmak için mi?" Harper gülümseyerek sorar. "Bir randevu için," diyor Wyatt.

Harper'ın gülümsemesi kaybolur.

"Üzgünüm Harp," diyor Owen. "Bir süredir günlüğün içindeydi. Yerini değiştirmeye çalıştık."

"Oh," diyor Harper, elini havada sallayarak, "gerek yok... Yani, yapabilirsin..." Eliyle uzakları işaret ediyor. "Sanırım annem beni çağırıyor."

Harper'ın bir grup insanın arasından kayarak gözden kayboluşunu izliyorum.

Hiç değişmemiş. eskiden olduğu gibi lezzetli küçük omega. Mükemmel şekil. Tüm yumuşak kıvrımlar.

Onlardan bir tane istiyorum. Hem de çok istiyorum. Çantam için bir tane istiyorum.

Bazen bir tanesini bu kadar çok istemem delilik gibi geliyor.

Bu bir sabah kafama vuran bir şey değil. Yaşlandıkça yavaş yavaş ortaya çıkan bir şey.

Gençken her şey seksle ilgiliydi ama yıllar geçtikçe bir omega bulup ona bakma, ona bir yuva kurup mutlu etme, kendi ailemizi kurma arzusu geliştirdim. Ve kahretsin, bazen bu arzular kızışma, sikişme ve düğüm atma arzusundan bile daha güçlü oluyor.

"Biliyor musun," diyor Owen, biramı bana geri uzatırken, "Harper'ı hep-"

"Harper benim üvey kız kardeşim," diye nefesimin altında ona tıslıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. Yıllar boyunca bu konuşmayı birden fazla kez yaptık. Owen her zaman Harper için çıldırırdı ve onu asla unutamadı.

Aslında, bu bir yalan. Hayatımıza devam etmiş olabiliriz ama hiçbirimiz o kızı unutamadık. Sadece Owen bunu dile getiren tek kişi.

Ama Harper bir seçenek değil. O da bunu biliyor. Bunu yeterince tartıştık. Ölesiye tartıştık çünkü seks bu kadar elektrikliyken, bu kadar muhteşemken bir kızı unutmak zordur. O zamandan beri hiçbir şey onunla kıyaslanamaz.

Ama seks her şey değildir. Her neyse, belki de bizim için yaratılmış omega'yı bulduğumuzda, seks de aynı derecede iyi olacak. Belki de daha iyi olur.

"," dedim diğer ikisine. "Bu randevuya gidelim." Belki de bugün sonunda omega'mızı bulacağımız gündür.

* * *

Biz .

Randevu, Owen ile birlikte çocuk koğuşunda çalışan bir hemşirenin kız kardeşi olan Eden ile. Owen'ın meslektaşları aylardır bize omega kız kardeşini ayarlamaya çalışıyordu.

Ancak Eden'in üçümüzün beklediği kahve dükkanına doğru yürüdüğünü gördüğüm andan itibaren bunun işe yaramayacağını anladım.

Öncelikle, esintiyle bize doğru gelen kokusu çok yanlış. Benim zevkime göre çok tatlı. Dişlerini çürütecekmiş gibi kokuyor.

İçeri girip bizimle buluşmadan önce birkaç saniye boyunca kafenin dışında poz verip selfie çekiyor ve on uzun dakika boyunca Instagram'ında paylaşıyor.

Üçüncüsünde ise bakışlarını üzerimizde gezdiriyor ve karşımızdaki koltuğa yığılırken inleyerek gördüklerinden hoşlanmadığını belli ediyor.

"Kız kardeşime zaten söyledim," diyor, "100 milyon dolardan daha az değeri olan paketlerle çıkmam."

Kollarını göğsünde kavuşturup kafenin etrafına bakıyor, sanki fare dolu bir gecekondur mahallesine düşmüş gibi dudakları kıvrılıyor.

Owen buranın sevimli olacağını düşündü. Dünyanın dört bir yanından kahveler, ev yapımı kekler ve rahat bir dekora sahip bağımsız bir dükkan.

Açıkçası, Eden'i etkilemiyor.

"Öyle olmadığımızı nereden biliyorsun?" Wyatt ciddi bir şekilde sorar. "O kadar değerli mi?"

Owen'ın saatini, benim ayakkabılarımı ve Wyatt'ın kot pantolonunu işaret ediyor. "Anlayabiliyorum. Bu yüzden, altın avcılarının dikkatini dağıtmak için giyindiğine beni ikna etmeye çalışmayacaksan, bu randevuyu kısa kesmemizi öneririm. Vaktimi boşa harcıyorsun."

"Görünüşe göre servet avcısı sensin," diye .

"Değerimin ne olduğunu biliyorum," diyor omuz silerek.

"Gerçek bir bağlantı kurmakla ilgilenmiyor musun?" Wyatt, gerçekten şaşırmış bir şekilde.

"Öyleyim ama bunun benimle ilgilenebilecek bir sürüyle olmasını tercih ederim."

Owen'a ters ters bakıyorum ve o da elini yüzüne sürüyor. Eden haksız değil. Bu hepimizin zaman kaybıydı.

"En azından sana bir kahve ısmarlayabilir miyiz?" Owen diyor ki.

Yüzünü buruşturuyor. "Ben kahve içmem. Cildim için kötü." Sanki porselenden yapılmış gibi yanağını okşuyor, sonra ayağa kalkıyor. "Kardeşim her şeyi berbat ettiği için özür dilerim. Onu daha fazla sorgulamalıydım." Sandalyesini masanın altına itiyor ve başını bir yana eğerek duraklıyor. "Yine de çok tatlısın. Para kazanırsan beni ara."

"Evet, bunu yapacağımızdan emin olacağız," diyorum kesin bir ifadeyle.

"Kusura bakmayın," diyor, sanki gerçekten kalbimizi kırmış gibi abartılı bir sempati ifadesiyle, "isterseniz beni Insta'da takip edebilirsiniz."

Owen çok az bir hevesle başını sallıyor.

Sonra aceleyle dışarı çıkıyor, daha fazla fotoğraf çekmek için dükkanın önünde poz veriyor.

"İyi gitti," diyor Owen, kahve fincanını kaldırıp boş derinliklerine bakarak.

"Evet, gerçekten iyi," diyorum alaycı bir şekilde.

Wyatt, "Bunun bir felaket olduğunu düşünmüştüm," diyor.

"Öyleydi." Başımı sallıyorum ve yanaklarımı üflüyorum. "Zaten kokusunu da sevmezdim. Çok tatlı."

"Evet," diyor Owen, fincanını tabağına geri koyup gözlerimin içine bakarak. "Her zaman biraz daha meyveli bir şeyler tercih etmişsinizdir."

Onuncu Bölüm

Harper

Nefes almak için bir anım olacağını düşünseydim

Yeni oluşan Stanton sürüsünü tekrar gördüğüme göre yanılıyorum. Ertesi gün, annemin onları bir aile yemeğine davet ettiği ortaya çıktı, bu yüzden kendimi yirmi dört saat sonra, düne kadar on yıldır görmediğim üç alfanın yanında buldum.

Üvey babam mangalda bir dizi et pişiriyor, ben, annem ve yedi gün boyunca onun evinde düzüştüğüm üç adam da güvertede takılıyoruz.

Garip değil. Azıcık bile değil. On yıl önce bahçede yaptığım oldukça etkileyici jimnastiği hatırladığımda bile.

Ailemize iki yeni üye katıldı: Ölüm ve Teror. İki büyük bekçi köpeği Ethan üç yıl önce mülkü korumaya yardımcı olmak için sahiplendi. Kulağa vahşi geliyor olabilirler ama muhtemelen tanıdığım en uysal yavrular.

Ölüm, Daxton'ın ayaklarının üzerinde uzanmış, güneş ışığında uyukluyor. Tavşan, sincap ya da her ikisini birden kovaladığını hayal ederken ara sıra patileri seğiriyor. Teror, Wyatt ve Owen'ın önünde yatıyor, dört ayağı da havada, karnının ovulmasını istiyor.

"Bu köpekler hiç kimseyi herhangi bir şey yapmaktan caydırdı mı?" Terör'ün salyalarını akıtmaya başlamasını izleyerek kıkırdıyorum. "Çok çapkınlar."

Annem "Sert görünüyorlar, her ne kadar alttan alta bir çift yumuşak gibi davransalar da" diyor.

Üç alfaya bakıyorum. Bu da onlar için oldukça doğru bir tanımlama.

Köpekler hakkında bir on dakika daha konuştuktan sonra annem konuyu değiştiriyor.

"Dünkü randevu nasıldı?" diye soruyor.

Wyatt başını sallarken ve Daxton irkilirken Owen, "Felaket," diyor.

Güldüm. "ama, o kadar da kötü olamaz."

"Öyleydi," diyor Owen. "O kadar kötüydü." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve ayaklarını önündeki boş sandalyeye doğru sallıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Senin için yeterince güzel değil miydi?"

Owen'a sordum. "Yeterince zeki değil miydi?" Wyatt'a söylüyorum.

"Çok mu şımarıktı?" Daxton'a doğru yöneldim. Wyatt parmak eklemlerini ovuşturarak, "Sorun o değildi," diyor.

Terror'un göğüs kafesine karşı, "öyleydik."

"Neden?" Her birinin yüzünü inceleyerek soruyorum. "Ne yaptınız?"

"Mesele buydu zaten," diye mırıldanıyor Daxton, uzaklara bakarak.

"Hiçbir şey. Bize hiç şans vermedi."

"Belki de senin kokularını sevmemiştir. Bunun nasıl bilirsin."

Wyatt başını sallıyor, Owen'ın burun delikleri açılıyor ve Daxton başını sallıyor. "Sorun kokularımız değildi. Parasızlığımızdı."

"Bundan şüpheliyim," diyorum yine gülerek, "üçünüz de doktorsunuz." "Bize söylediği buydu," diyor Owen.

"Muhtemelen bir bahane."

Daxton huysuzca, "Maddi varlığımız, kokularımız ya da kişiliklerimizle ilgilenmiyordu," diyor.

Annem başını sallıyor. "İşte ben de dün tam bundan bahsediyordum. Bu kızların nesi var? Çünkü sen bu çocuklarda bir sorun görüyor musun Harper?" Elini onlara doğru sallıyor ve üç alfa da bana bakıyor.

Dün toprağın beni yutmasını istediysem, bugün gerçekten ölmek istiyorum.

Çünkü, elbette, ben onlarda yanlış bir şey görmüyorum. Gördüğüm tek şey tamamen doğru.

"Şey," diye kekeliyorum, sandalyemin altında aniden büyüleyici bir şey bulmuş gibi yapıyorum.

"Bilmiyorum," diyor Owen, parmaklarını sakalında gezdirerek, "belki de bizde bir sorun vardır."

"Geçen ay bu omega ile görüşüyorduk," diye devam ediyor Wyatt. "Gerçekten çok tatlı bir kızdı. İşlerin iyi gittiğini düşünüyorduk. Sonra ..."

"Sonra?" Ben soruyorum.

"Başka bir sürüyle nişanlandı," diyor Owen. "Görünüşe göre aynı anda birkaç sürüyle çıkıyormuş."

Daxton, "Ve seçtiği paket, Karayipler'de malikanesi, yatı ve sahil evi olan paketti," diye ekliyor.

"Omegalar nadirdir," diye hatırlatıyorum onlara. "Seçenekleri var."

"Bir omega için iyi bir seçim olmadığımızı mı söylüyorsun?" Daxton sesinin gergin olduğunu söylüyor. Sanki bu imadan incinmiş gibi bir hali var.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Hayır, siz..." Zorlukla yutkunarak devam ediyorum.

Daxton yine uzaklara bakıyor. "Bazen asla bir omega bulamayacağımızı düşünüyorum."

"Peki," diyor annem, kolunu sıvazlayarak, "belki de Harper'ın sana yardımcı olabileceği bir şeydir."

"Ne-ne?" Daxton'ın gözleri alarmla açılırken ben ağlıyorum.

"Sen bir omega'sın Snuffles. Omegaların ne istediğini biliyor olmalısın. Artık geri döndüğüne göre, belki kardeşine biraz yardım edebilirsin. Ona biraz tavsiye verebilirsin."

"Ne-ne?" Tekrar ediyorum.

"Arkadaşın Molly bana kardeşlerine omega'larını kazanmaya çalışırken nasıl yardım ettiğini anlatıyordu. Onun düşüncelerini ve fikirlerini çok yararlı bulmuşlar."

"Ama... ama ben berbat bir öğretmenim," diye mırıldanıyorum, kafamın içinde bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair bir bahane (gerçek dışında herhangi bir bahane) arıyorum.

Annem gülüyor. "Değilsin, Harper. Arkadaşlarının çoğunun Biyoloji, Matematik ve muhtemelen İngilizce sınavlarını geçmesinin nedeni sensin."

"Eminim Harper bize yardım edemeyecek kadar meşguldür," diyor Daxton. "Daha yeni döndü. Bir iş arıyor olacak ve-"

"Saçmalama," diyor annem, "ve bu ikinizin birbirinizi daha iyi tanımanız için gerçekten güzel bir yol olacak." , çok

Şükürler olsun ki annem üvey kardeşimi ne kadar iyi tanıdığının farkında değil. "Baban ve benim gerçekleşmesini çok istediğimiz bir şey." Ethan'a doğru bakıyor ve bir parça daha et şişlerken ona el sallıyor.

Anneme bakıyorum ve yine utanıyorum. O tamamen samimi. Mutlu bir aile olmamızı istiyor. Bu onun her zaman istediği bir şeydi. Büyürken kardeşimin ve babamın olmamasından nefret ederdi.

"Eminim sana yardım etmek için zaman bulabilirim," diye mırıldanıyorum, Daxton'la göz teması kurmadan.

"Teşekkürler Harper," diyor Wyatt. "Buna minnettar oluruz."

"Aslında isteriz. Biraz yardıma ihtiyacımız var," diyor Owen sırtarak. "Bir hayat arkadaşı bulmak kız tavlamaktan farklıdır."

"Söylemiyorsun." Gözlerimi deviriyorum. "Muhtemelen kız tavlama konusundaki şöhretin hayat arkadaşı arayışına yardımcı olmamıştır."

"Hayır, öyle değil. Biz sadece ..."

"Biraz rehberlik iyi olabilir," diye devam ediyor Wyatt.

Owen eğilip kulağıma fısıldıyor: "En son birlikte vakit geçirdiğimizde senden çok şey öğrendiğimi hatırlıyorum."

Yutkunuyorum.

Ben de onlardan çok şey öğrendiğimi hatırlıyorum!

"Ne zaman başlayabiliriz?" Wyatt soruyor.

"Errr ... başla?"

"Dersler," diyor Wyatt.

"Doğru, evet, dersler. Benden çok daha meşgul olduğunuzu tahmin ediyorum."

"O zaman yarın yapsan iyi olur," diyor annem. "Bütün hafta çalışacaklar."

"Elbette," diyorum, zayıfça gülümseyerek.

Bu iyi bir şey değil. Bu çok kötü.

Daxton'ın anneme karşı nazik olmak için yardımımı kabul ettiğini umuyordum. Ancak, hepsi bu konuda oldukça ciddi görünüyorlar. Ve şimdi bu ders için gerçek bir tarihimiz var!

Hayatımı sikeyim!

Kendimi bu durumlara nasıl sokuyorum?

Çünkü üvey kardeşim her zamankinden daha ateşli olmakla kalmıyor, benimle aynı şehirde yaşıyor olmakla kalmıyor, ateşli en iyi arkadaşlarıyla bir sürü oluşturmuş olmakla kalmıyor, şimdi de her şeyin ötesinde, bir şekilde inanılmaz derecede ateşli üvey kardeşime ve onun inanılmaz derecede ateşli sürü arkadaşlarına bir omega bulmaları için yardım etmeye gönüllü oldum.

On Birinci Bölüm

Owen
Alarmım sabah 8'de suratıma bir tantana çalıyor ve kendimi yatağıma girdim, bir çift boxer giydim ve tökezleyerek Daxton'ın odasına girdim. Gölgeyi geri çektim ve Rockview güneşinin odasına dolmasına izin verdim.

"Ayağa kalk," diye bağıyorum.

Yüzünü yastığa gömmüş, yüzüstü yatıyor. "Siktir git. Bugün Pazar ve saat çok erken," diye mırıldanıyor. "Ve Harper'la saat onda buluşacağız."

Yuvarlanıyor, duvarındaki saate bakıyor ve sonra uykulu göz kapaklarının arasından bana bakıyor.

"Orası iki saat uzaklıkta."

"Evet ama tıraş olman ve gömleğini ütölemen gerek." Bana göz kırptı. "Neden?"

Sakalımı kaşıldım ve bir ayağımı diğerine sürüyerek yürüdüm. "İyi bir izlenim bırakmalıyız."

Uykulu gözleri daha da kısılıyor. "Neden?"

"Çünkü o lanet olası Harper, Dax."

Daxton rulolar yukarı için Otur, smooshing
ve Yastık karşı Başlık.

"Aynen öyle. Bu Harper. Onu etkilememiz gerekmiyor. Onu etkilememize gerek yok.

onu etkilemek için bir *sebe*p."

Bana ters ters bakıyor ve ben de ona parmağımı gösterip odadan çıkıyorum. "O benim kız kardeşim," diye sesleniyor arkamdan.

"Üvey kardeşim," diye sesleniyorum Wyatt'ın odasına girerken. Çoktan uyanmış, yatağında oturmuş, bir roman okuyor. Ya da belki şiir. Wyatt'tan kim bilir?

"İki saat. İki saat içinde Harper'da olmalıyız."

Wyatt komodinin üzerinden kol saatini alır ve yüzünü inceler. "Doğru."

"O zaman kalk ve duş al."

Wyatt duşta olağanüstü miktarda zaman geçiriyor. Açıkçası o adamın orada ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Kollarını mı perma yapıyor? Kulaklarını mı koparıyor? Kim bilir?

"görünüyorsun," diye gözlemliyor Wyatt.

Çekmecesinden bir şişe tıraş losyonu kokluyorum.

"Bir avuç köylü gibi görünmemizi istemiyorum." "Biz asla bir avuç köylü gibi görünmeyiz, Owen."

"Sadece akıllıca bir şey giy, o aptal Star Wars tişörtünü değil." "Ne var bunda?"

"Seksi, olgun alfa yazmıyor."

"Bugün orada baskı yapmamız gereken başka omegalar da olacak mı?" diye soruyor, kaşları çatılıyor.

"Hayır, sadece Harper."

O beni daha fazla sıkıştıramadan dışarı çıkıyorum ve doğruca duşa giriyorum.

9.30'da Dax'ın kapısını tekrar çaldım.

"Hazır mısın?" O cevap vermeden önce kapıyı açarak soruyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde -belki de o kadar şaşırmamalıydım- tıraş olmuş: yüzü bebek pürüzsüzlüğünde, siyah saçları şekillendirilmiş ve bir çift chino pantolon ve rahat bir düğme giymiş - ikisi de ütülenmiş, gömlek pazularını ve göğüs kaslarını vurgulayacak kadar sıkı.

Başımı salladım. "Güzel. İyi görünüyorsun."

"Harper için değil-" diye söze başladı.

"Her neyse," diyorum ona ve Wyatt'ın odasına doğru . Görünürde Star Wars tişörtü yok ve rahat bir nefes alıyorum. Aslında bir kot pantolon ve beyaz ütülü bir tişört giymiş, gözlükleriyle bile James Dean'e çok benziyor.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordum.

"Otuz dakika boyunca orada olmamıza gerek yok," diye beni bilgilendiriyor.

"Trafik kötü olabilir."

"Bugün Pazar sabahı. Erken gelirsek Harper'ın hoşuna gitmez. Kadınlar asla yapmaz."

Sanki o bilebilirmiş gibi. "Geç kalmaktan iyidir."

Beş dakika sonra kamyonetime doluştuk ve Daxton'ın babasının evine doğru yola çıktık.

"Dün olduğundan daha soğukkanlı davranmaya çalış," diyorum ellerim direksiyonda.

"Bu konuda bu kadar garip davranmayı keser misin?" Daxton mırıldanıyor.

"Bunun oldukça tuhaf olduğunu kabul etmelisin," diyor Wyatt. "Yedi gün boyunca kızıştırdığımız üvey kız kardeşinden flört tavsiyesi almak üzereyiz-"

"Annesinin fikriydi," diye mırıldandı Daxton.

"O kadın da bizim gibi yerleştığımızı görmeye hevesli," diyorum.

"Muhtemelen çünkü o bizim onun etrafında koklamamızı istemiyor.

Kızım," diyor Daxton, yorumunu bana yönelterek. "Sana söylüyorum, Owen. O bizim için uygun bir kız değil. Çok ... dağınık."

Wyatt yardımsever bir şekilde, "Daxton'ın kız kardeşiyle yattığı çıkarsa bunun hepimizin kariyeri üzerindeki etkisini bir düşünün," diye ekliyor.

"Üvey kız kardeş," diye düzeltiyorum ama içten içe bunun bir önemi olmadığını biliyorum. Yine de hepimizin kariyerini, özellikle de benimkini yerle bir edecek kadar büyük bir skandal olarak nitelendirilecek. Anlaşılır bir şekilde, ebeveynler çocuklarına algılanan kişilerin davranmasını istemezler. Omuzlarım çöküyor. "Tamam," diye kabul ediyorum, "haklısın."

Yanımdaki Daxton başını salladı. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim. Artık sürüyoruz, bu da Harper'ın benim olduğu kadar senin de kardeşin olduğu anlamına geliyor."

"Üvey kardeş," diyorum zayıfça.

"Bir omega bulmamıza yardım edecek - bizim için doğru olanı - ve sonra bu iş bitecek."

İsteksizce başımı sallıyorum, bu yolculuk için bir dakika öncesine göre kesinlikle daha az hevesli hissediyorum.

Daxton'un üvey annesi bizi kapıda karşılıyor, iki bekçi köpeğiyle birlikte.

Köpekleri okşarken "Aç mısın?" diye soruyor. "Her zaman," diyorum gülümseyerek.

"Mutfağa gelin o zaman," diyerek köpekleri sepetlerine geri gönderiyor. "Harper henüz üst kattan çıkmadı. O

dün gece çok erken bayıldı. Sanırım uçuş ve parti onu tamamen yormuş."

"Uyanık mı? Geri dönmeli miyiz?" Wyatt endişeyle sorar. "Hayır, hayır, aşağı inecek." Melanie elini sallayarak Kahve cezvesine gidip her birimize birer fincan doldurdu. "Şimdi, size ne getireyim çocuklar? Pastırma? Yumurta? Krep?"

"Krep!"

Başımı çeviriyorum. Harper kapı aralığında duruyordu, üzerinde bu sabah giydiği yazlık hafif bir elbise vardı.

"Yıllardır senin kreplerinden yemedim anne. Onlar en iyileridir" diyor bize.

"O zaman bir tane denesem iyi olur," diyorum.

"Haklısın o zaman. Herkes krep yesin," diyor Melanie. "Ben yaparım. Siz de salona gidin. Orada rahat edersiniz ve Ethan sizi rahatsız etmez." Harper' dördüncü fincan kahveyi uzatıyor ve hepimizi dışarı çıkarıyor. "Köpeklerin salona girmesi yasak. Gizlice girmelerine izin vermeyin."

Salonda, her birimiz koltuklara oturuyoruz, sonra kahvelerimizi yudumlarırken birbirimize bakıyoruz. Bir iş görüşmesi ya da sözlü sınav gibi garip hissettiriyor.

"Jet lag nasıl?" Ona sordum.

"Berbat!" diyor. "Anneme söyleme ama sabahın dördünde kalkıp buzdolabını yağmaladım." Fincanını kucağına indiriyor. "Dün öğleden sonra sörfün nasıldı?"

"Çöp. Dalga yok."

Başını sallıyor ve sonra hepimiz tekrar sessizleşiyoruz, kahvelerimizi yudumlamaya devam ediyoruz. Sonunda birimizin konuşması gerektiğine karar verdim.

"Peki nasıl başlamanız gerektiğini düşünüyorsun?"

Harper bir ağız dolusu kahveyi yutuyor. "Bana şimdiye kadar neler denediğini anlatabilirsin diye düşünüyordum. Ne yaptığınızı."

Daxton sanki yeniden yaşamak acı verici olabilirmiş gibi bir nefes verir. "Bir anlamı var mı? İşe yaramadı."

"Kesinlikle, işe yaramadı, bu yüzden başarısız olan tam olarak ne yaptığınızı bilmek benim için yararlı olacaktır."

"Başarısızlık değil," diye , "sadece başarılı olamamak."

Wyatt, "Bu alfa ve omega etkinliklerinden birkaçına katıldık," diyor.

"O şeylerden nefret ediyorum." Harper yüzünü buruşturdu. "İlk annem beni bir sürü yere gitmeye zorladı." Sonra kendini toplar gibi oldu ve ekledi: "Ama insanlarla tanışmak için gerçekten harika bir yol."

"mi?" Açıkça söylüyorum.

"Elbette," diyor inandırıcı olmayan bir şekilde. "En iyi arkadaşlarımdan biri olan Molly ile bir tanesinde tanıştım."

"Bekâr mı?" Wyatt umutla sorar.

Harper başını sallar. "Üzgünüm, hayır, mutlu bir şekilde toparlandım. Ama o etkinliklerden birinde alfalarından biriyle tanıştı. Şehirdeki mevcut omegaların çoğu bu tür etkinliklere katılıyor. Şimdiye kadar hangi etkinliklere katıldın?"

"Bir akşam yemeği dansı," diyor Wyatt, "ve ayrıca bir hızlı randevu etkinliği." "Ve?" diye soruyor. Ona boş boş bakıyoruz. "Ne oldu? bu olaylar?"

"Pek bir şey yok," diyorum.

"Hoşlandığınız biriyle tanıştınız mı? Numara alışverişi yaptın mı? Randevu ayarladınız mı?"

"Size bahsettiğimiz tatlı omega ile tanıştık," diyor Wyatt, bana ve Daxton'a bakarak, bu bilgiyi ifşa etmesi gerekip gerekmediğinden açıkça emin olmadan.

Bize gülümsüyor. Pek inandırıcı bulmadığım bir gülümseme. "Ve onu birkaç randevuya götürdün?"

"Evet, onu en sevdiğimiz plajlara götürdük ve tüm zamanını kumdan şikayet ederek geçirdi," diyorum.

"Şey," diyor Harper, koltuğunu karıştırarak, "omegalar çok hassas olabiliyor, özellikle de söz konusu ciltleri olduğunda. Bazı omegalar ayak parmaklarının arasındaki kum hissine bile dayanamazlar."

"Buna dayanabilir misin?" Ben soruyorum.

"Sahili seviyorum," diyor, bu kez daha içten gülümseyerek. "Paris'teyken bunu gerçekten özlemiştim. Ama," diye ekliyor ve hemen kendini düzeltiyor, "pamuktan, kolalı çarşaflardan ve yün kazakların sertleşip yumuşaklığını kaybetmesinden nefret ediyorum. Dişlerimi acıtıyor. Onu dışarı çıkarmadan önce omega'ya neyi sevdiğini sordun mu?"

"Sürprizleri sevdiğini söyledi."

"İnsanların bunu yapmasından nefret ediyorum," diyerek koltuğunda öne doğru eğildi, "özellikle de sonrasında sürprizden yakındıklarında. Bana sadece neyi sevdiğini, ne istediğini söyle."

"Aynen öyle!" Ben de öyle dedim.

Kahvesinden bir yudum alıyor, sonra ekliyor: "Ancak pek çok omega bu kadar doğrudan olmakta zorlanabilir. İsteklerini ve arzularını ifade etmek için yardıma ihtiyaç duyarlar." Yanakları kızarıyor. "Bunu yapmak için kendilerini güvende ve emniyette hissetmeye ihtiyaçları var."

"Güvenli ve emniyetli," diye tekrarlıyorum, sesim göğsümde gümbürdüyor. Dax- ton bana bir uyarı bakışı daha atıyor. Ama ben Harper'a odaklanmış durumdayım. Kollarındaki tüyler diken diken mi?

"Bunu ona nasıl hissettirebiliriz?" Wyatt diyor ki.

"Siz alfasınız. Bunu hemen hemen yansıtıyorsunuz," diye mırıldanıyor Harper. Boğazını temizliyor. "Ama belki de bu istek ve arzuları ifade etmek için biraz cesaretlendirmek yardımcı olabilir."

Harper istek ve arzularını dile getirmekte hiçbir zaman sorun yaşamadı.

Ve, , seksi miydi?

"Kâğıt kalem getiren var mı?" Wyatt soruyor. "Ne için?" Ben soruyorum.

"Not almak için," diyor.

Başımı sallıyorum.

"Bekle," diyor Harper, elindeki bardağı yan masaya koyarken.

"Gidip biraz getireyim."

Kadın odadan çıktıktan sonra Wyatt, "Bunlar gerçekten işe yarar şeyler." diyor.

"Ne? Omegaların hassas olduğunu duymak mı? Bunu zaten bilmiyor muydun?"

", ama tarihleri planlarken bunun etkisini göz önünde bulundurmadım."

Öfkelendim ve kanepeye geri gömüldüm.

Harper birkaç dakika sonra döner ve Wyatt'a bir kalemle bir kâğıt uzatır. Kapağı kapatır ve bir şeyler karalamaya başlar.

"Randevu fikri için herhangi bir önerin var mı?" diye soruyor.

"Hmmm," diye ve parmağını dudaklarına götürüyor.

"Ben olsam sinemadan kaçınırdım. Konuşmak ve birbirinizi tanımak için çok fazla fırsat sunmuyor ve bunun yanı sıra, film seçimini yanlış yapabilir ve onu ciddi şekilde üzebilirsiniz. Akşam yemeği her zaman iyidir ancak gıda alerjilerini ve ne yemekten hoşlandığını kontrol etmeniz gerekir ve ayrıca biraz ..." Omuzlarını silkiyor.

"Biraz..." Daxton, bu özel ders seansına başladığımızdan beri söylediği ilk kelime olduğunu söylüyor.

"Herkes bir randevu için akşam yemeği yiyor. Çok orijinal değil. Biraz kliŖe."

"O halde ne önerirsiniz?" Daxton biraz sinirlenerek sorar.

"Kahvaltı veya öğle yemeği ya da belki bir yerde piknik-" "Sadece plajda değil," diyorum.

Kıkırdıyor. "Evet, plaj değil." Gözleri tavana doğru kayıyor ve düşünürken yaptığı Ŗeyin bu olduğunu hatırlıyorum. Saçlarını kulağının etrafında kıvırıyor. "Ama ben daha da orijinal olmak isterdim. O milyarder sürüleriyle asla rekabet edemezsin, onlar özel jetleriyle omegaları uçurabilirken ya da bütün bir restoranı rezerve edebilirken ya da-"

"Tamam, durumu anladık," diyor Daxton kesin bir ifadeyle. "Bu açıkça kaybedilmiş bir dava."

"Sunacak başka Ŗeyleriniz var."

"Nasıl?" Koltuğumda daha dik oturarak soruyorum. Harper kahvesini alıyor ve uzun bir yudum alıyor.

"Demek istediğim, daha yaratıcı olmanız gerektiği. Onu Rockview kayalıklarında yıldızlara bakmaya götür, Rockview müzesine götür ya da sahilde paten kaymaya götür. Ne bileyim, eğlenceli bir Ŗeyler iŖte."

"Eski erkek arkadaşın sana böyle mi kur yaptı?" Wyatt gözlüklerinin üzerinden ona bakarak sorar.

Kendi avucumun içine yüzümü yerleŖtirmemeye çalışıyorum. Özellikle de Harp-er'in yanakları utançla parladığında.

"Hayır," diyor sonunda. "Kur yapma ve romantizm konularında oldukça iŖe yaramazdı, bu yüzden de *eski erkek arkadaşım*."

Öne doğru eğilip kollarımı dizlerimin üzerine koyuyorum. "Rockview'e döndüğüne göre kendine bir sürü arayacak Harp?" Daxton'ın ölümcül bakışlarını tamamen görmezden gelerek söylüyorum.

Yanakları domates kırmızısına döndü. "Hayır, sanırım biraz kendi başıma kalmak için zaman ayıracağım."

"Güzel," diye tersliyor Daxton.

Ona bakmak için başını çeviriyor. "İyi mi?"

"Evet," diyor adam, en az onun rahatsız görünüyor. "Bence bu kulağa mantıklı geliyor."

"Kulağa mantıklı gelen nedir?" Harper'ın annesi odaya girerek sorar.

"Bir süre çıkmayacağım," diyor Harper. "Sanırım kendi başıma biraz zaman geçirebilirim."

Annesi başını sallar. "Kötü giden bir ilişkiden sonra yapılacak en iyi şey-"

"Felaket mi?" Daxton homurdanıyor.

"Oraya geri dönmek. Bir beta ile çıkmanın mantıklı olduğunu sanmıyorum, Harper-"

"-Beta?" Ben soruyorum.

"-yapmanız gereken şey size iyi davranacak ve sizi şımartacak iyi bir sürü bulmak. Sizce de öyle değil mi çocuklar?" diye soruyor, üçümüzü de giydirerek.

"Kesinlikle," diye mırıldanıyor Wyatt.

"Bilemem," diye mırıldanıyorum.

"Kulağa kötü bir fikir gibi geliyor," diye homurdanıyor Daxton. Harper'ın annesi gülümsüyor. "Krepler hazır."

Onu, muhtemelen Eyfel kulesinden daha yüksek bir krep yığınının yanı sıra taze meyve, şurup ve pastırma içeren gerçek bir ziyafet hazırladığı mutfağa kadar takip ediyoruz.

"Vay canına anne," diyor Harper, bir sandalye çekiyor ve önündeki tabağa iki krep atıyor.

Melanie masanın sonundaki koltuğa oturuyor ve geri kalanımızın Harper'ın örneğini takip etmesini izliyor.

"Peki şimdiye kadar neleri ele aldınız? Harper faydalı olduğunu kanıtladı mı?" "Çok," diyor Wyatt çiğneyerek, "randevuları tartışıyorduk."

"Onlara başarılı olmak istiyorlarsa yaratıcı olmaları gerektiğini söyledim."

Harper'ın annesi başını sallar. "Baban beni ilk randevumuzda nereye götürdü biliyor musun?" Hepimiz başımızı sallıyoruz. "Stone Beach'teki eski, ıssız iskeleye. Orada gece vakti gökyüzü çok güzeldir ve eğer şanslıysanız yunusları görebilirsiniz."

Harper çenesini elinin üzerine yaslıyor. "Kulağa çok romantik geliyor anne."

"Öyleydi," diyor Harper'ın tabağından bir çilek kopararak. "Bence senin sorunun da bu Snuffles. Tabii, Laurent'ın Fransız seksapeli vardı."

"mi?" Dedim.

"-Ama romantik miydi? Sana çiçek alır mıydı? Gezintiye çıktığınızda elinizi tuttu mu? Evin etrafına küçük notlar bıraktı mı?"

"Laurent hakkında konuşmamayı tercih ederim," diye mırıldanıyor Harper.

"Peki çıktığımız omegalar için bunları yapmamızı tavsiye eder misiniz?" Wyatt bakışlarını Harper'dan Melanie'ye çevirerek soruyor.

"Sorun şu ki," diyorum, "ilk etapta bir kızın bizimle çıkmayı kabul etmesini sağlamamız gerekiyor."

"Eminim bu yeterince kolaydır." Melanie gülüyor.

"Kolay değil."

Harper, "Omega ve alfa etkinliklerine gidiyorlardı," diye açıklıyor.

Annesi bir ağız dolusu meyve yerken, "Bunlar kulağa hep çok çekici geliyor," diyor.

"Hmmm," diyor Harper.

" ne zaman?" diye soruyor annesi.

"Gelecek hafta sonu. Pack Roller'ın göl evinde bir yemek var."

"Kulağa eğlenceli geliyor." Kızını dürtüyor. "Sen de Harper."

"Ben mi?" diyor, neredeyse krebini yerken boğulacakmış gibi.

"Evet, sen. Bir sürüyle tanışmak için mükemmel bir yer ve oradayken kardeşine yardım edebilirsin. Bilirsin, ona birkaç ipucu verebilirsin. Onu birkaç kızla tanıştır."

"Gitmiyorum," diyor Harper kararlı bir şekilde, çatalını çileğine saplayarak.

"Sorun yok, Melanie. Harp'in yardımına ihtiyacımız yok."

"Yeni insanlarla tanışmak için harika bir fırsat olur," diyor annesi, belli ki bu fikirden vazgeçmeye hazır değil. "Molly'nin yeni bir bebeği ve üvey kızı oldu. Jenny nişanlandı. Yeni omega arkadaşlarıyla tanışmak için de bir fırsat olur."

Harper burnunu kıvrıyor. "Bu şehirdeki omega kadınlarının çoğu kendini beğenmiş."

"Harper," diyor annesi, gözlerini bize doğru çevirerek.

"Özür dilerim," diyor, "bu haksızlıktı. Hepsi öyle değil. Eminim birkaç istisnadan birini bulacaksınız."

"Senin yardımınla," diyor Melanie. "O zaman karar verildi. Çocuklar sana eşlik edebilir, Harper. Belki siz alfalar güzel bir omega bulursunuz ve Harper da yeni bir arkadaş, bir sürü ya da her ikisini birden bulur."

Harper yüzünü buruşturuyor ve bir çileği daha büyük bir güçle şişliyor.

"Ayrıca," diye devam ediyor Melanie, masanın etrafındaki tedirginlikten tamamen habersiz, "Harper senin hakkında iyi şeyler söyleyebilir. Konuş

Seni biraz yukarı çekerim. Bütün omegalara ne kadar iyi olduğunu söyle." Harper yüzünü buruşturuyor ama annesi fark etmiyor. "Siz çocuklar şehirde yenisiniz," başını üvey oğluna doğru , "yani çoğunuz yenisiniz ve belki de bu yüzden omegalara size biraz temkinli yaklaşıyor. Vicdansız alfalar ve sinsi tipler hakkında çok fazla söylenti dolaşıyor."

"Bu da iyi bir fikir gibi görünüyor," diyor Wyatt, gözlüklerini burnuna doğru iterek ve bunu da listesine ekleyerek.

Harper'ın annesi saatine bakıyor. "Yirmi dakika sonra yoga seansım var. Gidip üstümü değiştirsem iyi olacak. Herkes istediği kadar krep yesin ve daha fazlasını da yiyebilir. Harper çok güzel krep pişiriyor."

"Bunlara Fransa'da krep deniyor. Ve o kadar iyi değiller. Çok ince." Annesinin kreplerinden birini tutuyor.

"Kalın olmasını tercih , değil mi?" Daxton'dan bir onaylamayan bakış daha kazanmamı sağlayan bir göz kırpmayla söylüyorum.

"Krep söz konusu olduğunda, evet," diyor, kendi krepini şuruba bulayarak. "Fransa'da pek akçaağaç şurubu da yok."

"Fransa berbat bir yer gibi geliyor. Neden bu kadar uzun süre orada kaldın?"

"Bir ," diyor yapış yapış parmaklarını yalayarak, "kültür, sanat, moda, yemek."

"," diye mırıldanıyor Daxton.

"Az önce akçaağaç şurubu olmadığını söyledin," diye takıldım.

"Ama bagetleri, peynirleri, kırmızı şarapları ve en iyi pastaları var."

"Belki bir gün biz de gitmeliyiz," diye öneriyor

Wyatt. "Ama paket yok," diye altını çiziyorum.

"Şey," diyor çiğneyerek, "var ama buradaki gibi değil. Sanırım onlarla tanışmak zor. Sanırım bu aptal etkinlikler oldukça kullanışlı. Keşke bu kadar kibirli olmasalardı."

"Etkinlikler için herhangi bir ipucunuz var mı?" Wyatt kalemini tekrar alarak soruyor. "Üzerinde çalışmamız gereken bir şey var mı?"

"Dinleme becerileriniz." Şurupla ıslatılmış bir çileği ısıyor ve sosun çoğu çenesinden aşağı akıyor.

"Konuşma becerilerimiz değil mi?" Wyatt not alarak sorar.

"Hayır, dinlemek. Çok fazla erkek, kadınlara kendileri hakkında sorular sormak ve söyleyeceklerini dinlemek yerine onlarla konuşuyor."

"Bizim hakkımızda bir şeyler duymak istemeyecekler mi?" Wyatt soruyor.

"Evet, tabii. Ama çekmek , kendinle ilgilendiğinden daha fazla onunla ilgilendiğini göster."

"Bu, koroner anjiyoplasti hakkında daha fazla karmaşık açıklama yok demek, Wyatt."

Wyatt ciddiyle, "Bu ilginç," diyor.

"Dehşet verici. Gözlerimizin önünde yeşile dönen ve tuvalete koşmak zorunda kalan omega'yı hatırlıyor musunuz?"

"Sanırım o istiridyelerdi."

"Senin hikayendi."

Wyatt kâğıt parçasından başını kaldırıyor. "Hasta çocuklarla ilgili hikayeleri bir kenara bırakmak isteyebilirsin."

"Oh, Owen, bilmiyorsun." Harper başını sallıyor.

"Kızlar böyle şeyleri yutar."

"Bardaki kızı ağlattın."

"Ama bana nasıl baktığını gördün mü?" "Neyi?"

Gözyaşlarının arasından mı?" Daxton diyor ki.

Harper, "Hafif kalpli olun" diyor. "Gösteriş yapmayın. Kızlar bunu hemen anlar. Samimi olun."

"Hakiki mi?" Daxton çatalını indirerek şöyle diyor. "Nasıl sahici olabiliriz ki?"

Harper bunu bir dakika düşündükten sonra omuz silkiyor. "Sanırım bu kısmı kendi başınıza çözmeniz gerekecek."

Gülüyor ve böyle güldüğünde ne kadar güzel görüldüğünü unutmışum. İnsanın etrafında olmak isteyeceği bir şey. Gelecek cumartesi çok ama çok uzak görünüyor.

Daxton'ın da aynı şekilde düşündüğüne dair bir his var içimde çünkü büyülenmiş gibi ona bakıyor. Sonra kendine geliyor ve saatine bakıyor.

"Gitmeliyiz," diyor taburesini geri iterek. "Öyle mi?" Ben soruyorum.

"Evet," diyor, "beş dakika içinde gelgit olacak."

"O dalgaları kaçırmak istemezsiniz," diyor Harper, bir başka çileği avlayarak.

Wyatt ve ben koltuklarımızdan kalkıyoruz ve üçümüz de kapıya doğru yürüyoruz. Kapı aralığında tereddüt ettim.

"Bu gerçekten çok yardımcı oldu, Harp."

"Güzel," diyor parmak uçlarını yalayarak.

Daxton'ın kötü bakışlarını görmezden gelerek, "Aslında düşündüm de, yemekten önce bir seans daha yapsak iyi olur," diyorum. "Bir şans

dinleme ve küçük konuşma becerilerimizi geliştirelim."

"Oh," diyor, koltuğunda ayaklarını sürüyerek. "İşin yok mu senin?" "İşten sonra gelebiliriz - mesela Çarşamba sekizde?"

"Muhtemelen uyuyakalacağım. Bu jet lag tam bir katil."

"O zaman daha da iyi. Seni uyanık tutmaya yardım edeceğiz. Jet lag'i bu şekilde atlatırsın. Güven bana," diye göz kırpmıyorum ona, "Ben doktorum."

Sonra da kimse planıma itiraz edemedenden diğer ikisini kapıdan çıkarıyorum.

On İkinci Bölüm

W yatt

Daxton dönüş yolunda "Hâlâ bunun zaman kaybı olduğunu düşünüyorum," diyor. bizim yerimize.

Kamyonetinin arkasında otururken aldığım tüm notları gözden geçirerek ona "Katılmıyorum," diyorum. "Bence Owen, Harper'a Cumartesi günü etkinlikten önce bir seans daha yapıp yapamayacağımızı sormakta haklıydı."

"Urgh," diyor Daxton, ellerini saçlarında ovuşturarak. "Bu şimdiye kadar katlandığım en garip şeydi. Ve sen bir doktorsun, ne kadar garip şeylere katlandığımı biliyorsun."

Owen, "Açıklanamayan şişeler anüslere sıkışmış, yaralı penis ve burun deliklerine sokulan her türlü şey" diye hatırlatıyor.

"Belki biraz garipti," diye kabul ediyorum. "Ama aynı zamanda faydalı da oldu. Her şeyi yanlış yapıyormuşuz."

"Hafif bir abartı," diye mırıldanıyor Daxton nefesinin altında.

"Pek sayılmaz. Altı ayda bir omega ile çıktık. Ve tam olarak iki kişiyle daha ilk randevuya çıktık. Parkın dışına pek çıkamıyoruz, değil mi?" Daxton duymadığım bir şeyler daha mırıldanıyor ve ben de notlarımı cebime geri sokuyorum. "Harp-er'in önerilerinden bazılarını denemekten zarar gelmez. Daha kötüsünü yapamayız."

Daxton homurdanıyor ve Owen mırıldanıyor, "Bu aptal barbeküye gerçekten gitmek istemiyorum."

"Bir omega ile yollarımız hiç kesişmeyecekse, bir omega bulmamızı nasıl bekliyorsunuz?" diyorum başımı sallayarak. Bazen sürü arkadaşlarımın mantıksızlığı bana meydan okuyor.

"Az önce bir omega ile yollarımız kesişerek iki saat geçirdik," diye mırıldanıyor Owen yine.

Pencereden dışarı bakıyorum. "Ve bu seni kendimize ait bir omega bulma konusunda da kararlı yapmıyor mu?"

Diğerleri sessiz. Ama mantığımın doğru olduğunu biliyorum. Harper güzel, zeki, tatlı ve ağzımı eriten bir kokusu var. Onunlayken tek düşünebildiğim onun gibi bir omega'ya sahip olmanın ne kadar iyi olacağı.

Elbette, o bizim omega'mız ne kadar iyi olurdu diye de düşünüyorum. Ama bu zaman ve enerji kaybı. Ben gerçekçiyim. Dax haklı. Harper, ne kadar üzücü - ne kadar iç burkucu - olursa olsun, uygulanabilir bir seçenek değil.

Neyse , mantık ve duyguları birbirinden ayırma konusunda her zaman yetenekli oldum. Beni başarılı bir cerrah yapan da bu - koymam gereken her talihsiz teşhiste yalpalamayan veya acil bir durumda yıkılmayan bir cerrah.

"Eve gittiğimizde dinleme becerilerimizi geliştirmek için bazı YouTube videolarına bakacağım. Benimle birlikte izlemek ister misin?"

"Hayır," diyor Owen.

"Neden olmasın? Harper'ın ne dediğini duydunuz - ya da iyi dinleme becerileriniz olsaydı duyardınız. Ve pratik yapmamız gerektiğini kendin söyledin."

Owen cevap vermiyor.

"Bize özeti verebilirsin Wyatt," diyor Dax. "Gidip karanlık bir odada uzanmam gerek. Harper'ın yanında bu kadar geçirdikten sonra başım çatlayacak gibi oluyor - kokusuna bak."

"Vuranın sakin değil de kafan olduğuna emin misin?" Owen diyor. Daxton koluna yumruk atıyor. "Hey, araba sürme!" Owen kolunu ovuşturarak ağlıyor, sonra ellerini koyuyor. "Ama kahretsin, çok güzel kokuyor. Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum."

Dax, "Bence bile daha güzel kokuyor," diye ekliyor.

"Şeftali gibi," diyorum, pencereden dışarı, geçen evlere bakarak. "Tombul, olgun, yuvarlak şeftaliler. Dişlerinizi için yumuşak. Tatlı suyu çenenizden aşağı akar."

Araç yine sessiz.

"Tanrı aşkına Wyatt," diyor Owen, sesi gerginleşerek. "Yapmak zorunda mısın?"

Bakışlarımı ona doğru çeviriyorum. Direksiyonu yumrukluyor.

"Neye ?" Ben soruyorum.

"İmgelerle birlikte. Şimdi tek düşünebildiğim-"

"Yapma!" Dax elini Owen'ın ağzına kapatarak "Yapma!" diyor. Owen avucunun içinde mırıldanırken, Dax kamyonetini bizim yola doğru sürüyor. Araç durmadan önce Dax kapıyı açıp dışarı çıkıyor ve hızlı adımlarla eve doğru ilerliyor.

Owen ve ben onun gidişini izledik.

"Söylediğim bir şey yüzünden mi?" Ben sordum.

"Evet," diye yanıtlıyor Owen. "Kesinlikle senin söylediğin bir şeydi."

On Üçüncü Bölüm

Harper

Molly beni kapıda karşıladı, bebeği kalçasında dengede duruyordu ve saçını çekiyordu.

"Harper!" diyor, öne eğilip yanağımdan öpüyor ve beni yeni evine götürüyor.

Yedi yıl önce Rockview'den ayrıldığımda Molly, bir sürü bulma planı olmayan, kararlı ve yalnız bir omega idi. Şimdi üç alfaya bağlı ve bir üvey kızı, bir bebeği ve beni mutfağa götürürken görebildiğim kadarıyla çok güzel bir evi var.

"İçeri gel, içeri gel" diyor, "Arayı kapatmak için çok heyecanlıyım. Eve hoş geldin partisinde hiç konuşamadık ve uzun zaman oldu."

Mutfakta, bebeği mama sandalyesine oturtuyor ve yanındaki tabureye oturup bir kase dolusu lapa ve yeşil şeyi ona doğru uzatıyor. Devasa mutfak adasının diğer tarafında oturan genç bir kız, bir boyama kitabına dalmış.

"Harper," diyor bana, küçük plastik bir kaşığı gözüme doğru sallayarak, "bu Harper, benim kızım. Harper, bu benim eski arkadaşım Harper."

Küçük kız kitabından başını kaldırır. Yanağında kırmızı mürekkep lekesi var. Kitaba bakıyorum. Bir prensesi vampire dönüştürüyor gibi görünüyor.

"Senin da mı Harper?" diye soruyor diğer Harper. "Evet," diyorum, onun yanındaki tabureye oturuyorum. Kız kaşlarını çatarak beni düşünüyor. "Bana daha çok yakışıyor."

Molly bana özür diler gibi bakınca gülüyorum. "Muhtemelen haklısın," diyorum.

"Daha çok Julie'ye benziyorsun."

"Bir Julie," diyorum, "bu bir tür yaşlı insan ismi." Kız bana bakıyor. "Sen yaşlısın."

"Harper," diyor Molly başını iki yana sallayarak ve bebeğin çenesindeki yeşil lapayı siliyor. "Bu hiç kibarca değil."

"Değil mi?" diyor masumca.

"değil. Ben yaşlıyım. Neredeyse antikayım." İçimi çekiyorum ve dirseğimi tezgâha dayayıp çenemi elime yaslıyorum. "Ve bekârım ve muhtemelen sonsuza dek yalnız kalmaya mahkûmum."

"Bu çok dramatik." Diğer Harper kan gölünün içinde renklenmeye devam ederken Molly kıkırdar.

"Sanırım bir kedi alabilirim," düşünüyorum.

"İnanın bana," diye mırıldandı Molly, kaşığı bebeğin elinden "bir kedi edinmek sizi inandırmak istedikleri kadar kolay değil."

"Ahlaklı ve dürüst, güvenilir bir adam bulmaktan daha mı zor?" Küçük kız kitabından başını kaldırıyor, birdenbire konuşmamızla başlıyor.

"Bu gerçekten harika bir resim," diyorum ona.

"Harper Paris'te bir sanat galerisinde çalışmış," diyor Molly üvey kızına. "Sanat hakkında her şeyi biliyor."

Küçük Harper dilini çıkararak, "Sanat galerileri berbat," diyor.

"Harper," diyor Molly ona, "neden gidip televizyon seyretmiyorsun den?"

"Resmimi bitirmedim."

"Babanla *Buffy the Vampire Slayer*'ı izleyebilirsin." Küçük kız hemen taburesinden aşağı atlar ve uzakta.

"Buffy izlemeye uygun mu?" Ben soruyorum.

"Hiç sorma." Molly gözlerini deviriyor, sonra kaşığı bana uzatıyor.

"Al, Mitchell'ı benim için beslemeyi bitir. Bize kahve yapayım. Gözlerinin altındaki torbalar ..." Başını sallıyor.

"Jet lag yüzünden," diye itiraz ediyorum, kaşığı alıp bebeğe odaklanıyorum. Kaşığın üzerindeki yeşil lapaya bakıyor ve ağzını açıyor, sonra kaşığı getirir getirmez hemen tekrar kapatıyor, burnuna yeşil lapa bulaşıyor. "Bunun bir ustalığı var mı?"

"Hayır," diyor Molly sırtarak. "Bu yüzden ettim." "Sinsice," diyorum.

Molly pahalı görünümlü kahve makinesinin üzerindeki düğmelere basıyor ve alet canlanıyor.

"Peki, erkekleri bu kadar aşağılayan ne?"

Ona Laurent ile feci ilişkimi ve ilişkinin daha da feci sonunu anlattım.

"Özel olduğumuzu bilmediğini iddia etti," diyorum Molly'ye.

"Domuz!" Molly konuşuyor. Sonra da bana çok daha olumlu bir şekilde

üç yalnız kurt tipinden sürüsünü nasıl oluşturduğunu anlatan etkileyici bir hikaye.

"Ve şimdi kendi sonsuza dek mutlu sonunu yaşıyorsun," diyorum, kaşığı elimden alıp hevesle tepsisine vururken bebeğe bakarak.

"Evet," diyor Molly, "ama her şey gökkuşakları, tek boynuzlu atlar ve orgazmlardan ibaret değil. Anne olmak inanılmaz derecede harika olduğu kadar yorucu da." Bebek ona kocaman dişsiz bir gülümsemeyle bakar ve kaşığa tekrar vurur. "Evet, çok akıllısın ve son derece lezizsin," diyor ve çenesini tutup yanağından öpüyor.

"Onlardan bir tane istiyorum," diye mırıldandım.

"Önce bir sürü bulmalıyım... ya da en azından bir erkek... aslında sadece biraz sperm."

"Ne istediğimi bilmiyorum." İç çekiyorum.

"Oraya geri dönmelisin, Harper." "Annem de öyle diyor."

"O haklı."

"Beni en son Omega ve Alfa etkinliğine gitmeye ikna etti."

"Yine haklı," diyor Molly.

"Sen bu tür şeylerden hep nefret ederdin," diye mırıldanıyorum, birkaç tanesini birlikte kadınlar tuvaletinde bir şişe şarap ve çalıntı kanepelerle nasıl kamp kurarak geçirdiğimizi hatırlayarak.

"Evet, ama ben benim ve sen de sensin. Yaltaklanabilirler ama aynı zamanda bir sürüyle tanışmak için gerçekten iyi bir yoldur. Ya da bir erkekle. Ya da sadece spermle."

"Daxton'la gitmem gerekiyordu," diye mırıldanıyorum. Molly kahve makinesinden dönüp bana bakıyor. "Süper seksi kardeş mi?"

"Üvey kardeş."

"Elbette," diye sırtıyor, "üvey kardeş." Daha da sırtıyor ve bebek gurulduyor.

"Ne?"

"Sadece sana bakışı. Senin ona bakışın

..."

"Biz bakmadık..." Ben de diyorum ki. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Sandalyemde daha dik oturuyorum.

"Uh huh."

"Onun sürüsünün bir omega bulmasına yardım etmem gerekiyordu." "Doğru."

"Bilirsiniz, onlara omegaların nelerden hoşlandığını falan öğretmek." "Tamam."

"Bir şey olduğu yok." "Sana inanıyorum."

Ben arkadaşşıma bakıyorum, o da bana bakıyor. Tabii ki ilk göz kırpan ben oluyorum.

"Gerçi yıllar önce bir kaçamak yapmıştık."

"Biliyordum!" Molly haykırarak bebeğin zıplamasına neden olur. Tezgâhın üzerine eğilir. "Bu ilginç bilgiden benim nasıl haberim olmaz?"

"Biz tanışmadan önceydi. Ve sana ... şey ... üvey erkek kardeşimle yattığımı söylemek de öyle laf arasında sayılacak bir şey değil."

"Kesinlikle öyle!" Molly kaşığı tekrar eline alıyor, bebek lapasından biraz alıyor ve doğrudan bana doğru fırlatıyor. Eğiliyorum ve arkamdaki duvara çarpıyor. "Bana hiç söylemediğine inanamıyorum!"

"Çok, çok, çok uzun zaman önceydi. Ve beş gün kadar sürdü."

"Beş günlük bir ilişki mi?"

"Aslında yedi." Taburemde kıpırdanıyorum. "Ve gerçekten bir ilişki değil, daha çok yedi günlük bir oyalanma."

"Yatakta mı?"

Başımı salladım.

"Sadece kardeşimle ya da-"

"Üçü de."

Molly elini yüzüne götürür. "Harper Hall, seni küçük şeytan. Bu çok ateşli."

"Ve biraz yanlış, yasak ve cidden çarpık." "Evet, onu ateşli yapan da bu."

"Bu bir hataydı. Tekrarlamayacağım bir hata."

"Kahretsin, yerinde olsam tekrarlardım."

"Molly!"

"Üzgünüm, Harper, ama ."

"Ben hayatıma devam ettim. Onları aştım. Tamamen aştım. Sürüleri için bir omega bulmalarına yardım edeceğim."

Molly kahvesini alır ve uzun bir yudum alır. "İstedığinin bu olduğuna emin misin?"

"Kesinlikle," diyorum, hissettiğimden çok daha ikna olmuş görünerek.

Bölüm On Dört

Harper

Jet lag kesinlikle iyileşiyor ama hala kafamı esnetiyorum, Çarşamba akşamı saat sekizi beklerken gözlerim kapanıyor. Aslında, tam saatinde kapı çaldığında gerçekten uyuduğumu düşünüyorum. Bir anda uyandım ve yanağımda salya buldum.

Gerçekten sofistike, Harper.

Sofistike olmak istediğimden değil. Ya da seksi. Ya da sevimli. Ya da Daxton'ın kız kardeşinden başka bir şey. Üvey kız kardeş. Bu yüzden şort ve eski bol bir tişört giydim. "Biz arkadaşız, senin önünde serserilik yapabilirim" mesajı veren bir şey. Ve günümün çoğunu bu kıyafeti seçerek geçirmedim. Ya da altına giydiğim sütyen ve külotu.

Çünkü Daxton, Owen ve Wyatt giysilerimi görmeyecek. Hiç şansları yok.

Elimin arkasındaki salyayı siliyorum ve kapıya bakmaya gidiyorum, aynanın yanında durup hızlıca bir göz atıyorum.

Sakin bir nefes alıyorum ve kapıyı açıyorum. Bu hareketin etkisi neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor. Çünkü, Tanrım, bu adamlar nefes kesici. Bir kızın ayaklarını yerden kesecek türden erkekler. Bir de kokuları eklenince - çam, yosun ve vanilya karışımı bir kokunun şişelenmesi gerekiyor - ve doktor kıyafetleri

Bahse girerim çoğu kadın onların yanında yatay duruyordur.

"Yatakta değilsin o zaman?"

Owen soruyor. "Ne-ne-ne?"

Kekeliyorum.

"Hala uyanık mısın?"

"Ahhh," diyorum, farkına varıyorum, "daha yeni uyandım. Bu akşam konuşma becerilerimin pırıl pırıl olmasını beklemeyin."

Dönüyorum ve onlar da beni eve kadar takip ediyorlar. "Yemek yediniz mi?" "Hayır, doğrudan hastaneden geldik," diyor Wyatt.

Daxton ve Owen'ın beyaz önlüklerini açıklıyordu. "Annem de düşünüyordu. Sana biraz yemek artığı ayırmış. mutfak."

İçeri girdik ve üç adam tabaklarını üst üste yığarken ben masaya oturdum. Açıkçası alfaların ne kadar çok yediğini unutmuşum.

Köftelerini yedikten sonra, "Bu akşam ne yapmak istiyordunuz? Küçük bir rol oyunu mu?"

Owen'ın gözleri doğrudan tabaktan yüzüme kayıyor.

"Küçük bir rol oyununa her zaman hazırım," diyor kulaktan kulağa sırtarak. "Aklında ne var?"

"Benim öğretmen, sizin de öğrencim olduğunuz türden."

Söylüyorum. "Tanrım, gerçekten mi?" diyor bir kaşını kaldırarak.

"Bu her zaman

benim bir fantezim."

"Owen," diyor Daxton, yemeğinden başını kaldırmadan, "uslu dur." "Dedi ki-"

"Ne demek istediğini biliyordun," diyor Wyatt. Bıçağını ve çatalını artık boş olan tabağına yerleştiriyor ve gözlüklerini burnundan yukarı kaydırıyor. Saçları eskisinden daha uzun ve oldukça dağınık. Zor bir değişim olduğunu tahmin ediyorum. "Hadi havadan sudan konuşma pratiği yapalım."

Başımı sallıyorum ve ona devam etmesini işaret ediyorum. Öksürüyor.

"Peki... seni Rockview'a getiren nedir?"

Bacak bacak üstüne atıyorum. "Burada yaşıyorum."

"Doğru..." Wyatt umutsuzca sürü arkadaşlarına bakar ama Owen sadece homurdanır.

"Şimdiden sıkıştın mı?" diye soruyor.

"Hayır," diyor Wyatt kaşlarını çatarak, belli ki biraz daha düşünüyor. "Peki Rockview'de seni meşgul eden nedir?"

"Paris'ten buraya yeni taşındım, bu yüzden sanırım şehirde ayaklarımı yeniden bulmaya çalışıyorum. Ve umarım bir iş bulurum."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Ben bir sanat küratörüyüm. Sanat galerileri için çalışıyorum."

Owen çatalını ve bıçağını tabağına fırlatıyor ve sandalyesinde geriye doğru yığılıyor. Başını sallıyor ve bana gülümsüyor. "Bu harika bir iş, Harp. Yıllar önce sanat alanında çalışmak istediğini söylediğini hatırlıyorum ve 'evet, sana iyi şanslar' diye düşünmüştüm."

"Yapamayacağımı mı düşündün?" Şaşırtıcı derecede incinmiş hissederek söylüyorum. "Yapabilecek biri varsa o da sensin," diye mırıldandı Daxton, hâlâ ayaklarını sürüyerek

Tabağının etrafındaki yiyecekleri. "Ama, Owen-"

"Sen bir omega'sın. Pek azı üniversiteye gidebiliyor," diyor Owen. "Daha da azı üniversiteyi bitirebiliyor. Ve neredeyse hiçbiri harika bir kariyere sahip olamıyor."

Alay ettim. "Bu oldukça küstahça. Eğer bu şekilde çekici oluyorsan, omega-"

"Harp," diyor Owen gülerek. "Bu bir iltifat. Seninle gerçekten gurur duyuyorum. Louvre'da çalışmak gerçekten etkileyici."

"Evet, ama şu anda işsizim. O kadar da etkileyici değil."

"Biri seni kapar," diyor Wyatt ve Daxton'ın tabağından başını kaldırıp ona ters ters bakmasına neden oluyor. "Bir iş için yani," diye açıklıyor.

"Evet," diyorum, muhtemelen bu fikir hakkında hissettiğim kadar heyecanlı görünüyorum.

"Ne?" Wyatt dedi ki. "İş istemiyor musun?"

"Anlıyorum. Ama Rockview Paris değil. Sanat ortamı aynı değil. Her zamanki ticari şeyler, sahneye hakim olan büyük isimler olacak. Beni heyecanlandıran şey bu değil."

"Seni ne heyecanlandırıyor?" Owen sandalyesini yaklaştırarak soruyor. Belki de bu alfaları hafife almışımdır çünkü şu anda her biri dikkatle dinliyor gibi görünüyor.

"Yeni sanatçılar bulmak. Keşfedilmemiş ama gerçekten yetenekli olanları. Bu yeteneği beslemelerine ve parlamalarına yardımcı olmak."

Wyatt ciddiyetle başını sallıyor, Owen parmaklarını sakalında gezdiriyor ve Daxton - Daxton o yoğun gözleriyle bana bakıyor. Bu biraz fazla geldi ve konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Peki ya siz üçünüz? Doktor olmaktan hoşlanıyor musunuz? Stresli olduğunu ve çalışma saatlerinin uzun olduğunu duydum ve-"

"Bayıldım," diyor Owen, bana tekrar sırtarak, gözleri parlayarak. "Hani derler ya, sevdiğin bir iş bul, hayatında bir gün daha çalışmazsın diye. Ben de öyle yaptım. Çocuklar harika. Gerçekten inanılmazlar. Dirençli ve eğlenceliler. Elbette zaman zaman yürek parçalayıcı oluyor ama o çocuklar için elimden gelenin en iyisini yaptığımı bilmek en büyük ödül."

Dirseğimi masaya dayadım, çenemi elime aldım ve ona bayıldım. Elimde değil.

"Omega'larla böyle konuşursan sana bir şey olmaz," diye mırıldandım.

Gülüyor. "Bu bir sohbet cümlesi değil. Bu doğru."

"Ben de senin adına mutluyum. Ve seninle gurur duyuyorum," diye ekleyerek ona göz kırpıyorum.

"Altın yıldız alacak mıyım?" diye .

Dikkatimi diğer ikisine veriyorum.

"Peki ya siz ikiniz? İşinizi Owen kadar seviyor olamazsınız."

Daxton ciddi bir şekilde "Evet," diyor. "Acil serviste çalışmak pediatri bölümünde çalışmakla aynı şey değil. Bu farklı bir şey. Bu kadar hızlı tempolu olmasını seviyorum. Ayaklarımın üzerinde düşünmek zorundayım. İnsanların hayatını kurtaracak anlık kararlar veriyorum. Oldukça büyük bir adren- alin vızıltısı. Herhangi bir uyuşturucudan daha iyi."

"Seksten daha iyi olmasa da," diye belirtiyor Owen yardımsever bir şekilde.

Yakışıklı doktorların bir acil durumdan diğerine koştuğu ve bunu yaparken düzinelerce hayat kurtardığı TV programlarını çok izledim. Daxton'ı kesinlikle o rolde görebiliyorum. Sakin başlı, odaklanmış... otoriter.

Yutkunuyorum ve Wyatt'a dönüyorum. " ya sen?"

"Cerrahi, acil tıp gibi hızlı tempolu değil - her ne kadar hayat kurtaran ameliyatlar yapıyor olsam da. Çoğu zaman prosedürler uzun ve karmaşık oluyor. Konsantrasyonumu ve sorun çözme becerilerimi gerektiriyorlar."

"Ayrıca sağlam bir el mi?" Wy- att'ın ellerinin ne kadar sağlam olduğunu hatırlayarak işaret ediyorum.

"Evet, işimi en az Owen ve Daxton'ın sevdiği kadar seviyorum. Çalışma saatleri uzun olabiliyor. Baskı çok büyük. Ama buna değer. Başka bir şey yapmak istemezdim."

"Pekala, öğrenciler," diyorum en iyi öğretmen sesimi takınarak, "aşk hayatı bölümünde berbat olsak da kariyer başarılı olduğumuz sonucuna varabilirim."

"Emmek mi?" Owen başka bir sırtışla söylüyor.

Daxton koluna yumruk atıyor. "Nesin sen? On iki mi?" "Rol yapmayı benimsiyorum," diyor ve ben kıkırdamadan edemiyorum.

Bu adamlarla takılmanın ne kadar eğlenceli olabileceğini unutmışum. Laurent ilginç ve ciddiye ama onu tam olarak eğlenceli olarak tanımlayamazdım.

Bu erkeklerin on yıl öncesine göre daha seksi olmalarının yanı sıra, bir şekilde daha çekici olduklarını da fark ettim.

Evet ve muhtemelen aşık olmak da bir o kadar kolay. Kendime dikkat etmeliyim.

Kendime bir şahin gibi dikkat etmeliyim.

Oraya bir daha gitmeyeceğiz, Harper Hall. Hayatta olmaz!

On Beşinci Bölüm

Harper

On yıl sonra mayo seçimine geri dönmüş gibiyim - tüm bikiniler ve mayolar yatağıma yayılmıştı.

Paris'te mayo giymek için pek nedenim olmadı - Fransız Rivierası'na birkaç seyahat, bir de Yunanistan'a. Bunun dışında şık Paris takımları ve klasik kesimli elbiseler giydim. Bu mayoların çoğu şüpheli bir şekilde küçük görünüyor.

Bir tanesini göğsüme tutuyorum ve utanıyorum. Evden ayrıldığımdan beri kesinlikle bir sütyen bedeni büyüdüm.

O şeyi yatağa geri fırlattım ve inledim. Bugünlerde insanlar yemekte ne giyiyor ki?

Annem kapıya hafifçe vuruyor ve iterek açıyor.

"Çocuklar geldi, Snuffles. Gitmeye hazır mısın?"

Vücuduma bakıyorum. Hâlâ uyku şortum ve atletim üzerimde - saçımı şekillendirmiş ve biraz makyaj yapmış olmama rağmen. İnsanların bu tür şeylerde gerçekten yüzüp yüzmediğinden emin değilim ve rimelin yüzümden akmasını istemiyorum.

"Hayır," dedim anneme. "Hazır değilim. Ne giyeceğime dair en ufak bir fikrim yok. Aslında bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum. Açıkçası bu konularda hiçbir fikrim yok. Daxton ve diğerleri kendilerine yardım edecek daha bilgili birini bulsalar daha iyi olur."

"Saçmalama," diyor annem, Paris'ten aldığım çizgili, yüksek kesimli bir mayoyu eline alarak. "Sen bir omega ve bir kadınsın. Onlara yardım edecek daha iyi biri yok." Mayoyu havaya kaldırdı. "Sanırım bu, dün giydiğin beyaz şortla uyumlu."

"Sanırım mayo biraz dar olabilir," diye itiraf ediyorum.

"Harper, dizlerine kadar inen Edward dönemi mayolarından birini giysen yine de çok güzel görünürsün."

Bundan çok şüpheliyim ama daha iyi bir fikrim olmadığı için annemin seçimine uyuyorum ve yatak odasından çıkarken büyük bir hasır güneş şapkası ve büyük boy güneş gözlüklerimi alıyorum.

Koridora ulaşır ulaşmaz seçimimden pişmanlık duyuyorum. Bu mayonun kabı o kadar küçük ki, bir meme ucumu, muhtemelen ikisini birden gösterme riskim var ve üç alfanın da bakışları beni görür görmez o yöne doğru kayıyor.

Belki de bu kötü bir şey değildir. Belki gördükleri hoşlarına giderse, belki bu etkinlikteki başka bir alfa da hoşuna gider. Ve belki de aklımı Daxton'dan, yani Laurent'tan uzaklaştıracak bir alfa bulmak çok iyi bir şey olur.

"Gitmeye hazır mıyız?"

Hepsi şort giymiş. Wyatt her zamanki beyaz tişörtünü, Daxton keten gömleğini ve Owen da pamuklu düğmeli bluzunu giymiş. Hepsi yeni duş almış gibi görünüyor ve kokularının birleşimi nefis bir büfe gibi.

Daxton sarsıldı ve gözlerini dekoltemden çekti. Öksürüyor.

"Şey... evet... elbette... gitmeye hazırım." Tekrar öksürüyor.

"İyi eğlenceler," diye sesleniyor annem arkamızdan. "Ve iyi şanslar! Annelik sezgisi diyebilirsiniz ama içimde bugün sizin için bir şeyler dair bir his var."

Ben Owen'ın yanındaki ön yolcu koltuğuna tırmanıyorum, diğer ikisi kamyonun arkasına tırmanıyor ve üçü de camlarını indiriyor.

"Klima çalışmıyor mu?" Owen arabadan inerken sordum. Kamyonet oldukça eski ve hırpalanmış; daha şık bir şey tercih etmemesine şaşırdım. Doktor maaşları bir milyonerinki kadar iyi olmayabilir, ama mutlaka bir salon ya da başka bir şeyi karşılayabilir.

"Klimayı sevmiyorsun," diyor Owen vites kolunu sallayarak. "Burnunu yakıyor ve başını ağrıttıyor."

"Bunu hatırlıyorsun, değil mi?" Gülümsüyorum.

"Seni unutmak oldukça zor, Harper Hall," diye mırıldanıyor, yanaklarımın cızırdamasına ve Daxton'ın arkadan tekrar öksürmesine neden oluyor.

Wyatt koltuğunu karıştırıyor, elinde geçen gün aldığı notlarla öne doğru eğiliyor.

"Bu etkinlikte omegalarından herhangi birini tanıyacağını düşünüyor musun, Harp?" diye soruyor.

Elimde olmadan yüzümü buruşturdum. "Tanrım, hiçbir fikrim yok. Sanırım benim yaşımdaki tüm omegalar çoktan toparlanmıştı."

Bu cevap taş gibi bir sessizlikle karşılanıyor ve şehirden ayrılıp iç kesimlere doğru ilerlerken geçen manzarayı izlemek için başımı çeviriyorum.

"Bu göl evine hiç gittin mi?" Owen uzun, çok uzun bir aradan sonra sorar.

"Hayır, burada daha önce bir etkinlik olduğunu sanmıyorum. Ama Pack Roller'ın en büyük kızı yirmi yaşına yeni girdi ve sanırım en küçüğü de on sekiz yaşında. Muhtemelen bir sürü bulmalarını istiyorlardır."

Bir duraklama daha var.

"Neden bir sürü bulamadın, Harp?" Wyatt soruyor.

"Çok yaşlı olduğum için demek istiyorsun," diye geveliyorum, mini Harper'ın geçen günkü sözlerinin düşündüğümünden daha derin olduğunu fark ediyorum. Gözlerimi kanat aynasına çevirip yansımama bakıyorum. Kesinlikle kaz ayaklarının başlangıcına ve gri saçlara sahibim. Sergilediğim göğüslere rağmen, o yirmi yaşındakilerle rekabet edemeyeceğim - özellikle de onların göğüsleri çok daha dikken.

"Harp?" Owen uzanıp elini koluma koydu, dokunuşu içimi ürpertti. Bir dokunuşun insana bunu yapabileceğini unutmuşum. Tamamen unutmuşum.

"Ha?"

"Sen yaşlı değilsin. Yirmi sekiz yaşındasın."

"Daha yeni yirmi dokuz oldum. Gelecek yıl otuz." "Otuz o kadar da kötü değil," diyor Daxton.

"Evet, eğer bir alfaysan! Yirmi dokuz yaşındaki bir omega pratikte evde kalmış demektir."

"Çöp!" Owen homurdanıyor.

Wyatt, "Her zaman yuva kurmadan önce eğitime ve kariyerine odaklanmak istediğini söyledin," diyor. Sanırım onlar da bunu hatırladılar.

"Evet, sonra da yıllarımı sik suratlıyla harcadım." "Eski sevgilin mi?" Owen soruyor.

"Uh huh."

"olan mı?" Daxton tersler.

"Paris'te geride bıraktığım," diyorum ve Owen elini benimkine doluyor.

"Yaşlı bir nine olmana rağmen çok güzelsin Harper. Ve bugünlerde pek çok erkek yaşlı kadınlardan hoşlanıyor. Senden harika bir puma olur."

"Pislik," diyorum gülerek ve elimi onun elinden çekerek. "Dikkatli olsan iyi edersin," diye uyarıyorum. "Yoksa seni övmek yerine, omegalar arasında senin hakkında kötü sözler yaymak isteyeceğim."

"Onlara ne söyleyeceksin?" Wyatt soruyor.

"Omegalar mı?" Ben soruyorum. "Erm..." Tüm kanın yeniden yanaklarıma hücum ettiğini hissediyorum. Onlara tam olarak ne söyleyeceğim? Bu heriflerin beni öyle bir boşalttığını ki bayıldığımdan emin olduğumu mu? Kokuları o kadar heyecan verici ki, onların yanında doğru düşünmek zor mu? Ve yaraklarının çok-

"Tanrım," diye mırıldandı Daxton, "olumlu bir şeyler düşünmek gerçekten zor mu?"

"Tabii ki hayır," diyorum, Wyatt'ın gözleriyle buluşmak için koltuğumda dönerek. "Sadece muhtemelen konuştuğum omega'ya göre uyarlayacağımı düşünüyorum."

Wyatt ciddi bir şekilde başını sallar. "İyi fikir."

Owen sola dönüyor ve düzgünce bakımlı bir yolu takip ediyoruz, budanmış ağaçlar ve çiçek açmış gül çalıları rotayı kaplıyor, tamamen ahşap ve camdan yapılmış ve kazıklar üzerine tünemiş bir ev ve arkasında parıldayan mavi bir göl görünene kadar.

Owen ıslık çalar. "Sanırım ."

Daxton küfrediyor. "Hiç şansımız yok."

"Her kız büyük bir evden etkilenmez," diye .

Ama biz kamyonetten inerken ve bir vale Owen'ın elinden anahtarlarını alırken üçü de kendi aralarında mırıldanmaya devam ediyor. Beyaz yelek giymiş başka bir adam bizi evin etrafından dolaştırıp gölün en yakın kıyısındaki plaja . Evden kumsala kadar uzanan zemin kaplaması geniş şemsiyeler ve birkaç yuvarlak masa ve sandalyeyle kaplı. Dev barbekülerin arkasında hamburger çeviren şef şapkalı dört adam var ve cimri bikinili üç omega ile hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan speedo'lu üç alfa arasında bir voleybol oyunu oynanıyor.

Ben de Paris'in göz alıcı olduğunu sanırdım. Rockview'in bu tarafını unutmuşum. Sanki bir gün bu tarafa doğru yürüyecekmişim gibi hissediyorum.

yaşam tarzı dergileri.

Rahat bir güneş elbisesi giymiş, başına bandana sarmış yaşlı bir omega kadın bizi selamlıyor. Yanında iki al-fa sürü arkadaşı var - ikisi de sörf tahtası şortu giyiyor.

"Harper Hall," diyor kadın. "Sizi bu etkinliklerden birinde görmeyeli çok uzun zaman oldu. Sonunda Paris'ten eve döndünüz mü?" Bana sempatik bir bakış attı. "Ama hâlâ bavulsuzsun. Annene üniversitenin bir hata olduğunu söyledim."

"Paris'te Louvre 'nde çalıştım," diye kaçırdım.

"Oh, ne harika," diyor kadın, dikkatini Daxton ve diğerlerine çevirirken benimle konuşmayı çoktan bitirdiği belli. "Pack Stanton," diye gülümsüyor, onları gördüğüne gerçekten memnun olmuş görünüyor, "gelebildiğinize çok sevindim." Kolunu Daxton'inkinin içinden geçiriyor. "Kızım Angel'la tanışmalısın."

Adamın tepki vermesine fırsat kalmadan, kadın onu kumun üzerinde götürüyor.

Alfalardan biri bize "Yiyecek ve bira alın," diyor ve Wyatt bana kola bulmaya giderken Owen bana kolunu uzatıyor.

Owen'a, "Sanırım beni buraya sahte bahanelerle getirdin," diye fısıldadım.

"Ne?" diyor, eli kurabiye kavanozunda olan bir çocuk gibi şüpheyle bakarak.

"Daxton'ı kızıyla tanıştırmaya götürüyor. Benim yardımına ihtiyacın yok."

Owen omuz silkiyor. "Muhtemelen kızıyla tanışmak için her alfayı kullanıyor. Ayrıca, bir annenin istediği ile bir kızın istediği tamamen farklı olabilir."

"Bilemiyorum. Bence annem Ethan'la gerçekten iyi bir seçim yaptı - o çok sevimli."

Owen hareketsiz durur ve yüzüne sahte bir öfke ifadesi yerleştirir.

"Harper Hall, üvey babana aşık mısın?"

"Hayır!" Ağlıyorum. "Tanrım, hayır. İğrenç!" Dilimi çıkardım. "Sadece üvey kardeş o zaman." Göz kırpmıyor.

"Bu... bu çok uzun zaman önceydi."

Owen'ın gözleri yüzümde geziniyor. ". Ama düşünüyordum da..." kalbim göğsümde çarpmaya başladı, "dilimle yapabildiğim o şeyi hatırlıyor musun, seni ağzımın içine fişkırtan şeyi?"

Bu konuşmayı başka kimsenin dinlemediğini umarak bakışlarımı etrafımda gezdiriyorum.

"Şey, ben..."

Bana o muzip sırıtişlarından birini atıyor ve yemin ederim kalbim birkaç kez yerinden fırlıyor. "Sanırım hatırlıyorsun."

"BEN... BEN..." Tabii ki hatırlıyorum. Bu bir kadının kolay kolay unutacağı bir şey değil. Hâlâ Owen ve onun çok yetenekli diliyle ilgili hayaller kuruyorum.

"Yani, belki de diğer omegalara anlatabileceğin şey budur."

Hızla atan kalbim aniden durdu. "Diğer omegalara yetenekli bir dilin olduğunu söylememi mi istiyorsun?"

Başını sallıyor ve benimle dalga mı geçiyor yoksa çok mu ciddi anlayamıyorum.

"Bu, bir sohbete gelişigüzel dahil edebileceğin bir şey değil, Owen."

"Siz kızlar - siz omegalar - seks hakkında konuşuyorsunuz."

"Barbeküde olmaz," diye bağıriyorum, "ayrıca nereden bildiğimi bilmek isterler."

"Onlara duyduğun bir söylenti olduğunu ya da eski kız arkadaşlarımdan birinin sana söylediğini söyle. Lütfen Harp," diyor bana yavru köpek gözleriyle bakarak, "neyle karşı karşıya olduğumuzu görüyorsun," kolunu güzel göl evine doğru uzatıyor, "rekabet etmek için bir yola ihtiyacım var."

Ona bakıyorum, bana attığı bakış midemi bulandırıyor ve kendimi nasıl böyle bir duruma daha soktuğumu merak ediyorum.

"Peki," diyorum, bu sözü nasıl tutacağımdan gerçekten emin değilim, "Yapacağım."

"Teşekkürler, Harp." Beni kucaklamak için kendine çekiyor, tam kaslı göğsüne yaslıyor, burnumu sert göğüs kaslarına bastırıyor, sinüslerim onun nefis kokusuyla doluyor. Dilim kendi başına bir şeyler yapmak istiyor - onu yalamak gibi. Her yerini yalamak.

"Bir kola," diyor Wyatt arkamdan ve kendimi Owen'dan ayırıp kolayı ondan alıyorum. "Az önce tatlı bir omega ile konuşuyordum," diyor Owen'a, "gel, seni tanıştırayım."

Owen dirseğimi tutuyor. "İyi olacak mısın, Harp?"

"Elbette," diyorum kola kutumu kaldırarak. "Git dinleme becerilerini geliştir, ben şu dedikoduları yaymaya başlasam iyi olacak."

"Söylentiler mi?" Wyatt onlar uzaklaşırken soruyor ve beni kolamla baş başa bırakıyor.

İçimi çekiyorum ve dönüp göle bakıyorum. Sığıklarda su sıçratan bir grup insan, jet ski'lerde kayan iki kişi ve masmavi suda dalgalanan göz kamaştırıcı Rockview güneş ışığı var. Hava ciğerlerimde taze ve güneş tenimde ılık. Canlandırıcı bir his.

Bunu özlemişim. İtiraf etmek istediğimden daha fazla.

Eve dönmek güzel - alfaların, omegaların ve bunlarla birlikte gelen tüm saçmalıkların ortasına dönmüş olsam bile. Rekabet olarak görülmek gibi. Av olarak görülmek gibi. Yargılanmak gibi.

Örneğin, ben tamamen yanlış bir kıyafet seçtim. Diğer tüm omegalar yırtık kot şortlar giymiş, manikürlü ayaklarında parmak arası terlikler var. Owen haklı olabilir - biraz fazla puma gibi görünüyor olabilirim.

Bakışlarımı gölden ayırıp bugün burada bulunan diğer insanların üzerinde gezdiriyorum. Daxton, Owen ve Wyatt için iyi şeyler söylemem gerekiyordu. İyi bir kardeşin yapacağı gibi. Dışarı çıkıp yeni insanlarla tanışmam gerekiyordu.

Ama bunun yerine gözlerim Stanton sürüsünün şu anda bir araya toplandığı yere kayıyor, muhtemelen iri gözlü, dudakları büzülmüş ve - lanet olsun - gerçek çilleri olan sevimli küçük bir omega etrafında toplanmışlar. Muhtemelen hayatımda gördüğüm en şirin şey ve midemde garip bir his çalkalanıyor.

Bu... kıskançlık mı?

Ne de olsa dikkatlerini tamamen üzerine çekmiş, üçü de dikkatle onu dinliyor, tüm dikkatlerini ona veriyorlar.

Kahretsin, onların ilgi odağı olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi hatırlıyorum.

Hayır, bu kıskançlık olamaz. Ben onları aştım. Ve diyelim ki, öyle olmasaydım bile. Yani, onları hiç unutmadığımı düşünsem bile, ne olmuş yani? O kaçamak tek seferlik bir şeydi. Tekrarlanmayacak.

Hayır, midemdeki çalkantının onlar için duyduğum heyecan ve mutluluk olduğuna eminim. Evet, onlar için gerçekten çok mutluyum.

Kolamın geri kalanını içiyorum ve elimdeki kutuyu biraz fazla agresif bir şekilde eziyorum. Sonra gözlerimi tekrar suya dikiyorum.

Güneş artık tenimde o kadar da hoş bir his bırakmıyor. Aslında, çok sıcak - sıcak, sıcak, sıcak. Kavurucu ateş topuna doğru gözlerimi kısarak bakıyorum ve irkiliyorum. Muhtemelen cayır cayır yanacağım.

En yakındaki boş şezlonga yöneliyorum, çantamı minderine üzerine bırakıyorum ve güneş losyonu arıyorum. Üzerime biraz sürüyorum

yüzüme, sonra kollarıma, bacaklarıma, omuzlarıma ve nihayet göğsüme sürüyorum. Ancak iş sırtıma geldiğinde bir türlü... ulaşamıyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Başımı kaldırdığımda, yüzünde orantısız bir sırıtiş, elleri kalçalarında, tepemde pusuda bekleyen bir alfa görüyorum. Jet saçları sudan geriye doğru kaymış, dişleri kardan daha beyaz ve ayrıca bir çift neon speedo giyiyor - çok belirgin paketi yüzüme çok yakın duruyor.

"Ha?" Diyorum, şortunun içindeki şey dikkatimi dağıtıyor. Kendini beğenmiş bir şekilde aşağıya bir yılan mı indirdi - hepsi çok kafa karıştırıcı bir şekle bürünmüş. Kokusu da dikkat dağıtıcı - mazot gibi. Burnumu kaşındırıyor.

"Losyonla mı? Göğüs kaslarını esnetmemi ister misin?" "Senin için ovayım mı?"

Ona losyonu nereye koyabileceğini söylemek üzereydim ki uzaktan çilli omega'nın kıkırdadığını duydum - kahkahası minik zillerin çınlamasına benziyordu. Çok şirin. Gerçekten şirin.

"Elbette," diyorum, losyonu ona uzatıyorum ve sırtım ona dönük olacak şekilde minder üzerinde ayaklarımı sürüyorum.

Arkamda dizlerinin üzerine çöküyor ve losyonu eline sıkarken çıkardığı sesi duyuyorum.

"Biraz üşütmüş olabilirim," diye fısıldıyor, bana doğru eğiliyor ve hapşırmamak için burnumu kırıştırmak zorunda kalıyorum. Sonra elleri iki omzuma birden yerleşiyor. "Hmmm. Cildin çok yumuşak. Peeling yapıyor musun?"

"Eee," diyorum, sonra omuzlarıma biraz fazla kuvvetli masaj yapınca ciyaklıyorum.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye mırıldanıyor.

"Çok güzel," diyorum, sesim doğal olmayan bir şekilde yüksek çıkıyor. "Ama sadece-"

"Çok güzel bir vücudun var. Göğüslerin koparılmayı bekleyen bir çift kavun gibi."

"Affedersiniz," diyorum, acaba sıcak beynimi çarpıttı da doğru mu duyuyorum diye düşünerek.

"Omega derisinin ellerimdeki hissini seviyorum."

"Sadece-" Başlıyorum, ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ve kendimi onun pençesine yakalanmış buluyorum.

"Siz omegaların alfa ellerini teninizde hissetmeye doyamamanıza bayılıyorum."

"Sanırım işin bitti," diyorum, eğmeye çalışarak. Beni rahatsız ediyor. Kokusu midemi bulandırıyor. Elleri her yerde gibi görünüyor.

"Hepiniz çok muhtaç ve bağımlısınız," diye kulağımın dibinde homurdanıyor ve kulak mememi ısırduğunda beni zıplatıyor.

Kıpırdanmaya çalışıyorum ama beni olduğum yere mıhlıyor.

"Eminim bir alfanın seninle ilgilenmesi için can atıyorsundur. Seni içeri götürüp burada ve şimdi seninle ilgilenmeme ne dersin?"

Ona hayır, teşekkür dememe fırsat kalmadan ellerini sırtımdan aşağıya indiriyor, mayomun altından geçirip yan taraflarıma doğru kaydırıyor.

"Ooof!" diye bağırıyor adam, iki eli de mayomdan dışarı fırlıyor.

Arkamı döndüğümde onu yerde buluyorum, Daxton onun üzerinde yükseliyor, elinde adamın saçından bir tutam var.

"O iğrenç ellerini üvey kız kardeşimin üzerinden çek," diye .

"Hey dostum," diyor alfa, ayağını yere vurup kendine gelmeye çalışırken bir kum bulutunu bana doğru gönderiyor. "Sadece güneş losyonu sürmesine yardım ediyordum. Benden istedi."

Tam olarak doğru değil. Ona ters ters bakıyorum.

Daxton, "Pis ellerin onun her yerindeydi," diye homurdanıyor ve adamı iyice sarsıyor.

Bakışlarımı Daxton'a çeviriyorum. "Bırak onu," diye tıslıyorum.

Daxton adama doğru hırlayarak, "Seni eşek sudan gelinceye kadar dövmeliyim, seni sürünge," dedi.

"Daxton," tekrarlıyorum, "bırak onu."

Bana bakıyor, yüzündeki öfke benim hoşnutsuz ifademle karşılaşınca eriyip gidiyor.

"Ama o-"

"Güneş losyonum için bana yardım ediyorsun," diyorum, neden bu sümsüğü savuşturduğumdan emin değilim. Onunla konuşmaya devam etmek gibi bir isteğim yok ama Daxton'ın bir alfayla kurduğum her ilişkiyi buldozerle ezmesini de istemiyorum. Küçük omega ile kadar iyi vakit geçirirken olmaz.

Daxton bana kaşlarını çatarak, ayağa kalkmaya çalışan sümüklüyü serbest bırakıyor. Bir an için birbirlerine karşı durdular, ama Daxton'ın ondan birkaç santim üstün olduğunu ve kase topu büyüklüğünde pazuları olduğunu fark eden sümüklüböcek geri çekildi.

"Senin derdin ne be adam?" diye mırıldanıyor ve uzaklaşıyor. " ederim," diyor bana, kollarını iki yana açarak Göğüs.

"Ne?" "Ne?" dedim. "Sana bir omega bulmada yardım ediyorum. En azından benimle ilgilenen alfaları korkutmuyarak bu iyiliğimin karşılığını vermeye çalışabilirsin."

"Yani yabancılar tarafından ellenmek hoşuna gidiyor, öyle mi?"

Kendi kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Belki de öyle. Belki de tek gecelik ilişkilerden ve yabancılarla ilişki kurmaktan gerçekten hoşlanıyorumdur ve-"

"Ben seni tanıyorum Harper Hall, ama sen tanıyorsun."

Burun delikleri alevlendi. "Belki de değişmişimdir."

Bakışları vücudumda geziniyor. Kanımı kaynatacağından emin olduğum bir şey daha söyleyecekti ki sudan bir çığlık geldi. Küçük çan seslerine benzeyen bir çığlık.

İkimiz de gözlerimizi göle çeviriyoruz. Çilli omega suyun içinde çırpınıyor.

Gözlerimi deviriyorum. Çok şirin.

Ancak Daxton'ın omurgası sertleşir ve öne doğru acil bir adım atar.

"Başı belada," diye mırıldandı.

"Sanmıyorum-"

Ama çoktan suya doğru koşmaya başladı ve haklı olduğunu görüyorum. Çilli omega boğuluyor.

On Altıncı Bölüm

Daxton

Suya daldım, tüm alfa içgüdülerim harekete geçti. Korum, protektörün.

Gerçi alfa içgüdülerim o serserinin ellerini Harper'ın vücudunda gezdirmesiyle zaten harekete geçmemişti. Çok uzun zamandır böyle kırmızı görmemişim. Eğer bana onu yere bırakmamı söylemeseydi, büyük ihtimalle onu eşek sudan gelinceye kadar döver, hapse girer ve doktorluk yapma hakkımı kaybederdim. Kahretsin!

Tüm bu düşünceleri bir kenara itiyorum ve suyun altında sürekli eğilen küçük omega'ya odaklanıyorum. Su buz gibi soğuk - ılık bahar güneşine rağmen - bir omega için başa çıkılamayacak kadar soğuk. Sıcaklığın kaslarımı ağrıtmamasına rağmen, suyun içinde çırpınıyorum ve bir anda onun yanındayım, onu kucaklayıp yüzeye sürüklüyorum.

"O iyi mi?" Owen hemen arkamdan sordu. Beni takip etmiş olmalı.

"Bilinci kapalı. Onu sahile götürmeliyiz." Elimi nazikçe çenesinin altından geçiriyorum ve sırt üstü dönüyorum. Buradaki akıntı çok güçlü, bizi derinliklere çekiyor ama derin bir nefes alıp suyu itiyorum, Owen yanımda yüzerken o girdaba karşı savaşıyorum.

Küçük omega, Cindy, gölde yüzmekle ilgili şaka yapmıştı. Ona yapmamasını söylemişim. Göller ölümcül olabilir. Yüzeyde her şey sakın görünürken, aşağıda şiddetli akıntılar gizleniyor - özellikle de su bu kadar soğuk olduğunda. Ne düşünüyordu ki?

Bacaklarım eskisinden daha çok ağrıyor ama tekmelemeye devam ediyorum ve çok geçmeden su ayaklarımın dibine vuracağı kadar sığlaşıyor. Owen küçük omega'yı kollarımdan alıyor ve sığ sulardan kıyıya doğru taşıyor.

Rıhtımda toplanmış küçük bir kalabalık vardır ve hepsi endişeli görünmektedir. Owen'ın kızı kuma yatırmasına yardım eden ve Owen ciğerlerine hava üflerken göğsünü çalıştıran Wyatt hariç hepsi. Yanlarındaki kuma çöküyorum ve nefesimi tutmaya çalışırken birine ambulans çağırması için bağıriyorum.

Owen ve Wyatt birlikte iyi yağlanmış bir takım gibi çalışıyorlar ve bir dakika içinde omega öksürüyor, su sıçratıyor ve nefes alıyor. Etrafımızdaki insanlar alkışlayıp tezahürat yaparken ve Owen kızın yardım ederken rahat bir nefes alıyorum.

"İyisin ufaklık," diyor ona, ıslak saçlarını yüzünden çekerek. "Her şey yolunda."

Kız gözyaşlarına boğuluyor ve kollarını adamın boynuna doluyor. "O iyi mi?" Partinin yaşlı omega ev sahibi Martina soruyor.

"İyileşecek," diyor Wyatt. "Ama her ihtimale karşı onu kontrol için hastaneye götüreceğiz." Omuzlarına bir havlu sarıyor ve Owen onu kollarına alıyor, tam o sırada bir omega anne bize doğru koşarak geliyor.

"Aman Tanrım, Cindy, iyi misin?" diye . "Gayet iyiyim, Hanımefendi," diyorum, ayağa kalkarak.

"Onu kurtardılar," diye başka bir kız.

"Harikaydılar," diyor bir diğeri. Ama bize doğru gelen başka bir iltifat duymuyorum çünkü onu çoktan otoparka doğru götürüyoruz, Cindy'nin annesi de yanımızda koşturuyor.

Kalabalığı tarıyorum ve arkada gizlenen Harper'ı görüyorum.

Owen'a "Bir dakika içinde seninle olacağım," dedikten sonra ona doğru koşmaya başladım.

"Harper," diyorum ona ulaştığımda. "Cindy'yi kontrol için hastaneye götüreceğiz. Sen iyi misin-"

"Evet, Tanrım, evet," diyor başını kuvvetlice sallayarak, "git. Ben iyiyim."

Harper'ı bir dizi bariz sümsüğün ortasında bırakmakla Cindy'nin güvende ve sağlıklı olduğundan emin olmak için profesyonel görevlerimi üstlenmek arasında tereddüt ediyorum.

"Cidden, Daxton, git. Sana ihtiyacı var. Beni alması için annemi arayacağım."

İkinci kez tereddüt ediyorum, sonra kendime engel olamıyorum, elini sıkıyorum, dönüyorum ve diğer yöne doğru koşuyorum.

Diğerlerine yetişirken, yıllar önceki psikopat eski sevgilimi hatırlamadan edemiyorum. Acil durum ne olursa olsun onu bir partide bırakmayı aklımdan bile geçirsem öfke nöbeti geçirecek olan.

Harper öyle biri değil. Hiç öyle olmadı. O bir değil. Şımarık değil.

Hayal kırıklığı gibi bir şey içimde anlık olarak yüzüyor, çünkü, kahretsin, kimi kandırıyorum, gerçekten Harper Hall'un külotunu mahvetmek istiyorum.

Ve bu çok büyük bir sorun.

On Yedinci Bölüm

Harper

Bir in Pack Stanton'ın küçük omega'yı çiller uzaklaşıyor, bir sonraki omegalar tarafından kuşatılıyorum, o kadar çok omega var ki başım dönüyor, hepsi aynı anda bana bağıyor.

"Aman Tanrım, bu adamları tanıyor musun?" "Sürülerinin adı ne?"

"Omega'ları var mı?"

"Rockview'de yeni mi?"

"Çıkıyorlar mı?"

"Aktif olarak bir omega mı arıyorlar?"

Bakışlarım omega'dan omega'ya ping pong yaparak soru yağmuruna ayak uydurmaya çalışıyor.

", " diyorum başımı ovuşturarak, "evet, Stanton, hayır, bir nevi, şey, olmak istiyorlar ve evet."

"Süper kahramanlar gibiydiler," diyor pembe giysili bir omega, "onu nasıl sudan çıkardıklarını gördünüz mü?"

"Ve onu tamamen ölümden döndürdü," diye ekliyor sakız çiğneyen bir başka omega.

"Ve süper kahraman gibi de inşa edilmişler," diye ekliyor üçüncü bir kişi.

"Cindy ve Pack Stanton arasında bir şeyler mi oluyor?" diye soruyor bir diğeri, elmas küpeleri güneş ışığında göz kırptırıyor.

"Hayır, en azından benim bildiğim kadarıyla," diye cevap veriyorum.

Omega kalabalığı toplu olarak rahat bir nefes alır.

"Onları tam olarak nereden tanıyorsun?" diye soruyor sakızlı omega, gözlüğünün üzerinden beni süzerek şüpheyle.

"Daxton benim kardeşim, üvey kardeşim."

Hayal mi görüyorum yoksa hepsi yine rahatlama iç çekişi mi yapıyor?

Pembeli omega, kolunu benimkinden geçiriyor ve beni en yakın masaya doğru çekiyor, diğerleri etrafıma sandalyeler çekerken beni bir koltuğa itiyor.

"Bize onlardan bahset," diye talimat veriyor sevimli at kuyruklu bir omega.

"Şey," diye yutkunuyorum, "onlar doktor."

"Doktorlar..." Birkaçı bayıldı.

"Evet, Owen - sarışın olan - hasta çocuklara bakıyor."

"Ayy," diyorlar hep birlikte, biri ellerini göğsünde kavırıyor.

"Ve sörf yapmayı seviyorlar," diye ekliyorum, umutsuzca söyleyecek başka şeyler arıyorum zihnimde.

Küpeli omega diğerlerine, "Bu yüzden bu kadar yırtıklar," diyor. Hepsi başını sallıyor ve sonra beklentiyle bana dönüyorlar.

"Eee," diye kekeliyorum, "ve Owen dil konusunda gerçekten yetenekli, ne demek istediğimi anlıyorsanız," diyorum, Owen'ın bunu omegalara söylememi istediğini hatırlayarak.

"Oh, kesinlikle söyleyebilirim. Cindy'yi nasıl öptüğünü gördün mü?" "Sanırım o bir hayat öpücüğüydü-" Ben başlıyorum.

"Bekle," diyor sakızlı kız, bana ikinci kez bakarak, "dilini iyi kullandığını nereden biliyorsun?"

Owen'a küfrederek içimden inliyorum. "Eski sevgilisi söyledi."

"Bu biraz tuhaf," diyor pembeli omega, "eski sevgilisi sürü arkadaşının kız kardeşine söylemiş."

"Üvey kız kardeş," diye düzeltiyorum. "Bu konuda gerçekten... mutluydu," diyorum, yüzümü buruşturarak. "Bu bilgiyi kendine saklayamadı."

"Vay canına," diyor sakızlı omega, sürünün aldığı di- reksiyona özlemle bakarak. "Alfalar arasında bile dilini iyi kullanan birini bulmak zor olabiliyor."

"Hı hı," diyor küpeli olan, "eski erkek arkadaşım sıkıcı olduğunu söylemişti."

Bunun kaçmak için bir fırsat olduğuna karar veriyorum, sonra ne yazık ki ayağa kalktığımı fark ediyorlar ve altı çift el beni geri çekiyor.

Otur.

"Bizi tanıştıırabilir misin?"

"Numaralarını alabilir
miyim?"

"Insta'da olup biliyor musun? "Nerede
takılıyorlar?"

Sandalyeme geri yaslandım. Sanırım Pack Stanton'ın bir omega
bulma sorunu tamamen sona erdi.

* * *

Ethan bana Daxton'dan haber aldığını ve beni iki saat içinde etkinlikten
alacağını söyleyen bir mesaj gönderiyor. Ona geri mesaj atıyorum ve
taksi çağırabileceğimi söylüyorum. Buna cevabı kesinlikle hayır oldu.
Bana daha sağlam bir güvenlik bulmaktan bahsediyor - hepimiz
köpeklerin bu için uygun olmadığı konusunda hemfikiriz. Omega
kızının dışarıda tek başına olması fikrinden hoşlanmıyor. Şimdilik
hiçbir şey yok, bu yüzden beni kendisi almaya gelecek.

Bir an önce gelmesi için yalvarıyorum. Annem olsaydı, kalmam ve
yeni arkadaşlar edinmem için ısrar ederdi. Ama hayatım boyunca
yetecek kadar yeni arkadaş edindim - birlikte kahve içmek ya da
alışverişe gitmek istediklerini söyleyen yeni arkadaşlar. Yine de asıl
istediklerinin Daxton, Owen ve Wyatt hakkında daha fazla bilgi almak
olduğundan şüpheleniyorum. Neyse ki Ethan annemden çok daha
hoşgörölü ve yirmi dakika sonra arabasına atlayıp eve doğru yola
çıkıyorum, telefonumda bir sürü omega numarası var ama alfa
numarası yok.

Evde duş alıyorum, alfanın cildime bulaştırdığı kalın losyon
tabakasını çıkarıyorum, pijamalarımı giyiyorum, buzluktan bir kutu
dondurma alıyorum ve televizyonun karşısındaki kanepeye
yerleşiyorum. Dışarısı yaklaşık 100 derece ama ben yine de beyaz bir
örtüye sarınıyor, yastıkları etrafıma yığıyor ve eski oyuncak ayımı
kucağımda dengeliyorum.

Too Hot To Handle'ın bir bölümünü yarılamiştım ki annem heyecan
içinde salona geldi.

"Her ne yaptıysan Snuffles, işe yaradı. Bütün öğleden sonra
telefonum patladı. Daxton ve sürüsü hakkında daha fazla bilgi almak
isteyen anneler, onları kızlarıyla bir araya getirip getiremeyeceğimi
öğrenmek istiyorlar. Harper, sen bir tür mucize işçisin."

Yüzümü buruşturuyorum.

"Ne?" dedi annem.

"Beynim dondu," diye yalan söyledim, kaşığımı kaldırarak. "Ama anne, bunun benimle bir ilgisi yok. Hepsi onlardı. Bu omega'yı boğulmaktan kurtardılar."

"Cindy Carlisle, evet, duydum." Kanepemin ucuna tünedi. "Bunu hayal edebiliyorum..." Buğulu gözlerle uzaklara bakıyor, göl kenarındaki omegalara çok benziyor.

"Çok... profesyonelce davrandılar," diyorum, Owen'ın kızı kucağına alışını ya da Wyatt'ın kızın omuzlarına dikkatlice havlu sarışını ya da Dax- ton'un sudan pırıl pırıl ve ıslak bir şekilde çıkışını zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak.

"Harper?" Annem kaşlarını çatmış beni izliyor. "Ateşin mi var?"

"Hayır," diyorum koca bir top dondurmaya ağzıma tıktırırken.

Gözleri üzerimde geziniyor, dondurmaya, battaniyeleri ve oyuncak ayıyı inceliyor.

"Yemekte başka bir şey mi oldu?"

"Hayır," diyorum, ayıcığımı karnıma daha sıkı sararak.

"Bir sorun var."

"Bir şeyim yok. Sadece yorgunum ve biraz huysuzum. Bugün çok fazla insan var. Akılsızca televizyon seyretmek ve sızmak istiyorum."

"Kanepede böyle bir pozisyonu ancak bir şeye sinirlendiğinizde alırsınız."

"Neden üzüleyim ki?" Ben soruyorum. Pack Stanton'ın gördüğü tüm omega ilgisine değil tabii ki. "Ayrıca, o zamanlar hormonlarıyla savaşan huysuz bir ergendim."

"Omegalar her zaman hormonlarla savaşmaz mı?"

"İşte bu yüzden küçük yuvalar yapmayı ve içlerine girmeyi seviyorlar." Elimi düzenlemenin üzerinde gezdiriyorum.

"Yani değil mi?" "Hayır, sadece yorgunum."

"Emin misiniz? Ethan ve ben limanın aşağısındaki yeni Avrupa restoranına gidiyoruz. Bize katılırsanız çok memnun oluruz."

"Anne, pijamalarımı giydim."

"Gidip üstünü değiştirebilirsin."

"Sütyenimi çoktan çıkardım. Bu koltuktan kalkmayacağım." Annem başını sallıyor. "Arkada kalmamı mı istiyorsun?"

"Anne! Ben iyiyim. İyiyim."

Başını sallayarak ayağa kalkıyor. "Tamam, madem öyle diyorsun. Bize ihtiyacın olursa arayabilirsin. Köpekler dışarıda, bahçede. Ölüm iğrenç bir şeyin içinde yuvarlanmış. Ethan onu iki kez yıkadı ama hâlâ kokuyor. İçeri girmelerine izin verme." Eğildi ve yanağımı okşadı. "Bu kadar muhteşem bir şeyi nasıl yaptım?" diye mırıldanıyor.

"Çünkü sen de aynı derecede muhteşemsin anne. Ethan çok şanslı bir adam."

Giydiği kırmızı elbiseyi göstererek bir dönüş yapıyor. "Beğendin mi?"

"Çarpıcı."

O gittikten sonra yerime yerleşip arka arkaya iki romantik komedi filmi izliyorum. Sonunda, üvey kardeşim ve arkadaşları için gerçekten mutlu olduğuma karar veriyorum - gerçekten seksi iki arkadaşı. Son derece yetenekli dili olan arkadaşı. Tüm o karın kasları, göğüs kasları ve pazularıyla.

Ayıcığıma bakıyorum.

Ev boş ve ben tek başımayım. Köpekler bile dışarıda. Ayrıca çok rahatım ve şimdi fazlasıyla tahrik oldum.

Teddy'nin yan tarafındaki küçük yırtığı buluyorum, karnının içinde balık tutuyorum ve orada sakladığım vibratörü çıkarıyorum. Vibratörü test ediyorum. Bir mucize eseri hâlâ çalışıyor, elimde davetkâr bir şekilde vızıldıyor. Yanağıma bastırıyorum ve iç çekiyorum, kalçalarımı birbirine sürtüyorum, Daxton'ın bu küçük aleti nasıl keşfettiğini ve üzerimde tekrar tekrar kullandığını hatırlıyorum.

Laurent evde vibratör bulundurmama izin vermedi. Bunu erkekliğine bir hakaret olarak görüyordu. O gerçekten bir pislikti.

Kanepeye uzanıyorum ve vibratörü vücudumda gezdiriyorum. Tıpkı Daxton'ın yıllar önce yaptığı gibi, sertleşip üstümden dışarı çıkana kadar sağ meme ucuma, sonra diğerine, sonra karnımdan aşağıya ve uyluklarımın tepesine doğru bastırıyorum.

Sesi kulağımda taze, sanki daha dünmüş gibi.

"Şu bak Omega, ne kadar hassas ve muhtaçsın. Seni boşaltmak istiyorum."

Vibratörü uyku şortumun kemerinin altından ve külotumun yanından geçirdim. Vibratörü klitorisime bastırması için ona yalvarmıştım. Ama Daxton her zaman dalga geçerdi. Vibratörü am dudaklarımın dikişi boyunca, uyluğumun iç kısmındaki hassas etin üzerinde, en- trance'ımın etrafında gezdirirdi. Klitorisim hariç her yerim, nefes nefese kalana, kıvrana ve ellerine yapışana kadar. Sonra bana o hınzır

Daxton gülümsedi ve o şeyi bana doğru bastırarak ruhumdan bir orgazm çıkardı.

İç çekiyorum ve vibratörü kendime doğru tutuyorum. Aynı şey değil ama o anılar hala kafamın içinde kavruluyor - on yıldır değiştiremediğim anılar. Belki bir ya da iki kez - tamam bundan çok daha fazla kez - hayal kırıklığı anlarında yeniden ziyaret ettiğim anılar.

Klitorisim serin silikona karşı zonkluyor, titreşimler omurgamda yukarı ve aşağı ürpertiler gönderiyor. Orgazmın içimde gümbürdediğini hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum, Daxton'ın yüzünü hatırlıyorum, onun için boşalırken karanlık gözleri beni dikkatle izliyor.

"böyle, bebeğim. Aynen böyle."

Vibratöre karşı sertçe boşalıyorum, kanepede sarsılıyorum, zevk vücudumda dalgalanıyor, Daxton'ın yüzü hala görüş alanımda, sesi hala kulağımda.

Sonra kanepeye uzandım.

Şimdi durumla ilgili daha az hayal kırıklığına uğramış hissediyorum - en azından şimdilik - ama kafam çok daha karışık.

Ayıcığım sarılıyorum, keşke bu kadar kaçık olmasaydım diyorum, anılarıma ve küçük fantezilerime kendimi kaptırdığım için kendimi azarlıyorum.

Üvey kardeşimi düşünürken kendimi boşaltmak gerçekten ama gerçekten yanlış. Üzerime bir ağırlık çöküyor ve utanç yanaklarımı yakıyor.

Geç oldu, bahçe cam kapıların ardında karanlık. Esniyorum, gözlerim ağırlaşıyor. Kendimi bu çukurdan çıkarıp yatağa gitmeliyim. Ama o kadar mutsuzum ve o kadar rahatım ki kıcıımı kıpırdatmayı düşünmeden uyuyakalıyorum... on yıl öncesini hayal ediyorum...

On Sekizinci Bölüm

Harper
On yıl önce

Üç alfanın bana attığı sert bakışlara rağmen mutfak tezgahından kayıyorum.

Mutfak tezgâhında becerilmenin ateşli olacağından eminim - anneme bir daha asla sebze doğramada yardım edemeyecek olsam bile - ama bu benim bir alfayla ilk deneyimim. İlk kez birden fazla erkekle. İlk kez düğümleneceğim. Omurgamın sert tezgâha battığı ve dirseklerimin pürüzsüz yüzeyde kaydığı bir yerde olmamasını tercih ederim. Sıcak hoştur ama biz omegalar yumuşaklık isteriz.

Tişörtümü çekiştirip parmak uçlarımda kapıya doğru ilerliyorum, omzumun üzerinden bakıp "Geliyor musun?" derken içimdeki tüm şımarıklığı dışa vuruyorum.

Sonra koridoru geçip merdivenlerden yukarı çıkıyorum, beni takip ettiklerinde ve ani bir fikir değişikliği yapmadıklarında rahat bir nefes alıyorum.

İnişte duraksıyorum, sonra bana doğru yaklaşan alfalara dönüyorum.

"Bunu nerede yapacağız?"

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök ve seni burada becereyim, küçük omega," diye mırıldanıyor Owen.

Başımı sallıyorum, ki bu olağanüstü bir çaba gerektiriyor. Bir alfa komutuna hayır demek zordur.

Daxton'ın gözleri benim odama kayıyor. Makul bir büyüklükte - eski dairemizdeki ayakkabı kutusundan yaklaşık dört kat daha büyük. Ancak yatak orta boy. Dördümüze yetecek kadar yer yok - üçümüz fazlasıyla iriyiz.

Gözleri odasına kayıyor. Yatağı daha büyük değil. Geriye bizimkilerin odası kalıyor - kendi kusmuğumu yemeyi tercih ederim - ya da misafir odalarından biri.

Üç tane var. Daxton en doğru yürüyor, kapıyı açıyor, sonra başıyla geçmemi işaret ediyor.

Kalçalarımı sallayarak ve sinirlerimin yüzüme yansımamasını umarak içeri giriyorum. Çünkü gerginim - kalbim hızla çarpıyor. Ya - bana söylenenlere rağmen- bunu yapamazsam? Ya da ya - tüm söylenenlere rağmen - hayal ettiğim kadar iyi değilse?

Misafir odasının içinde büyük boy bir yatak, bir şifonyer ve bir gardırop var. Bir köşede bir lamba, diğer köşede ise sahte çiçeklerle dolu büyük bir vazo var.

Kapı tıkırdıyor.

Halının üzerinde ayak sesleri duyuyorum ve sonra bir çift el gömleğimin eteklerini tutuyor, giysiyi vücudumdan yukarı ve başımın üzerinden çekiyor. Başka bir çift el belimi kavlıyor ve bir üçüncüsü saçlarımı omzumun üzerinden çekiyor. Ve sonra hepsi birden beni öpüyorlar - omuzlarımı, boynumu, kulağımı - beni yatağa yaklaşıyorlar.

"Bu senin ilk seferin, değil mi?" Daxton kulağıma fısıldıyor. "Bir alfayla mı?"

"E-evet," diye kekeliyorum, keşke sesim bu kadar gergin çıkmasaydı, ama muhtemelen nabzımın ne kadar hızlı attığını hissedebilirler.

"Owen seni bizim için güzelce ıslatmak için çok çalıştı, küçük omega. Ama bir kontrol edeyim." Parmaklarının kalçalarımın arasından kaydığını hissediyorum. "Kahretsin," diye mırıldanıyor, "çok ıslak ve çok şişmiş. Tıpkı bir omega'nın olması gerektiği gibi."

Sertçe ürperiyorum ve sonra Wyatt kulağıma fısıldıyor. "Sorun yok, Harper. Seni kurtardık. Sana iyi bakacağız."

Biri beni yatağın üzerine itiyor ve beni yuvarladıklarında kendimi soyunmaya başlayan üç alfaya bakarken buluyorum.

Nabız boğazımdan vücuduma, oradan da amıma doğru ilerliyor ve elimde olmadan kalçalarımı birbirine sürüyorum.

"sahip olacaksın," diyor Daxton bana, "her birimize. Bununla gerçekten başa çıkabileceğini düşünüyor musun? Fikrini değiştirmeyeceksin ve-"

"Fikrimi değiştirmiyorum. Beni sikecek misin, misin?"

Bir kez daha, bu cesareti nereden bulduğumu merak ediyorum - ama istenen etkiyi yaratıyor.

Daxton son giysilerini de çıkarıyor ve gözlerim açılıyor. Aleti arkadaşlarınıninki kadar uzun ve kalın olmakla kalmıyor, karnının alt kısmına birkaç mürekkeple yazılar yazılmış ve kalçalarının üst kısımları boyanmış.

Yaklaşıp bir elini belimin iki yanına koyarak üzerime eğildiğinde, uzanıp parmaklarımla mürekkeplerin izini sürüyorum: bir kartalın kanatları; dikenlere dolanmış gonca bir gül; loş ışıktaki okuyamadığım birkaç uzun yazı.

Dokunuşum onu ürpertiyor ve gözlerini kapatıyor.

"Çok güzel kokuyorsun. Çok iyi görünüyorsun."

"Ben de çok iyi hissedeceğim," diye fısıldıyorum, dişleriyle kondom paketini yırtıp açıyor ve shaftından aşağı yuvarlıyor. Biraz daha rahatladım. Korunma ihtiyacı konusunda tartışmak istemiyordum. On sekiz yaşındayım - genç bir anne olmanın ne kadar zor olabileceğini ilk elden gördüm. Hiçbir risk almıyorum. Neyse ki hepimiz aynı fikirdeyiz.

Daxton kendini benim kayganlığıma buladı ve sonra paspasın üzerinde diz çökerek kendini deliğime hizaladı.

Vücudumdaki nabız her yere sızıyor ve bedenim titriyor.

"Korkuyor musun, küçük omega?" diye sorar.

Başımı sallıyorum. Bu korku değil. Arzu.

Benim gibi bir kız. Çok çalışan ve asla başını belaya sokmayan akıllı komşu kızı böyle şeyler yapmaz.

Bu değişmek üzere.

Kalçalarını ileri doğru itiyor ve sikini amıma sokuyor. Genişliği duvarlarımı ardına kadar açıyor ama acıtmıyor. Çok ıslağım ve çok tahrik oldum. Ve diğer erkeklerle olduğu gibi değil, biraz rahatsız edici, biraz garip. İçime doğru kayıyor, içimde var olduğunu hiç bilmediğim hassas noktalara dokunuyor. İnliyorum, altında zevkle kıvrılıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, elleri başımın iki yanında yumruk oluyor. "Yalan söylemiyormuş. Harika hissediyor."

Küçük bir gülümsemeye engel olamıyorum, kollarımı boynuna dolamak için uzanıyorum ve ağzını kendime doğru çekiyorum. Dudakları günahkâr ve evimizin kapısından adım attığından beri onu öpmeyi hayal ediyorum.

İçimde daha da batıyor, daha da batıyor, beni tekrar inleyen bir hırıltıyla dibe vuruyor. Sonra hala beni öpüyor, içimde ağır ve büyük.

Daha önce hiç bu kadar dolu hissetmemiştim. Bu kadar dolu hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Bunu istediğimi.

Öpüşmeyi kesiyor ve gözlerimin içine bakıyor. "İyi hissediyor musun?"

Başımı sallayıp yarım bir gülümsemeyle idare ediyorum. İyi miyim? Başım dönüyor. Başım dönüyor. Vücuduyla, kokusuyla, sikiyle sarhoş oldum.

"O zaman seni daha önce hiç sikilmediğin gibi sikeceğim, Harper."

İnliyorum ve sonra içimden kayarak çıkıyor, bana tekrar çarpmadan önce aynı noktaları yeniden ateşliyor. Yatak duvara çarpıyor ve yıldızlar görüş alanıma çarpıyor.

hiç kesmiyor, nefes almak için duraksamıyor, ritmini kaybetmiyor. Bir noktada baldırıma uzanıyor, bacağını büküyor ve göğsüme bastırıyor, beni daha da açıyor, böylece inanılmaz derecede daha derine itebiliyor.

Altında kıvranıyorum, kendimle ne yapacağımı bilemez haldeyim. Parmaklarım saçlarına dolanıyor, sırtını sıyırıyor, kıcının yanaklarına bastırıyor.

Durmasını istemiyorum, hiç durmasını istemiyorum, çok iyi hissettiriyor, çok iyi, çok iyi.

Ben geldim. Mutfaktaki kadar gürültülü ve dağınık.

Çarşaflar mahvolacak. Muhtemelen yatak da.

"Daxton," diye bağıriyorum, tavana doğru yükseliyorum, çatıdan geçip gökyüzüne yükseliyorum.

"Harper," diye iç geçiriyor altımda bir yerden, ritmi nihayet tekliyor. "Seni düğümleyeceğim, amını düğümleyeceğim."

Hâlâ zevk dalgaları içinde onun etrafında zonkluyorum ve sonra sikiinin dibinde sertleştiğini ve şiştiğini hissediyorum, amımın en- transı daha da genişledi.

İlahi bir his, daha önce hiç yaşamadığım bir şey gibi.

Görüşümde daha fazla yıldız beliriyor ve daha da yükseğe, cennetin kendisine doğru yükseliyorum, orgazm bir an için o kadar sert ki sanırım hep birlikte nefes almayı bırakıyorum.

Daxton'ın yüzü zevkle doluyor, her zamanki çatık kaşları .
Cennette bana katılmış gibi görünüyor.

"Siktir, bu his... hiç düşünmemiştim... amcığın... amcığın ..." Sözlerini bitirmeden boynuma sokuluyor ve kollarını bana sıkıca sarıyor. "Seni çok fena ısırmak istiyorum, küçük omega."

Zor yutkunuyorum.

Şu anda ben de bunu istiyorum. Bedenim, her zerrem, beni ısırması ve sahiplenmesi için yalvarıyor. Daha beş dakikadır tanıdığım bir adam.

Hepsini göz .

"Yapamazsın," diye fısıldıyorum.

"Evet," diyor, sesi çiğ. "Yapamayacağımı biliyorum. Ama istiyorum."

Bizi yanlarımıza yatırıyor, hala sıkı sıkı sarılıyor ve ancak o zaman odadaki diğerlerinin bizi izlediğini hatırlıyoruz.

"Ben de bunu yapmak istiyorum," diyor

Wyatt basitçe. Önce ona, sonra Owen'a

gülümsüyorum. "Ben de," diyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

Harper
Simliki zaman

Uyanıyorum, karanlıkta göz kırpıyorum, hangi cehennemde olduğumu hatırlamaya çalışıyorum.

Üç alfayla yatakta mı?

Hayır.

Kanepede.

Annemin evinde.

Rockview'de.

Gözlerimi ovuşturuyorum ve sonra donup kalıyorum.

Evde birinin dolaştığını duyabiliyorum. Birisi evin içinde *sürünüyor*. Tüm ışıklar kapalıyken.

İnsanların bana anlattığı omega kaçırma ve alıkoyma hikâyelerini hatırladıkça dehşet boğazımı sıkıyor.

Kahretsin! Kahretsin, kahretsin!

Nerede bu aptal yavrular?

Sonra yatağımda olmadığımı hatırlıyorum - ki ilk bakacakları yer orası. Nefesimi tutup ses çıkarmazsam burada olduğumu anlamayacaklar.

Koridordaki döşeme tahtaları gıcırıyor ve salonun kapısı gıcırdayarak açılıyor.

Kahretsin! Kokum! Neredeyse avucumu kafama vuracaktım. Tabii ki nerede olduğumu bilecekler. Kokum onları bir kurabiye kırıntısı izi gibi bana götürecektir.

Umutsuzca, karanlıkta bir çeşit silah için etrafı yokluyorum. Kendimi savunacak bir şey. Her şey .

Elim silikonun üzerine düşüyor.

Vibratörüm. Elimde tutuyorum ve dizlerimin üzerine kıvrılıyorum. Karanlığın içinden bakarken, karanlık bir figürün odanın içinde süründüğünü görüyorum, ancak henüz beni fark etmiş gibi görünmüyorlar.

Tek bir şansım olduğuna karar verdim. Sadece bir şans.

Elimdeki vibratörle kanepenin arkasına sıçıyorum ve kendimi davetsiz misafirin üzerine fırlatıyorum. Uykulu beynim kokuyu hesapladığında vibratörümü kafasına doğru sallamaya başlamıştım bile.

Daxton!

Kahretsi

n!

Ama çok geç, kolum çoktan harekete geçti ve vibratör onu kafasının yan tarafına doğru düzgünce vurdu.

" da ne!"

Kendini savunmak için çırpınıyor ve sonra bir şekilde ikimiz de yere yuvarlanıyoruz, ben onun üstüne düşüyorum, yumruğum hala vibratörü bir silah gibi tutuyor.

"Ooof!" diye . "Harper? Sen misin?"

"Daxton?" O olduğunu bildiğim halde söylüyorum. Sesinden, kokusundan, hatta vücudunun altımda hissettirdiklerinden bile. Kim olduğunu biliyorum.

"Bu da ne?" diye tekrarlıyor, başının yan tarafını ovuşturarak. "Az önce bana vurdun mu?"

"Seni davetsiz misafir sandım."

Karanlığın içinden silahıma bakıyor. "Bana vibratörle mi vurdun?"

"Belki," diyorum vibratörü gizlice arkama sokarak.

"Sabahın birinde karanlıkta elinde vibratörle alt katta ne yapıyorsun? Bekle!" diyor, elini kaldırarak. "Belki de buna cevap vermeni istemiyordumdur." Kapıya doğru bakıyor. "Bir şeyi mi böldüm? Herifin biri buraya gelip bana vibratörle saldırmaya mı başlayacak?"

"Ne? Hayır! Hayır! Neden böyle düşündün ki?!"

"Belki Bay Slimeball'la falan takılmışsındır diye düşündüm," diyor utangaç bir şekilde.

"Bleurgh, hayır, iğrenç." Kıkırdıyorum, sonra gözlerimi kısıyorum. "Her neyse, sabahın birinde karanlıkta evin etrafında sürünerek ne yapıyorsun? Küçük Bayan Çilli ile hastanede olman gerekmiyor mu?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Küçük Bayan Çilli mi?" Omuz silkiyorum. "Kıskandın mı?" Yine omuz silkiyorum. Bana sert bir bakış attı, sonra devam etti: "*Cindy*'yi acil servis personeline teslim ettik, iyi olup olmadığını kontrol etmek için biraz oyalandık ve sonra ayrıldık - muhtemelen yaklaşık beş saat önce."

"Ah, doğru ya," diyorum yanağımın içini çiğneyerek. Hâlâ onun üstünde yatıyorum ve nasıl olduysa ben fark etmeden elleri kalçalarımın doğru ilerlemiş. Muhtemelen üzerinden kalkmalıyım. Ama olduğum yerde çok rahatım. "Peki... neden buradasın?"

Bir başka mahcup bakış. "Tüm ışıkları açarak herkesi uyandırmak istemedim."

"Bu neden burada olduğunu açıklamıyor. Ödümü ."

"Özür dilerim. Bir şey geldim." "Sabahın birinde mi?"

Gözünün altındaki deri seğiriyor. "Uyuyamadım."

"Yeni hayranlarınızdan gelen tüm o mesajlar sizi uyutmuyor mu?"

Havayı dışarı üflüyor. "Çok fazla oldu."

"Ama istediğin buydu, değil mi?" Parmaklarının üstümle uyku şortum arasındaki açıkta kalan deri parçasını okşamasını ve sol elimin onun sert göğsüne yayılmasını tamamen görmezden gelerek söylüyorum. "Bir omega mı?"

"Evet, bir omega," diye öyle alçak sesle homurdanıyor ki sarsılıyorum, başparmağım vibratöre çarpıyor ve elimde vızıldamaya başlıyor.

Telaşla çılgılık atıyorum ve o şeyi havaya fırlatıyorum. Bir sopa gibi dönüyor, sonra yanımızdaki halıya çarpıyor ve kızgın bir böcek gibi yerde vızıldamaya başlıyor.

Daxton ona bakmak için başını çeviriyor ve burun delikleri seğiriyor. Başını yavaşça bana çeviriyor, elleri belimde daha sıkı duruyor.

"Yani vibratörü alfaların kafasına vurmaktan daha fazlası için kullanıyorsun."

"Neden bilmiyorum." "Bence biliyorsun."

"Hayır, hiçbir ipucu yok."

Başını tekrar çeviriyor, vibratör şimdi daireler çizerek dönüyor gibi görünüyor. "Bu cihazı tanıyorum."

"Yine ne demek istediğinizi anlamadım," diyorum.

"Fuuuuck," diye inliyor, "o cihazla ne yaptığımızı hatırlıyorum."

"Çok uzun zaman önceydi. Gerçekten hatırlamıyorum."

Elini kıcımın üzerinde gezdiriyor ve sıkıyor. "Hafızanı canlandırmana yardımcı olabilirim."

İstemsiz bir inilti çıkardım. Bunu rüya mı görüyorum? Bu alfanın anıları kafamda dönüp dururken uykuya dalmıştım. Şimdi buradayım, onun üstünde yatıyorum, teni sıcak, vücudu sert, kokusu delirtici. Ancak, bunun gerçekten yaşandığından oldukça eminim, ki bu kötü, kötü, kötü bir fikir. Daha önce hormonlarımızın ve feromonlarımızın bizi alt etmesine izin vermiştik. Bunun tekrar olmasına izin vermemeliyiz.

"Bunun pek mantıklı bir fikir olduğunu sanmıyorum, Daxton," diye fısıldıyorum, sesimin ne kadar hayal kırıklığına uğradığını duyup duyamayacağını merak ediyorum. Mantıklı olmak berbat bir şey. olmak berbat bir şey. Doğru olanı yapmak berbat bir şey.

"Ama sürüme yardım edeceğine, bana yardım edeceğine söz vermiştin-" "Nasıl olduğunu anlamıyorum-" Ne demek istediğini anlamadan başladım.

"Hatırlatmaya ihtiyacım var, Harper." Bizi ters çeviriyor, şimdi o benim , bedenimi kendi bedenine hapsediyor, dirsekleri yüzümün iki yanına dayanmış, ağzı tehlikeli bir şekilde benimkine yakın duruyor. "Bir omega ile nasıl birlikte olacağımı, onu nasıl memnun edeceğimi, onu nasıl boşaltacağımı yeniden düşünmeye ihtiyacım var." Elini aramıza sokuyor, avucunu kalçamdan şortumun köşebentine doğru kaydırıyor. "Bana küçük bir ders verirsen bana büyük bir iyilik yapmış olursun."

"I ..."

Başparmağı şortumun dikişi boyunca ilerleyerek am dudaklarımı okşuyor. "Söyle bana, omegalar buraya dokunulmasından hoşlanır mı?" Başparmağını klitorisime bastırarak beni ağlatıyor. "Ahhh, burası. Burası dokunulmaktan hoşlandıkları yer, değil mi?"

"Her yere, her yere dokunulmasından hoşlanıyorlardı," diye mırıldanıyorum. "Siktir, Harper. Bana başka neresi olduğunu söyle.

Başka nerede olmayı seviyorlar dokundun mu?" Elini vücudumda, karnımın ve kaburgalarımın üzerinde gezdiriyor ve memelerimi sıkıyor. "Sütyen yok. Bu bir omega için normal mi? Yoksa sadece kendini tatmin etmekten hoşlanan sürtük küçük omegalar için mi?"

"D-d-d-daxton," diye kekeliyorum o meme ucumu cımbızlarken.

", Harper. Bize öğreteceğine söz vermiştin." Daha yakına eğiliyor, fısıldayarak sesi kulağımın dibinde yankılanıyor. "Bana ne yapacağımı söyle. Ne istediğini söyle."

"Bu sadece öğretmenlik," diye nefes nefese kaldım.

"Sadece öğretmenlik," diye onaylıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Kalbim hızla atıyor. Külotum ıslak ve kaygan.

Ve amımda bir özlem var.

Sorun değil. Sadece ona birkaç ipucu vereceğim. Bir omega bulma yolculuğunda ona yardımcı olacak ipuçları. Hepsi bu kadar. Hepsi bu.

"tekrar dokun," diye talimat veriyorum. Ya da belki yalvarıyorum. "Nereye, Harp? Nerene dokunmamı istiyorsun?" "Bacaklarımın arasına."

"Evet, bacaklarının arasına. O zaman kalçalarını benim için aç, Omega.

Güzelce ve genişçe açın."

Bacaklarımı ayırıyorum ve uyku şortumu indirip burnunu yaklaştırıyor, tam tümseğime bastırıyor ve içine çekiyor.

"Kahretsin, ne kadar güzel koktuğunu unutmuşum. Şeftali, lanet şeftaliler.

Her zaman en sevdiğim meyve olmuştur."

"Evet," diyorum, "bu iyi. Omegalar konuşmayı sever."

"Külotlarını kayganlaştırıyor mu? Görelim mi?" İç çamaşırlarımı indirdi. Sonra bana bakıyor, çıplak ve onun için açıkta.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor, zorlukla yutkunuyor. "Kahretsin. Çok ıslak. Bir omega daha sonra ona dokunmamı ister mi?"

"Hı hı," diye mırıldanıyorum, boğazım gerginlikten düğümleniyor.

Tekrar yutkunuyor ve çok uzun zaman olduğu hakkında bir şeyler duyuyorum ve sonra parmaklarını kıvrımlarımda gezdiriyor, beni birkaç dakika boyunca saygıyla okşuyor, göğsünde yerdeki vızıltıya uyan bir mırıltı titreşiyor. Sonra klitorisimi buldu ve - OH! Oooohhh! Vibratörden çok daha iyi. Klitorisimi acı verici bir yavaşlıkla çalıyor ve tek hissedebildiğim onun dokunuşu; tek koklayabildiğim onun kokusu.

"Böyle yavaş mı seviyorlar? Yoksa hızlı mı?" Yüzgecini bana doğru savuruyor ve sanki bir elektrik şimşegi çakıyor. İnliyorum. "İkisi de, ha? Peki ya burası?" Parmaklarını kıvrımlarımın arasından geçiriyor, deliğimde durup hafifçe daire çiziyor ve sonra parmaklarını içeri kaydırıyor. Parmaklarının ne kadar uzun ve kalın olduğunu unutmuşum. İçimdeki noktaya vuruyor ve sanki bir elektrik şimşegi daha çakıyor.

"İkisi de," diye sızlanıyorum, "ikisini de seviyorlar. Hepsini."

Homurdanıyor ve sonra ikisini de bana veriyor, bir elinin parmakları amımın derinliklerinde, yerime masaj yapıyor, diğer eli klitorisimi çalıştırıyor.

Yıldızlar gözümün patlıyor ve coşku bedenimde yüzüyor.

Tanrım, bunun ne kadar harika hissettirebileceğini, ne kadar iyi hissettirmesi gerektiğini unutmuşum. Böyle dokunulmanın nasıl bir his olduğunu unutmuşum.

Onun tarafından.

"Harper," diye tatlı tatlı mırıldanıyor, boynumun altındaki noktayı öpüyor ve parmaklarının üzerine gürültülü bir şekilde boşalıyorum.

Tam o sırada ön kapının açıldığını duyuyoruz.

Yirminci Bölüm

Daxton

Ön kapı açılır ve çarparak kapanır, kapıdaki ışıklar yanar-fısıltılı sesler eşliğinde.

"Kahretsin, ailelerimiz!" Harper nefes nefese, gözleri dolunay gibi kocaman, külotu dizlerinin dibinde.

Evet, bok. Büyük bok.

Külotunu ve şortunu tekrar yerine çekiyorum, elini tutup ikimizi de ayağa kaldırıyorum, kayganlaşmış parmaklarımı pantolonuma siliyorum, sonra hala vızıldayan vibratörün üzerine basıp kanepenin altına atıyorum, tam o sırada salonun ışığı yanıyor ve Harper'ın annesi ile babam odaya giriyorlar. Kıkırdıyorlar, kollarını birbirlerine dolamışlar, bunca zaman sonra mide bulandırıcı bir şekilde aşıklar.

"Anne," diyor Harper, tam da annesi kollarını babamın boynuna dolamış ve birbirlerine doğru eğilmişken.

Her iki ebeveynimiz de havaya sıçırıyor, bakışları bize doğru yöneliyor. "Harper!" Melanie bir elini kalbine koyarak, "Harper!" dedi.

babasının kolları hâlâ ona sarılıydı. "Beni çok korkuttun!" Bakışları bana kayıyor. "Ve Daxton. Merhaba. Buraya geleceğini bilmiyordum."

Harper çok hızlı bir şekilde, "Bir şey toplaması gerekiyordu," diyor. Eminim aileler bir şeyler farkındadır. Sonra tekrar,

Görünüşlerine bakılırsa bu gece birkaç kadeh şarap içmişler.

"Gecenin bir yarısı mı?" diye soruyor babam, kafası karışmış bir halde. Başımın arkasını kaşıyarak, "Şimdi ihtiyacım vardı," diyorum.

"Ben - biz - senin yatakta olduğunu sanıyordum," diyor Harper.

"Ethan beni dansa götürdü," diyor Melanie, iki elinin arasında babamın yanaklarını sıkarak. "O harika bir dansçı."

"Sen de öylesin hayatım," diyor babam, onu kendine çekerek. Ve gerçekten bunu görmeme gerek yok.

"Gitsem iyi olacak," diyerek aceleyle kapıya yöneldim.

Beş saniye önce çelik gibi sertleşmişim, Harper'ı parmaklıyor ve onu inletiyordum. Havayı bozmak için azgın ebeveynleriniz gibisi yoktur. Şimdi erimiş tereyağı kadar yumuşağım.

"Benim de yatağa gitmem gerekiyor," diyor Harper, bir kucak dolusu minder ve battaniye alıp kapıya doğru ilerlerken.

Ancak ikimiz de oraya varamadan Melanie ikimizi de kollarımızdan yakaladı ve odaya geri sürükledi.

"Hayır, hayır, hayır. Şimdi hepimiz buradayız, birlikte bir gece şapkasının tadını çıkarabiliriz. Harper eve döndüğünden beri dördümüz birlikte olma fırsatı bulamadık. Ethan, bize meşhur Black Russian'larından yapar mısın?"

"Dört Siyah Rus ." "Anne, çok yorgunum ve-"

"Harper, yemekle ilgili her şeyi duymak istiyorum. Daxton'ın kahramanca kurtarılışı hakkında." İkimizi de yan yana kanepeye itiyor. Bacağım Harper'ın yumuşak kalçasına sürtünüyor, daha birkaç dakika önce elimde olan kalçasına ve-

"Öyleydi," diyor, bana bakmak için dönüyor ve saçının bir tutamını kulağının arkasına kıvrıyor. "Gerçekten kahramancaydı."

Melanie kendini önümüzdeki koltuğa bırakıyor ve ben birden kendimi röportaj yapılacaktı gibi hissediyorum - muhtemelen interrogated. Anneler böyle yapar. Babam hayatımla her zaman belli belirsiz bir şekilde ilgilendi - okulda iyi olup olmadığımı kontrol etti, yeterince büyüdüğümde benimle zorunlu kuşlar ve arılar sohbetini yaptı ve gerektiğinde beni spor antrenmanına götürdü. Etrafta bir annenin olması tamamen farklı.

"Söylesene, bir şeylerin ters gittiğini ilk ne zaman fark ettin?" Melanie söylüyor. "Alfa duyularınla mı?"

"'Alfa hisleri' mi anne?" Harper gözlerini devirerek şöyle diyor. "O Örümcek Adam değil."

"Bir ılık duydum ve bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım," diyorum, Harper'ın büyülu alfa güçlerime inanmamasından dolayı gururum kırılmıştı. "Bir kız gördüm-"

"Cindy Carlisle," diyor Harper'ın annesi, "bir resmini gördüm. Göz kamaştırıcı. Kesinlikle muhteşem."

"Eğer çilleri seviyorsan," diye mırıldandı Harper.

"Çilleri sever misin, Daxton?" Melanie bana soruyor ve Harper'ın gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyorum.

"Şey..." Birdenbire oldukça kısıtlayıcı hissettiren yakamı ayarlayarak başlıyorum.

Neyse ki babamın elinde bir tepsi içkiyle gelmesi beni kurtardı. Onları yan masaya koyuyor ve önce bir tanesini karısına uzatıyor.

Harper fırsattan istifade beni kaburgalarımın dürtüyor ve kanepeyi işaret ediyor. Ona kocaman bir sırıtış attım. Gizli vibratör konusunda endişeli. Bana kaşlarını ve karşılığında orta parmağını uzatıyor.

"Çillerin her zaman sevimli olduğunu düşünmüşümdür," diyor Harper'ın annesi ve ikimizi de yaramaz çocuklar gibi sarsıyor. "Harper'ın burnunun kenarında küçük, şirin bir serpinti var. Bunu hiç fark etmiş miydin, Daxton?"

"Ben, şey..." Babamın elinden içkiyi aldım ve büyük bir yudum yuttum. İçmeyecektim. Çünkü o zaman eve gidemeyecektim. Bu da geceyi burada geçirmek zorunda kalacağım anlamına geliyor. Harper'dan sadece birkaç adım ötede bir odada.

Melanie babama döndü.

"Çocuklar bugün bana kurtarma operasyonundan bahsediyordu. Bugün kaç kadın bana oğlunuzla ilgili mesaj attı ve aradı biliyor musunuz?"

"Şaşırmadım," diyor babam içten bir sevgiyle, "bu şehrin omegalarının oğlumun ne kadar iyi bir av olduğunu fark etmelerinin zamanı gelmişti."

Melanie kızına eşit derecede şefkatle gülümseyerek, "Şimdi tek ihtiyacımız olan alfaların kızımın ne kadar çekici olduğunu fark etmeleri," diyor.

Ben Harper'a bakıyorum, o da bana bakıyor.

"Bugünkü yemekte iyi alfalar var mıydı, Harper?" diye soruyor babam ona.

. Koltuğunda kıpırdanıyor.

Melanie koltuğunda hafifçe sallanarak yüksek sesle, "Oldukça huysuz olabiliyor," diye fısıldıyor. "Ama sana söylediğimi ona söyleme."

Şimdi Harper homurdanıyor. "Titiz olsaydım Laurent gibi bir pislikle birlikte olmazdım."

"Neden Laurent gibi bir pislikle birlikte oldun?" Kaşlarını çatarak soruyorum, o izini sürebilir miyim diye merak ediyorum. Ağabeylerin yapması gereken bu değil mi? Kız kardeşlerine kötü davranan erkeklerin ağzını burnunu kırmak?

İçkimden bir yudum daha alıyorum.

Bu kendimi dövmem gerektiği anlamına mı geliyor?

"İlk başta bir pislik değildi, ama aynı zamanda, sanırım, yalnızdım, yeni bir şehirdeydim, dil konusunda pek iyi değildim ve dediğim gibi, ilk başta iyiydi."

"Oh, tatlım." Melanie eğilir ve kızının elini kendi eliyle kapatır. "Madem yalnızdın, neden eve gelmedin?"

"Çünkü dünyaya bir omega'nın kendi başına başarabileceğini göstermek istedim. Ve her neyse, o pislik dışında her şey çok daha iyiye gitti. Paris gerçekten çok özeldi anne."

Harper'a bakıyorum ve onda her zaman sevdiğim şeylerden birinin bu olduğunu fark ediyorum, kararlılığı, cesareti - yani, lanet olsun, kaç tane omega sadece bir seks oyuncağıyla silahlanmış bir davetsiz misafirin üzerine atılır.

"Yaşadığın maceralardan sonra artık evde olmana çok sevindim Harper." Melanie önce kızının, sonra da benim elimi sıktı. "Ben de senin evde olmana çok sevindim, Daxton. İkinizin de burada olması çok güzel."

"Kesinlikle öyle," diyor , üvey annemin sözlerini selamlamak için içkisini kaldırarak.

Melanie gülümsüyor, bakışları ellerimize düşüyor.

"Ah canım, Daxton, sanırım pantolonuna bir şey dökmüşsün." Öne doğru eğildi ve gözlerini kısarak pantolonumdaki kaygan lekeye baktı. "Nedir o?"

, Harper'ın yanaklarındaki sıcaklığı neredeyse hissedebiliyorum. "Ben ... yani ... olabilir-"

"Dondurma," diye tersliyor Harper. "Dondurma olmalı. Daha önce kanepede yiyordum ve birazını dökmüş olmalıyım. Özür dilerim anne."

"Merak etme, dur bir bez getireyim de ." Harper ve ben birlikte "Hayır!" diye bağırarak.

Melanie biraz telaşlanmış görünüyor. " değil."

"Eve gittiğimde onları makineye atacağım," diye onu temin ediyorum. Gözleri tekrar lekeye kayıyor ve kaşlarını çatıyor.

Dondurma olduğuna ikna olduğundan emin değilim ama neyse ki ikimizin de koku alma duyusu yok denecek kadar az. Elimi lekenin üzerine koyuyorum, Harper'ın pantolonumdaki kaygan kokusunu içime çekme dürtüsüne direniyorum ve konuyu değiştiriyorum.

"Çocuklar bu gece nereye gittiniz?"

Neyse ki bu kadar. Melanie restoranı ve sonrasında gittikleri salsa barı uzun uzun anlatmaya başladı. Başımı sallayarak dinlemeye ve üvey kız kardeşime kaçamak bakışlar atmamaya çalışıyorum, yanakları hala orgazmdan kızarmış, rimeli hafifçe bulaşmış ve saçları darmadağın. Gerçekten de müsait olan en yakın yüzeyde becerilmesi gerekiyormuş gibi görünüyor.

"Daxton?"

Herkes bana bakıyor.

Öksürüyorum. "Evet?"

"Annem Cindy'yi tekrar görüp görmeyeceğini bilmek istiyor." Harper söylüyor. Sesi biraz gergin geliyor.

"Sence yapmalı mıyım?" Sorumu Harper'a yönelterek söylüyorum.

"Eğer ondan hoşlanıyorsan, tabii ki . Hoşlanmasan bile, Muhtemelen yine de yapmalısınız," diyor Melanie. "Bazen insanlar ikinci buluşmada kendilerini kanıtlarlar. Örneğin, ilk akşam yemeğimizde babanın sarımsaklı karides ısmarladığını biliyor musun? Sarımsak," diye başını sallıyor ve ona hitaben, "ne düşünüyordun?" diye soruyor.

"Muhtemelen senin gibi güzel, zeki, harika bir kadını öpme şansım çok azdı."

"Üvey annem ona gülümseyerek, "Yanıldın ve çok şanslısın ki sarımsağı seviyorum," dedi.

"Ne düşünüyorsun, Harper?" Onun bakışlarıyla buluşarak söylüyorum. "onu tekrar görmeli miyiz?"

"Sanırım..." Harper yanağını çiğniyor, "en iyisi bu olabilir."

Dönüp ailemize bakıyor ve ben de aynısını yapıyorum.

Tanrım, bu çok karmaşık ve belki de haklıdır. Belki de ne kadar çabuk başka bir omega bulursak o kadar iyi olur.

Bölüm Yirmi Bir

Owen
"Latet olsun, ne oldu sana böyle?" Diyorum ki, başımı kaldırıp mutfak kapısında bekleyen serseri paket arkadaşımı bulmak için telefona sarıldım. Gözlerinin altında kocaman halkalar ve çenesinde kirli sakal var.

"Pek iyi uyuyamadım," diye mırıldanıyor.

"Kendi yatağına girmezsen böyle olur. Hangi cehennemdeydin sen?"

"Babamın evi," diyor esneyerek.

"Babanın h-" Mutfağı giriyor ve bir koku dalgası bana çarpıyor. Onun kokusu değil.

Omega.

Omega

kaygan.

Şeftali gibi kokan omega kayganlaştırıcı.

"Ne oluyor lan?" Ayağı fırladığımı ve bu sırada kahveyi masanın üzerine döktüğümü söylüyorum. "Ne oldu lan? Neden her yerinden Harper kokusu geliyor?"

Bana öyle mahcup bir bakış attı ki, bize sınırların dışında olduğunu söylediği üvey kız kardeşiyle uğraşıyor olmasaydı neredeyse ona acıyacaktım.

"Bana bir vibratörle saldırdı, kendimizi yerde bulduk ve sonra onu parmaklarımla becerdim ve boşalmasını sağladım."

Az önce ne dediğini anlamaya çalışarak ona hızla göz kırpyorum.
"Ne?!" Ona bakakaldım. "Yani. Orada ne halt ediyordun ki? Doğrudan günaha girmekten bahsediyorsun."

"Onun iyi olduğunu bilmem
gerekiyordu." "Neden?"

"Yemek partisindeki o serseri. Onu orada yalnız bırakmamalıydık," diyor kaşlarını çatarak.

"Ve sen, bilirsin, babana iyi olup olmadığını soramadın mı? Ya da aramak? Mesaj mı attın? Oraya bizzat gitmek zorunda mıydın?" "Düzgün düşünemiyordum. Bunu düşünmemiştim."

"Tanrım," diyorum lavaboya doğru yürüyüp bulaşık bezi çıkarırken. "Kafanla değil de sakinle düşünüyormuşsun gibi geliyor."

"Onun yanındayken aletimle düşünmemek çok zor, Owen." Duvara yaslanmış, çökmüş, perişan bir adam gibi görünüyor. "Ailelerimiz neredeyse bizi parmak sikişinin tam ortasında yakalıyordu. Sonunda bir sürü hastalıklı şey içtim ve eski yatağıma düştüm."

"Yalnız mı?" Ona bakarak
soruyorum. "Yalnız."

"Bütün gece boyunca mı?"

"Evet, ama ıstırap vericiydi. Koridordan onun kokusunu alabiliyordum. Islak, tatlı ve lanet... Boşaldığında çok güzel oluyor. Ve çıkardığı sesler."

"Daxton," diyorum hafifçe sıkılmış dişlerimin arasından, "gayet net hatırlıyorum. Aradan on yıl geçti ama her ayrıntıyı hatırlıyorum." Bezi dökülen kahvenin içine daldırıp kahverengi sıvıyı emiyorum. "Bu yüzden düşünüyorum-"

"O bunu istemiyor, Owen."

Elim donuyor ve ona bakıyorum. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Çok fazla kelimeyle değil-"

Alay ederek bezi lavaboya geri götürüyorum.

"Bana omega Cindy'yi tekrar görmemizin iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü söyledi," diye devam ediyor. "Aslında, bunu oldukça teşvik ediyordu."

Bezi musluğun altına tutup tekrar ona bakıyorum. Yenilmiş görünüyor ve buna bakarak, onun ne demek istediğini yanlış anlamadığını ya da yanlış yorumlamadığını varsayıyorum. Harper gerçekten de bir şeyler bulmamızı istiyor.

diğer omega. Şaşırmamalıydım - kız tam da bunu yapmamız için bize yardım ediyordu. "Kahretsin," diye mırıldanarak bezi lavaboya fırlatıyorum.

"En iyisi bu," diyor Daxton, elini saçlarında gezdirerek ve ikna olmuş görünmüyor. "Ailemiz neredeyse bizi yakalıyordu. Eğer o anda eve gelmemiş olsalardı kim bilir neler olurdu..." Sözünü kesiyor ve neler olabileceğini hayal ettiğini anlayabiliyorum.

"Şey," diyorum başımı sallayarak, "düne göre çok daha fazla seçeneğimiz var. Telefonum patlıyor. Omegalar bana sağdan soldan mesajlar gönderiyor. Yarıısı Instagram sayfalarına bağlantılar içeriyor." Bir sandalyeye yığıldım. "Daxton, son on iki saatte gastroenteroloji bölümünde çalıştığım üç ay boyunca gördüğümde daha fazla kış gördüm!"

"Harper'ın çok güzel bir kışı var," diye mırıldanıyor.

"Evet, öyle," diyorum, sonra kendime geliyorum. "Ama bu diğer kışlar da aynı derecede iyi. Bence oraya gidelim. Demir tavında dövölür. Cindy hakkında ne düşünüyorsun?"

"Evet, yeterince iyiydi."

Güzel. Birlikte bir hayat kurmak için yeterli değil. Ama birini unutmanın en iyi yolunun başka birini bulmak olduğunu söylerler. Ve Daxton'ın Harper'ı unutması gerekiyor. Hayatımızın bir yılını daha o kız için üzülerək kaybetmek istemiyoruz. Özellikle de bizi istemediğini açıkça belirtmişse.

"Harika," diyorum, hevesli görünmeye çalışarak. "Bir randevu ayarlayacağım.

Belki bir ya da iki tane de temasa geçen diğer kızlarla." Daxton kapıya doğru döner. "Ben yatmaya gidiyorum."

Harper'ın şeftali kokusunu da yanına alarak sendeleyerek uzaklaşmasını izliyorum. Hâlâ içimi heyecanla çalkalayan ve sikimi sertleştiren bir koku. Bunca zaman sonra bile.

Cindy'nin nasıl koktuğunu hatırlamaya çalışıyorum. Dün onunla birkaç saat geçirdim - lanet olsun, kıza ağızdan ağıza yeniden susitasyon yaptım. Ama hiç hatırlayamıyorum. Tatlı mıydı? Çiçeksi miydi? Meyvemsi mi? Hiçbir fikrim yok. Aslında, dünkü diğer kokuların hiçbirini hatırlayamıyorum. Sadece Harper'inkini.

Evet, sıçtık.

Ve tam da bu şehrin omegalarıyla bir yerlere varıyor gibi görünürken.

Yirmi İkinci Bölüm

Daxton

Ellerimde Harper'ın kokusu var, kayganlığı ellerime sinmiş. Pantolonum ve onun gelişinin görüntüleri retinamda yanıyordu.

Ben sertim. Kaya gibi sert. Acı verecek kadar sert.

Kıyafetlerimi çıkarıp doğruca en yakın duşun altına girmeli ve kendimi keseleyip temizlemeli, baştan çıkarıcı kokuyu üzerimden atmalıyım.

Ama, , yorgunum. Direnme, kaçınma yeteneklerim zayıf. Yatak odama girip kapıyı çarparak kapattım ve sessizce çığlık attım.

Sonra kemerimi çözüyorum, fermuarımı indiriyorum ve sikimi elime alıyorum, bunu yaparken inliyorum.

Serbest bırakılmaya ihtiyacım var ve bununla savaşmak nafile. Harper'ın pelüş küçük vücudu benimkinin üzerine düz bir şekilde indiğinden ve bana orada yatarken ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlattığından beri bütün akşam ve bütün gece sertleştım.

Gözlerimi kapatıyorum, onu parmaklamanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum, amının parmaklarımin etrafında nasıl kasıldığını yeniden üye oluyorum - ıslak, sıcak ve çok yumuşak.

Sol elimle sikimi okşarken sağ elimi burnuma götürüyorum. İçime çekiyorum. Harper'ın kokusu o kadar güçlü ki hâlâ parmaklarımin üzerinde duruyor ve elimi burnuma yaklaştırıp daha da derine çekiyorum, kokusunun mol- ekülleri burnumdan yukarı ve boğazımdan aşağı süzölüyor, her şeyi heyecan ve enerjiyle vızıldatıyor.

Bir insan nasıl bu kadar güzel kokabilir? Bu nasıl mümkün olabilir?
O eli sikimin etrafına sarıyorum, şaftımı o kokuyla kaplıyorum, bu fikir bile sikimin seğirmesine neden oluyor.

Beni tahrik ediyor.

Ona sahip olamadığım için mi? Yasak bir şey olduğu için mi?

Ona bir kez sahip olduğum ve hayatımın en ateşli, en erotik deneyimi olduğu için mi?

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve onu becermenin nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Göz kapaklarımın önünden anılar geçiyor. Göğüslerinin arasındaki ter . Tüylerim diken diken oldu. Belini sıkıca kavrayışım. Dudakları dişlerinin arasına sıkışmış. Klitorisinin titremesi. Meme uçlarının sertleşmesi. Göz kapaklarının altındaki gözbebeklerinin yuvarlanması.

Çok lezzetli. Sarhoş edici. Baştan çıkarıcı.

Ben gerçeğini istiyorum. Bunun gibi parçalar değil. Elinin sikime dolanmasını, benim onu okşadığım gibi onun da beni okşamasını istiyorum. Beni geri istediğini söylemesini, o tatlı sesiyle fısıldamasını.

Eğer babam o anda geri dönmeseydi, annesi eve gelmeseydi, belki de gerçek şeyin tadına bakacaktım. İkisini de lanetliyorum. Bu aptal, boktan duruma lanet olsun.

Neden istediğim tek kız - şimdiye kadar gerçekten istediğim tek kız, olmamam gerekirken beni sertleştiren, bir ergen gibi pantolonuma boşalmaya yakın olan, günün ortasında mastürbasyon yapan tek kız - sahip olamadığım kız?

Duvara doğru sendeliyorum, yumruğumu şaftımda aşağı yukarı sürüyorum, bunu yaparken homurdanıyor ve inliyorum. Kendimi duvara yaslıyorum. Alnım terden ıslanmış, tenim uyarılmışlıktan karıncalanıyor.

Şimdi onu becerdiğimi hayal ederek kendimi daha sert sarsıyorum. Sertçe. Tüm vücudumla. Bacaklarını ayırmış. Altımda kıvranıyor ve inliyor.

Taşaklarım geriliyor, göbeğim geriliyor ve sonra boşalıyorum, kalın sperm şeritleri duvarı boyuyor. Bir omega'nın amını doldurması gereken boşaldım.

Zevk bedenimde sekiyor ve onun adını fısıldıyorum. Bir dua gibi. Bir dilek gibi. Cevapsız kalacak . Gerçekleşmeyecek bir dilek.

Düğümüm şişerken, ellerimi horozumun tabanına sarıyorum. Ona karşı sıkıyorum, amının beni sıkma şeklini taklit ediyorum

Sıkı. Vücudumda daha fazla zevk dolaşıyor.

Kahretsin, böyle fanteziler kurmak, böyle otuz bir çekmek, uzun, çok uzun zamandır bu kadar ateşli, bu kadar çılgınca, bu kadar çaresiz hissettirmemişti.

Kahretsin, ama beni çok sıkı sardı. Bir bobin gibi.

Kahretsin, ama ben lanetlendim.

Duvara doğru yuvarlanıyorum, ona yaslanıyorum. Nefesim kesik kesik geliyor.

Ona sahip olamam. O beni istemiyor.

İçimde derin bir acı var. O eski sızı, o eski yara, hiçbir zaman gerçekten geçmedi. Hep oradaydı, ağrıyordu, öyle ki artık ona alışmışım. Sanki orada olduğunu neredeyse hiç fark etmiyorum, ara sıra sızlıyor, beni irkiliyor, yolumda durmama neden oluyor, nefesimi kesiyor.

Buna rağmen, iyi olacağımı düşündüm. Onu tekrar görebileceğimi ve iyi olacağımı düşündüm. O farklı olacaktı. Farklı olacaktık. O eski kıvılcım, o aynı ateş, artık orada olmayacaktı. Tekrar karşılaşacaktık ve birlikte geçirdiğimiz günleri yücelttiğimi, onları olmadıkları bir şeymiş gibi büyüttüğümü fark edecektim. Ve belki, sadece belki, bu kalbimdeki acının sonu olacaktı.

Evet, Daxton, sen bir aptalsın. Konu bu kız olunca hep aptal oluyorum.

Böyle bir kıvılcım, böyle bir ateş, asla ölmez.

Peki ya göğsümün derinliklerindeki o sızı?

Geri döndü. İntikamla geri döndü.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Harper

Ertesi sabah geç saatlere kadar yatağımda pinekledim. Kafam karıştı, belki biraz kalbim kırıldı.

Ayrıca azgın, çok azgın.

Daxton'la dün gece yaptığımız şeyin anıları, vücudumda patlattığı orgazm, taze ve çiğ. Cindy denen kızla buluşmamız hakkında söylediği sözler de öyle.

Bu sabah onunla karşılaşmak istemiyorum. Gözyaşlarına mı boğulsam yoksa kemiklerinin üstüne mi atlasam bilemiyorum.

Yatak şu anda olunabilecek en güvenli yer. Bu, Cindy'nin sosyal medya hesaplarında gezinmenin cazibesinin çok gerçek olduğu anlamına gelse bile.

Lanet olsun, neden bu kadar sevimli olmak zorunda? Ve ilginç. Tanrım! Bu kızın kaç tane hobisi var? Yani tüplü dalış, kaya tırmanışı, örgü?

Ve o gerçek bir melek. İki yıl önce yerel bir çocuk yurduna bağış toplamak için kafasını kazıtmış.

Biraz daha sade, sıkıcı ya da hayvanlara karşı acımasız birini seçemezler miydi? Ondan nefret etmem için bana bir neden verecek bir şey - ve sadece onları ona aşık edeceği, onunla bağ kuracağı, onunla çocuk sahibi olacağı ve sonsuza dek onunla mutlu yaşayacağı için değil. Ben ise yatağımda yavaşça çürüyeceğim. Kahretsin, muhtemelen bir tane olacağım

Yatağında tek başına ölen ve birkaç hafta geçene kadar kimse gittiğini fark etmeyen kadınlardan.

Yorganı geri çekiyorum.

Bu kadar üzüldüğün
yeter, Harper.

Yalnız ölmeyeceğim. Eğer onlar çilli Bayan Mükemmel'i bulabiliyorlarsa, ben de Bay Ölümüne Muhteşem'i, duygusal olarak ulaşılabilir ve yatakta çok iyi olanı bulabilirim.

Ve belki de bu araştırmaya bugün başlayabilirim.

Mesajlarıma göz atıyorum. Sadece bu sabah en az yirmi mesaj gelmiş - hepsi de yeni omega 'arkadaşlarımdan'. Aralarında Molly'den gelen bir dizi mesaj da var. Harabeleri duymuş. Gerçekleri istiyor.

Molly'nin arkadaşları, kardeşleri ya da her ikisi de olması gereken bir sürüsü var. Ayrıca kendi erkek kardeşleri de var, onların da erkek kardeşleri ve arkadaşları olması gereken sürü arkadaşları var ve... Tüm bu alfalar arasında hoşlanacağım biri olmalı - hatta belki de bir sürü insan. Bana Daxton, Owen ve Wyatt gibi şeyler hissettirecek birileri.

Molly'ye mesaj atıyorum ve bir saat içinde oyun parkında buluşmayı kabul ediyorum.

Ben geldiğimde o çoktan , bebeği salıncakta itiyordu, birkaç güvenlik personeli oyun ekipmanlarının ve çocukların arasına karışmak için ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorlardı ama göze batıyorlardı.

"Gerçekten onları getirmek zorunda mıydın?" Yanağından öpüp salınacağı itme görevini devralırken ona soruyorum.

"Evet, senin de yanında biri olmalı Harper. Bu güvenli değil."

"Ben sizin gibi değilim. Zengin bir sürüden gelmiyorum. Kaçırılmak üzere değilim."

"Bence zengin bir sürüden gelmemen seni tuhaf bir herif tarafından kaçırılma ihtimalini artırır. Hem zaten üvey baban Ethan Renolds. Ailenin parası var."

Yüzümü ekşittim. "Birinin sürekli beni takip etmesi fikri hoşuma gitmiyor."

"Buna alışıyorsunuz ve ayrıca çok ihtiyatlılar."

Küçük çocuklar etrafına kum fırlatırken kum havuzuna çömelmiş kocaman adama bakıyorum. "Bundan emin misin?"

Molly korumaya doğru bakar ve güler. "Çoğu zaman. Silver'a sana birini bulmasını söyleyebilirim. Belki bir kadın daha iyi olur."

"İyi," diyorum, bana doğru sallanarak gelen bebeğin karnını gıdıklayarak. "Küçük Harper nerede?"

"Babalarından biri onu tiyatro kursuna götürdü." "Aktris mi olacak?"

"Hayır, bir vampir ama onu meşgul ediyor." Bu sefer gülüyorum ve Molly bana göz kırpmıyor. "Her neyse... hadi, dökül bakalım. Dünle ilgili her şeyi duymak istiyorum."

"Eminim çoktan duymuşsunuzdur. Sosyal medyanın her yerinde var." Daxton'ın Cindy'yi sudan çıkardığı ve Owen ile Wyatt'ın onu hayata döndürdüğü birkaç fotoğraf da buna dahil.

"Ateşli üvey kardeş ve onun ateşli arkadaşlarının ateşli şeyler yapmasını kastediyorsun. Evet, bunu duydum ama onlarla ilgilenmiyoruz, değil mi?" Yanaklarım az önce ampul yakmışım gibi parlıyor. "Yoksa ilgileniyor muyuz?"

Sır tutma konusunda hiçbir zaman harika olmadım. Yıllar önce Daxton, Owen ve Wyatt ile yaşadığım o yaz kaçamağı beni içten içe yiyip bitirdi. Sanırım tüm sır saklama yeteneklerimi kimseye söylememek için kullandım. Artık öyle bir yeteneğim kalmadı. Ve böylece her şey ortaya dökülüyor.

"Daxton dün gece eve geldi," diye ağzımdan kaçırdım.

Molly'nin kaşları alnından yukarı fırlar. "Ve..."

"Biz..." Gözlerim oyun alanında geziniyor, korumaların dinleyip dinlemediğine karar vermeye çalışıyorum. Kum havuzundaki ayağını çıkarmaya çalışıyor, bankta elinde kâğıtla oturan küçük bir çocukla sohbet etmeye çalışıyor, kaydırağın altındaki ise iki küçük çocuk arasındaki kavgayı ayırmaya çalışıyor. "Sonunda etrafı dağıttık."

"Video oyunları oynayarak ortalığı karıştırmak, yastık savaşı yaparak ortalığı karıştırmak, ailenize şaka yaparak ortalığı karıştırmak, ortalığı karıştırmak-"

Molly'ye bilmiş bir bakış atarak, "Oyalanıyorum, oyalanıyorum," diye açıklıyorum.

"Daha açık olmanızı istiyorum."

Yutkunuyorum. "Kendimizi birlikte yerde bulduk-" "Yerde mi? Nasıl?"

"Uzun hikâye. Her neyse, sonra bir omega'yı nasıl tatmin edeceğini bilmek istediğine, beni boşaltmak için ne yapması gerektiğini söylememi istediğine dair son derece seksi şeyler söylemeye başladı."

"Zaten bilmiyor muydu?" Molly hayal kırıklığına uğramış bir sesle sorar.

"Hmmm," diyorum başımı eğerek, "evet, yaptı ama sanırım-" "Sana dokunmak için bir bahane aradı." Molly sırtıyor.

"Benimle ilgilenmiyor."

"Seni o mu getirtti?"

"Evet."

"O zaman seninle ilgileniyor."

"Pratik yapıyordu."

"Ne için? Olimpiyatlar için mi?"

"Diğer omegalar için. Şu çilli olan muhtemelen," diye mırıldanıyorum. "Cindy Carlisle mı?" Molly dilini çıkararak soruyor. "O çok

sıkıcı."

"Öyle değil. Milyarlarca hobisi var ve iyi amaçlar için para topluyor ve-"

"Aman Tanrım," diye kaşlarını çatıyor Molly, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. "Bütün bunları seni boşaltırken mi söyledi? Bu çok aptalca bir şey."

"Hayır," diye tekrar yutkunuyorum, "onu sanal ortamda takip ediyordum." "Ahhh," diyor Molly bilerek.

Salıncağı durdurdum, bebeği çıkardım ve dönüp Molly'ye baktım.

"Bu ne anlama geliyor?" Bebeği gıdıklayıp kıkırdamasını sağlarken soruyorum.

"Hiçbir şey. şey."

Bebek annesine uzanıyor ve ben de onu teslim ediyorum.

"Peki şimdi ne olacak?" Molly soruyor. "Daha fazla," diye sırtıyor, "uygulamalı dersler mi?"

"Olamaz," diye yaltaklanıyorum, "neredeyse yakalanıyorduk. Aslında, bana ayarlayabileceğin herhangi bir alfa, herhangi bir sürü tanıyor musun diye soracaktım?"

"Erkeklerden kaçtığını sanıyordum."

"Öyleydim. Ama artık sahalara dönmeye hazır olduğumu düşünüyorum."

Molly bizi parkın kenarındaki bebek arabasına doğru götürüyor ve bebeği koltuğa oturtuyor. "İstedğin bu mu?"

"Evet."

"Seksi üvey kardeş ve onun seksi sürü arkadaşları değil mi?" "Hayır."

"Tamam," diyor Molly, bebeğin kemerini . "Ne yapabileceğime bakacağım."

Bebeği parkın dışına itiyor ve üç koruma bizi birkaç adım geriden takip ediyor.

Park, sahile paralel uzanan bulvarın hemen arkasında yer alıyor. Patikadan gidiyoruz, bebek ve başparmağını ağzına sokuyor.

"Yürümeye devam etmemizin bir sakıncası var mı?" diye soruyor, gölgeyi bebeğin koltuğunun üzerine çekerek. "Şansımız varsa her an uyuyabilir. Ama yürümeye devam etmeliyiz. Uyuduğunda durup öğle yemeği yiyebiliriz. Sahilin ilerisinde çok şirin bir kafe var."

"Elbette," diyorum, onunla birlikte yürürken. Pazar günü öğle vakti ve plaj arkadaş grupları, çiftler ve ailelerle dolu - her biri güneş şemsiyeleri, battaniyeleri ve piknikleriyle. Molly bana Mitchell'i gece boyunca uyutmaya çalışırken yaşadığı tüm zorlukları anlatırken gözlerimin tüm insanları taramasına izin veriyorum.

"Sadece babalarından birinin üzerinde yatarsa uyur."

"Onu suçlamıyorum. Alfalar olmak için çok rahat yerlerdir." Dün gece Daxton'ın üstünde yatmanın ne kadar rahat hissettirdiğini düşünerek iç geçiriyorum.

"Biliyorum," diyor Molly, "ama ben onların üstünde yatmak istiyorum. Mitchell'i tüm hücrelerimle seviyorum ama keşke karyolasında uyusa."

Tam ona başsağlığı dilemek üzereydim ki olduğum yerde donup kaldım. Önümüzdeki patikada, doğrudan bize doğru ilerleyen Daxton, Owen ve Wyatt'ın arasında bir kadın yürüyordu. Çilli bir kadın.

Başımı sağa sola çevirip umutsuzca bir pelerin ya da arkasına saklanabileceğim bir ağaç arıyorum. Belki korumalardan birinin arkasına saklanabilirdim ve beni fark etmezlerdi.

Ama çok geç kaldım.

"Harper!" Cindy ağlıyor, çılgınca bana el sallıyor.

"Bu-" Molly gözlerini kısarak söylüyor.

"Evet," diyorum omuzlarımı destekleyerek. "Evet, bunlar onlar."

"Tanrım," diye mırıldanıyor Molly, "bu alfalar benim üye olduğumdan bile daha ateşli, Harper."

Kaburgalarına hafifçe dirsek atıyorum ve yüzüme 'seni görmek ne güzel' gülümsemesini yerleştiriyorum.

Stanton sürüsünün üç üyesi şaşkın şaşkın bakarken Cindy koşarak yanıma geliyor ve sanki uzun zamandır konuşmadığımız arkadaşlarımız gibi kollarını boynuma doluyor.

Molly puseti sallıyor, bebeğe endişeli bakışlar fırlatıyor.

Cindy beni tuttuğu yerden kurtarıken korumalardan biri öne çıkıyor ve Molly el sallayarak onu uzaklaştırıyor.

"değil," diye fısıldıyor, "onlar arkadaş."

"Nasılsın, Cindy?" Sürüye bakmamaya ya da kokularını içime çekmemeye çalışarak ona soruyorum.

"Aman Tanrım," diyor avucunu göğsüne bastırarak, "korkunçtu. Gerçekten korkunçtu. Öleceğimi sandım - aslında," diyor uzaklara bakarak, "parlak bir ışığın beni çağırdığını gördüm, ismimi fısıldıyordu, bana meleklerle katılabileceğimi söylüyordu."

"Vay canına," diyor Molly, bebek ağlamaya başlayınca kaşlarını çatarak.

"Ama şimdi iyisin, değil mi?" diye sordum. "Hâlâ hastanede olman gerekmiyor mu?"

"Hayır, ben gayet iyiyim. Bu üç harika adam sayesinde." Dönüp Wyatt'ın kolunu tutuyor ve ona saf bir hayranlık ifadesiyle gülümsüyor. "İnanılmazlardı." Öfkeli bir bakışla Molly'ye dönüyor. "Hayatımı kurtardılar."

Molly bebeği pusetten indiriyor ve kalçasında zıplatıyor. "Şanslısın."

"Çok, çok, çok şanslıyım. Eğer onlar olmasaydı ..." Koklayarak uzaklaşıyor ve sonra yüzünü Wyatt'ın göğsüne gömüyor. Wyatt ne yapacağını bilemiyormuş gibi biraz şaşırılmış görünüyor. Molly öksürüyor ve abartılı bir şekilde bebeğin sırtını sıvazlıyor. Wyatt şaşkın şaşkın ona bakarken, Molly "onu teselli et" demek zorunda kalır.

Wyatt sarsılır, sonra avucunu Cindy'nin sırtına sürer.

"yok," diyor vücudumu ürperten o ses tonuyla, "sen iyisin."

Cindy ikinci kez burnunu çekiyor ve ıslak kirpiklerinin arasından ona . "Teşekkür ," diye mırıldanıyor.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. O gerçek mi? Yoksa bu bir tür performans gösterisi mi?

"Biz..." Daxton ensesini kaşıyor, "Burada olacağını bilmiyordum, Harper."

"Ben de senin burada olacağını bilmiyordum," diye mırıldandım.

"Öğle yemeği yiyeceğiz," diyor Molly, hâlâ yorgun bebeği teselli etmeye çalışarak, "Mitchell'in ağlamasını durdurabilirsem tabii."

"Alabilir miyim?" Cindy ellerini uzatarak soruyor. "Bebeklerle aram çok iyidir, özellikle de onları uyutmakta. Kuzenim bana bebek fısıldayıcısı der."

"Gerçekten mi?" Molly umutla söylüyor.

Arkadaşıma 'o bebeği teslim etme' anlamına gelen bir bakış çalışıyorum ama sanırım arkadaşım bebeğini uyutmak için her şeyi deneyebilecek bir noktada - Cindy Carlisle'ı bile.

"Ne kadar tatlısın, değil mi?" Cindy, muhtemelen bebek fısıltıları için tasarlanmış bir sesle mırıldanıyor. "Seni yiyip bitirebilirim." Benim kızgınlığıma rağmen bebek ağlamayı kesiyor ve uzanıp saçlarından bir avuç alıyor. "Çok tatlı," diyor çilli yanağını bebeğinkine bastırarak ve alfalara bakarak, "Ben de bir tane istiyorum."

Ve onun gözlerini oymak istemem kötü bir şey mi?

Molly'yi dürterek, "Gitsek iyi olacak," diyorum.

"Uyuklamanın eşiğinde," diye fısıldıyor Molly, beni dürtüyor.

"Hep birlikte öğle yemeği yemek istemiyor musun?" Cindy soruyor. "Daxton'ın küçük kız kardeşini daha yakından tanımak isterim."

"Üvey kız kardeş," diyor Daxton.

"Hayır," diyorum, belki biraz fazla ani bir şekilde çünkü Cindy bana dehşetle bakıyor. "Yapamayız, değil mi Molly?" Molly boş gözlerle bana bakıyor. "Yapabilir miyiz?!"

Molly sonunda ipucunu anladı.

"Oh, hayır, yapamayız çünkü..." Bebeği Cindy'nin ellerinden alarak uzaklaşıyor. Sonra, ben ne olduğunu anlamadan bebeği bana uzatıyor. "Al, seninle kucaklaşmak istiyor, Harper." Bebeğin hemen tekrar ağlamaya başlamasını bekliyorum. Onun yerine kollarıma sokuluyor ve yanağını omzuma yaslıyor. "Gördün mü, çünkü çok güzel kokuyorsun. Öyle değil mi?" diye soruyor sürüye.

Sürüye bir göz attım. Ağzı açık bana bakıyorlar. "Öyle değil mi?" Molly tekrarlıyor.

"Evet."

"Evet."

"Güzel."

"Ben de öyle mi?" Cindy gıcırdıyor.

"Bütün omegalar yapar," diyor Molly sırtarak. "Her neyse, sizi randevunuzla baş başa bıraksak iyi olur. Eminim konuşacak çok şeyiniz vardır."

Başıyla işaret ediyor, ben de boştaki elimle el sallıyorum ve yol boyunca onu takip ediyorum.

"Bu kızın hiç konuşma becerisi yok. Çok sıkılacaklar," diyor Molly, konudan memnun olduğu her halinden belli.

"Erkeklerin sohbeti önemsedini sanmıyorum, Molly. Özellikle de alfalar. Her şey," neredeyse uykuya dalmak üzere olan bebeğe bakıyorum ve ağzımdan "sikişmek" kelimesini çıkarıyorum.

"Sonsuza dek omega'larını arıyorlarsa, ki arıyorlar, değil mi?"

"Sanırım..." Duraksıyorum, sonra 'sikişmek' kelimesini ikinci kez ağzıma alıyorum, "bu durumda daha da önemli."

"Evet, ama sohbet de önemli." "Bebekle birlikte gerçekten çok tatlı görünüyordu," diyorum.

"Sen de öyle," diyor Molly, kendinden memnun gülümsemesi daha da genişliyor. "Sen kastedilen için olma yardımı etmek Ben bulmak a farklı Paketle, hatırlıyor musun?"

"Öyleyim," diyor.

Ve bu konuda rahatlamış olmalıyım. Stanton Sürüsü'nün geri çekilen sırtlarına bakarak değil.

Yirmi Dördüncü Bölüm

W yatt

"Ve çocuk evi daha önce hiç bu kadar büyük bir miktarla karşılaşmadıklarını söyledi.

Onlar için toplanan paranın büyük bir kısmı. Dışarıdaki bahçeye benim adımlı verdiler," diyor Cindy gururla gülümseyerek.

"Bir bahçe," mırıldanıyor Owen, gülümseyerek.

Onu yetişkinlik hayatımın çoğunda tanıyorum ve dinlemediğini biliyorum. Daxton da öyle. Nedenini anlayabiliyorum. Saatime bakıyorum. Dün gölden kurtardığımız omega Cindy 22 dakikadır hiç ara vermeden konuşuyor. Sanırım asıl konu omega kokularıydı - ki bu belli belirsiz ilginçti - ama saç ürünlerine, mağazalara, selfie için en iyi açılara ve şimdi de bir çocuk eviyle ilgili bir şeye dönüştü. Buraya nasıl geldiğimizi tam olarak bilmiyorum. Genelde konsantrasyon gücüm bir konuşmayı takip etmeye yeter. Bugün, zihnimi karak- teristik olmayan bir şekilde dolaşırken buluyorum.

Ve bu sadece pek de etkileyici olmayan bir sohbet konusu değil.

Bu, yanımızda yürümeyen omega'ya doğru dolaşmaktır; bu, ters yönde yürüyen omega'ya doğru dolaşmaktır.

Harper.

Zamanında çok sayıda erotik fotoğraf, sahne ve kurgu gördüm. Dünkü kurtarma operasyonundan sonra telefonuma birkaç tane gönderildi.

Hiçbiri tamamen giyinik bir omega ve bir bebek içermiyordu.

Ancak, öngörülemeyen bir nedenden ötürü, Harper'ın bir bebeği bu şekilde tuttuğunu görmek bedenimi ve zihnimi biraz şaşkına çevirdi.

Nefes alan, yaşayan her alfa gibi ben de üreme fantezisi besliyorum. Ne de olsa alfalar kızgınlık dönemindeki bir omegayı kızıştırmak ve hamile bırakmak için tasarlanmışlardır. Ve bu konuda çok iyiyiz.

Yine de bebekli bir kadın görmek nabzımı hiç bu kadar titretmemişti. Bunun nedeni, dikkatle kaçındığım, sürü arkadaşlarıma ifade etmediğim, derinlerdeki arzumun Harper'ı hamile bırakmak istemem mi?

Bu ben değilim.

Ben mantıklı olanım. Duygularımı bölümlere ayırabilen.

Bebekli bir omega başım dönmüyor.

"Saçlarım inanılmaz derecede çabuk uzadı," diyor Cindy yanımda, Owen diğer yanında ve Daxton hemen arkasında. "Çünkü iyi genlere sahibim. Temiz cildim için de onlara teşekkür ediyorum. Biliyor musun, hayatım boyunca bir tane bile sivilcem olmadı. Tabii ki bunun bir nedeni de gerçekten sağlıklı beslenmem. Çikolata, şeker ve tüm o yaramaz şeylerden uzak duruyorum. Bunun yerine bol bol meyve yiyorum-"

Başımı sallıyorum, aklım meyvelerde dolaşıyor. Özellikle şeftali. Olgun, dolgun şeftaliler.

Cindy'nin diğer tarafında, Owen bir esnemeyi bastırıyor ve Cindy'nin başının üzerinden bana 'beni şimdi öldür' olarak yorumlanabilecek bir bakış atıyor.

Hızımı artırıyorum, bu da Cindy'nin nefesini kesiyor ama konuşmasını engellemiyor. Acaba bir şey durdurur mu?

Sonunda, Cindy'nin arabasının park edildiği plajın sonuna ulaşıyoruz. Anahtarlarını çantasından çıkarıyor ve fob'a basarak aracın kapılarını açıyor.

"Şey," diyor arabasına yaslanmış, dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme gezinirken, "bu çok güzeldi."

Hepimiz başımızı sallıyoruz. Owen karşılığında yarım bir gülümsemeyi bile başarıyor.

"Öyleydi Cindy," diyorum, "bugün bizimle geldiğin için teşekkür ederim." "Beni arayacak mısın?" Kirpiklerini kırıştırıyor.

Tereddüt ediyorum ve Owen araya giriyor: "Yapacağız." Cindy'ye doğru eğiliyor ve arabanın kapısını açıyor.

"Tabii..." diyor ellerini Owen'ın kolunda gezdirerek, "şimdi benim evime gelmek istersin. Biraz takılırız

daha uzun."

Bir adım uzaklaşıyorum ve Owen onun ellerini kolundan çekip alıyor. "Bence ağırdan almalıyız," diyor.

Cindy kıkırdıyor. "Bu biraz sıkıcı."

"Biz beyefendiyiz," diye onaylıyorum. Aklımda dönüp duran düşünceler - Harper'ı nasıl hamile bırakacağıma dair fikirler - pek de centilmence görünmüyor.

"Öyle mi?" diyor, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

"Evet," diye başını sallıyor Daxton. "İlk buluşmada öpüşmüyoruz bile."

Cindy'nin ağzının kenarları çöküyor ve ağlayacakmış gibi görünüyor.

"Eve iyi yolculuklar Cindy," diyor Owen, onu arabaya bastırarak, "seni ararız."

Kapıyı kapatıyor ve tavana vuruyor. Pencereden bize el sallıyor ve sonra uzaklaşıyor.

O gittiğinde, Owen inliyor.

"Kulaklarım kanıyor mu? Gerçekten kanıyor gibiler." "Neden?" diye sordum.

"Neden? Bu kız hiç mı?"

"Aşırı konuşmak otorajiye neden olamaz," diye hatırlatıyorum ona. "Evet Wyatt, biliyorum. Ama bazı durumlarda öyle hissettirebilir."

Başımı sallayarak onun haklılığını kabul ediyorum. "Belki de gergindi. Belki ikinci randevuda kendini geliştirir."

Daxton homurdanıyor. "İkinci bir buluşmaya gitmiyoruz." "Ama Owen dedi ki-"

"Onu nazıkçe aşağı indiriyordum," diye açıklıyor.

Arabasının gittiği yöne doğru yola bakıyorum. "Bence ona ikinci bir şans vermeliyiz. İnsanlar ikinci bir görüşmede kendilerini geliştirebilirler. Ve seçeneklerimizi elimizin tersiyle itmemeliyiz."

Owen ellerini ceplerine sokup kumu tekmelerken, "Bazen senin için doğru kişi olmadıklarını bilirsin," diyor.

"İlk görüşte aşkın bir yanılgı olduğu kanıtlandı," diyorum.

"Kim tarafından?" Daxton soruyor.

"Bilim insanları," diyorum ona.

Daxton, "Bazen bilim insanları yanlış anlıyor," diyor. Bir süre sessiz kaldıktan sonra ekliyor: "Harper'ı ilk gördüğümde-"

"Harper bir seçenek değil," diye hatırlatıyorum ona, Owen'a ve kendime. "Evet," diyor ikisi de.

"Diğer seçeneklerimizi değerlendireceğiz," diyorum. Yine de bu konuda pek hevesli hissetmiyorum.

Cindy Harper değildi. Başka bir Omega'nın da olacağından emin değilim.

Hepimiz düşüncelerimizin içinde kaybolmuş, öylece duruyoruz. Owen daha fazla kum tekmeliyor, Daxton ellerini saçlarında gezdiriyor, ben kaldırımda sürünen bir karıncayı inceliyorum.

"Harper'ın eve bırakılmaya ihtiyacı olup olmadığına bakabiliriz?" Owen öneriyor.

Benim bakışlarım, Daxton'ınki de, Owen'ın yüzüne doğru kayıyor.

Daxton, "Bir omega tek başına araba kullanmamalı," diyor.

"Cindy'nin eve tek başına gitmesine izin ," diye belirttim.

"Harper aileden biri," diyor Owen, "ve o korumanın ona bakma şeklinden hoşlanmadım."

"Sanırım bu onun işi."

"Yine de hoşuma gitmedi."

"Gidip iyi olup olmadığını kontrol edelim," diyor Daxton, geldiğimiz yöne yürümeye başlamıştı bile. "Bu hafta sonu zaten bir serseri tarafından aldatıldı."

"Kendinden mi bahsediyorsun?" Owen ona sorar.

"Ne?" Daxton'a bakarak söylüyorum. Daxton cevap vermiyor. Ben Owen'a dönüyorum: "Bu ne anlama geliyor?"

Owen eğilip kulağımın dibine fısıldıyor ve bana Daxton ile Harper'ın dün gece neler yaptıklarını anlatıyor.

Elimde olmadan inledim. Sonra Daxton'a döndüm.

"Dedin ki-"

"Ne dediğimi biliyorum," diyor, adımlarını hızlandırarak. Owen'a şaşkın bir bakış attıktan sonra avucumu omzuna vurarak peşinden gidiyorum.

"Bekle," diye bağıryorum ve o da durup kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bunu mantıklı bir şekilde düşünmeliyiz."

"Hayır, ," diyor Owen. "Gidip Harper'ı bulalım ve-"

"Duygularımızın bizi ele geçirmesine izin veriyoruz. Hormonlarımızın ve içgüdülerimizin bizi yenmesine izin veriyoruz." Yutkunuyorum. Kesinlikle benden daha iyi oluyorlar. "Biz artık bir sürüyüz. İyi ve kendi alanlarımızda tanınmış isimlerimiz var. Bir omega bulmak için mükemmel bir konumdayız." Owen konuşmaya başlayınca elimi kaldırıyorum. "Yine de pek çok omeganın kız kardeşlerine bulaşmış bir sürüyle ilgileneceğinden şüpheliyim."

"Üvey kız kardeş," diye düzeltiyor Daxton.

"Bunun için çok geç," diye mırıldanıyor Owen.

Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum ve ikisine de yaramazlık yapan tıp öğrencilerine ayırdığım sert bir bakış atıyorum.

"Burada kafam karıştı. Harper sınırların dışında. Bir omega bulmaya odaklanmayı kabul ettik. Yoksa yanılıyor muyum?"

İki sürü arkadaşım azarlanmış bir şekilde bana bakıyor.

Daxton derin bir nefes alır, sonra nefesini verir ve çenesini kaldırır. "Haklısın."

Başımı salladım, karnımda bir hayal kırıklığı vardı. Bana söylemesini mi umuyordum? Fikrini değiştirdiğini mi? Harper'ın peşinden gitmekte özgür olduğumuzu mu?

Düşüncelerimi ve duygularımı atıyorum.

"Doğru. Denizde daha bir sürü balık var. Ve şu anda o balıklar ısırıyor. Bu bizim için bir tane yakalama şansı."

Daxton çenesini ovuşturarak, "Ve onun istediği de bu," diyor.

"Kimin?"

"Harper."

"O zaman balık tutmaya gidelim," dedim.

Yirmi Beşinci Bölüm

Harper

Maxon'la cilveleştikten ve sonra da sürüsüyle karşılaştıktan sonra Plajda, önümüzdeki birkaç hafta boyunca üç alfadan da uzak durmak için elimden geleni yapıyorum. Onlar büyük bir dikkat dağıtıcı - çok büyük bir ayartıcı - ve karşı koymanın en iyi yolu uzak durmak.

Bunun yerine kendimi faydalı işlerle meşgul ediyorum ve kesinlikle bu üç alfayı düşünmüyorum. Gardırobumu düzenliyorum, bir yığın eski kıyafet ve eşyayı ikinci el mağazasına götürüyorum, özgeçmişimi güncelliyorum, gardırobumu ikinci kez yeniden düzenliyorum ve iş aramaya çalışıyorum.

Rockview Paris değil. Sadece bir avuç sanat galerisi var, onlar da küçük ve şehrin varlıklı vatandaşlarına hitap ediyor - sanattan pek anlamayan ama duvarlarında gösterişli bir şeyler görmek isteyen insanlar. Louvre'da çalışmak gibi olmayacak ama Rockview'da güneş, plaj, annem ve bir sürü alfa var, bu yüzden özgeçmişimi bir tavsiye mektubuyla birlikte gönderiyorum.

Ayrıca eski egzersiz trendine geri dönmem gerektiğine karar verdim. Paris'te Laurent neredeyse her gün yoga derslerine katılmamızı sağlıyordu. Ruh ve beden için iyi olduğu konusunda ısrar ediyordu. Ancak ben bir kendimi kaptıramadım. Meditasyon yapmamız gerekirken matımın üzerinde uyuyakaldığım birden fazla olay oldu.

Daha aktif bir şeyler yapmam gerektiğine karar veriyorum ve annem spor salonunda boks dersi vereceğini söyleyince kayıt oluyorum.

Herkesin ne düşüneceğini biliyorum - omegalar boks yapamaz. Omegalar denememeli bile. Ama sanırım on yedi yaşında beklenmedik bir şekilde ortaya çıktığımdan beri bu varsayımlara ve klişelere karşı çıkıyorum. Bir omega olmak hayat planımın bir parçası değildi ve beni zaten belirlediğim hayat planımdan alıkoymayacaktı.

Şimdi bu hayat planı hakkında ne düşündüğümde emin değilim. Hâlâ sanat alanında çalışmak istiyorum - güzel bir resim, çirkin bir heykel, alışılmadık bir konsept hâlâ aklımı başımdan alıyor, hâlâ kanımı heyecanla kaynatıyor. Ama şimdi istediğimi düşündüğüm başka şeyler de var - özellikle Molly'yi o şeylerle birlikte görmek - bir sürü, bir bebek, kendi ailesi.

Ancak bunların hiçbiri olmadığına göre, sinirimi bir kum torbasından çıkaracağım. Belki şanslıysam, gerçek bir insan. Eğitimci (dışinden çok dövmesi olan yaşlı bir adam)

İlk dersime geç geldiğimde.

"Dans dersi yan stüdyoda," diyor bana.

"Buraya dans için gelmedim," diyorum. "Birinin ağzını burnunu kırmak için buradayım." Ona sırtıyorum.

Homurdanıyor, gözleri formumda geziniyor. Tamam, kısa boyluyum ve yoga beni bükmüş olsa da pek fazla kasım yok. "Pek olası değil. Bence başka bir dersi denesen daha iyi olur."

Ellerimi kalçalarıma koyuyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Herkes bana güvenliğini ve emniyetimi ciddiye almam gerektiğini söylüyor. Öğrenmek için buradayım."

"Zor olacak," diye uyarıyor. "Güzel," diyorum.

Başını sallayıp kenara çekiliyor ve sınıfa girmeme izin veriyor.

Hemen adamın haklı olabileceğini fark ettim. Sınıftaki diğer insanların çoğu, benim iki katım büyüklüğünde ve kaslarıyla şişkin erkekler. Odadaki birkaç kadın da iri yarı. Eğer bu insanlardan biri bana vurursa, muhtemelen ikiye ayırılırdım. Geri çekilmeyi düşünüyorum ama bir duruş sergiledim, şimdi buna sadık kalmalıyım.

Neyse ki, ders aslında insanları içermiyor - sadece çantalar, biraz atlama ve duruş ve teknik pratiği ile atılmış.

Bu öldürücü olmadığı anlamına gelmiyor. Sonunda, artık nefes alamıyorum, yüzüm domates kırmızısı ve vücudum terden sırılsıklam oldu.

Biri kafamdan aşağı bir kova su atmış gibi görünüyorum.

"Sana göre olmadığını söylemiştim," diyor eğitmen, diğer insanlar stüdyodan çıkarken ve ben dizlerimin üzerine çökmüş nefes almaya çalışırken, terim yere damlarken.

Büyük bir çabayla kendimi dik tutuyorum, bu sırada neredeyse kusuyordum. "Ne demek istediğini anlamıyorum," diyorum gülümseyerek. "Haftaya görüşürüz."

St dyodan sallana sallana çıkıyorum ve spor salonunun sessiz bir köşesine   k p tekrar nefesimi toplamaya çalışıyorum.

Hâlâ deli gibi nefes alıyordum ki spor salonunun karşısından tanıdık bir koku çarptı burnuma. Bakışlarım hemen o tarafa yöneldi.

Kahretsin!

Kahretsin,

kahretsin!

Owen.

Giydiği şort ve atlet, adamın bu spor salonunda çok zaman geçirmesi gerektiğini gösteriyor.

Çok fazla zaman.

Bana doğru geliyor.

Beni fark etmemesini umarak yüzümü havluma gömüyorum.

"Harper?"

Kaderin ve şansın tüm g  lerine lanet okuyarak inliyorum. şimdi olduğu gibi mi?

Gerçekten mi?

Utangaç bir tavırla havluyu indiriyorum ve bir gülümseme daha yerleştirerek ona bakıyorum.

"Oh... Owen... merhaba," diye . "Ben... seni... orada... görmedim"

Belli ki az önce kendi antrenmanını yapmış, omuzlarına bir havlu asmış, atleti terden hafifçe nemlenmiş. Nasıl oluyor da o bu kadar iyi görünürken, muhtemelen yerde eriyormuşum gibi görünüyorum. Aslında, muhtemelen kendi terimden oluşan bir su birikintisinin içinde oturuyorum.

"İyi misin?" diye sorar.

"İyiyim." Gülümsemeye

devam ediyorum. "Sadece

sen biraz ..."  lmek

 zereymişim gibi mi?

"Boks dersini yeni bitirdim," diyorum.

Kaşları alnından yukarı fırlıyor ve önümde . Eğer bir sapık olsaydım, bu pozisyon bana şortunun paçalarını m kemmek bir şekilde görme imk nı verirdi. Ki, açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, . Ben bir hanımefendiyim ve gözlerimi onun yüzüne - ve şişkin göğsüne - sabit tutuyorum.

"Boks dersi mi? Kahretsin, Harper, o ders çok sert. Bir katil."

Başımla onaylıyorum ve o da çantasına uzanıp su şişesini çıkarıyor ve bana uzatıyor. Kendiminkini çoktan boşaltmış olduğum için minnetle alıyorum ve yudumluyorum. Ağırbaşlı olmaya çalışmanın bir faydası yok, zaten kamyon çarpmış gibi görünüyorum. Suyun büyük bir kısmı çenemden aşağı damlıyor ve şişeyi Owen'a geri uzattığımda ağzı açık bana bakıyor. Muhtemelen yıllar önce beni sahiplenmediği için rahatlamıştı. Ne de olsa şimdi o ve sürüsü Rockview'in tüm o sofistike omegalarının seçimine sahip. O omegaların bırakın terlemeyi, terlediklerinden bile şüpheliyim.

"Ayağa kalkmak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor ve ardından bana elini uzatıyor. Büyük, becerikli, iyileştirici eller.

Onu almak çok cazip geliyor.

Direniyorum, ağrıyan bedenimi -tanrım, ağrıyabileceğini bile bilmediğim yerlerim ağrıyor- ayaklarıma doğru sürüklüyorum. Bacaklarım sallanıyor ama ayaktayım.

"Haydi," diyor dirseğimi tutarak, "sanırım biraz şeker ihtiyacın var. Kahvaltı ettin mi?"

"Evet," diyorum ona, dokunuşunun tenimde ne kadar iyi hissettirdiğini fark etmemeye çalışarak. "Bir yoğurt ve meyve." Dedi. "Ne? Bu sağlıklı."

"Evet, ama boks dersine girecekseniz yeterli değil.

."

Beni sürüklüyor, çünkü bacaklarım artık çalışmıyor, spor salonunun yanındaki meyve suyu barına götürüyor, beni bir koltuğa bırakıyor ve tezgâha yöneliyor.

Kaçmayı düşünüyorum. Bacaklarım bağımlı olsaydı yapardım. Bunun yerine, gerçeklerle yüzleşmek zorundayım. Hareket edemiyorum ve Owen'ın yanında kapana kısılmış durumdayım.

Ona doğru bakıyorum, garsonla hararetli bir şekilde konuşuyor, genç bir adam gülüyor ve kirpiklerini kırıştırıyor. Şaşırmadım. Bence Owen en heteroseksüel erkekleri bile etkileyebilir, özellikle de atletle.

Başımı sallıyorum ve gizlice koltuk altlarımı, boynumu ve göğsümü havlumla silmeye çalışıyorum. Nasıl düşünmekten nefret ediyorum. Nasıl koktuğumu düşünmekten *gerçekten* nefret ediyorum.

"İşte," diyor Owen, ağzına kadar kalın pembe bir sıvıyla dolu uzun bir bardağı önüme koyarak. "İç bunu."

"Nedir bu?" Kuşkuyla soruyorum, bana doğru sürüklüyorum ve kokluyorum.

"Meyveli ve muzlu smoothie - içinde bol miktarda vitamin ve besin var.

Ayrıca doğal şekerler. Antrenman sonrası çok dinlendirici." Bir yudum aldım ve başımı salladım.

Fena değil.

Benimkinin yanındaki koltuğa , elinde kendi smoothie'si var - bu yeşil ve kaygan.

"," diyorum, "peki bunun içinde ne var?"

"İspanak, çiğ yumurta ve tavuk."

Ağzımı kapatarak öğürüyorum. "İğrenç."

"Ama benim için iyi." Owen bana göz kırpmıyor ve sonra iniyor.

Ona başımı salladım. "Senin için küçük bir ipucu daha. Bir randevudan hemen önce bunu içme. Ya da bir randevuda. Ya da bir omega'yı öpmeyi umduğun herhangi bir zaman."

Owen'in bakışları hemen ağzıma yöneliyor ve kafamı masaya vurmamak için kendimi zor tutuyorum.

Öpüşmek. Owen'la öpüşmekten bahsetmemeliyim. Ya da onun yanındayken öpüşmeyi düşünmemeliyim. Ya da Owen'ı öpmeyi düşünmemeliyim.

Benden daha fazla tavsiye almasına gerek yok. Küçük Bayan Freckles ile gayet iyi gidiyorlar.

İçkimden bir yudum daha alıyorum ve gelişigüzel soruyorum - gerçekten gelişigüzel, "Cindy nasıl?"

Owen kaşlarını çatıyor ve boş bardağının içindekileri inceliyor. "Eee... hiçbir fikrim yok."

Şimdi kaşlarımı çatıyorum. Onlarla o randevuda karşılaşmamın üzerinden iki hafta geçti. "Onunla yine dışarı çıkmadın. Demir tavında dövülmeli ve-"

"Onu bir daha görmeyeceğiz."

"Oh... OOOHHH! Çok üzgünüm, Owen. Bu omegalar-" "Harper," diyor sırtarak. "O değildi. Bizdik."

"Ne demek istiyorsun?"

"O bizim için doğru kişi değildi."

Gözlerimi deviriyorum. "Muhteşemdi," dediğimi duyuyorum ve son on dört gündür içim kıskançlıktan çalkalanırken neden Küçük Bayan Çilli'yi savunduğumu merak ediyorum.

Owen eğilip fısıldıyor, "Ve acayip sıkıcı."

"Ahhh." İçim dönüyor ve kalbim küçük bir çarpıntı yapıyor. Çoğu alfa - çoğu erkek - sadece görünüşe ve sekse önem verir, değil mi? Çok azı -sadece iyi olanlar- kişilik gibi şeylere önem verir. Pack Stanton da onlardan biri olmalı, değil mi?

Owen sandalyesine yaslanıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve beni içine çekiyor.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye soruyor. "Biraz başım dönüyor," diye mırıldanıyorum.

"Biraz daha iç," diye emrediyor ve ben de smoothie'mi bitiriyorum. "Bana bir daha o sınıfa gitmeyeceğine söz ver, Harp."

"Hayır," diyorum boş bardağımı masaya çarparak. Kıkırdıyor, bakışları kararıyor. "Sen her zaman bir velet oldun."

Öyle ? Onlar için belki. İçimdeki şımarıklığı yüzeye çıkarmışlardı. Bu şımarık eğilimlerimi şımartırken çok eğlendiğimi hatırlıyorum.

"Yani," diye tekrar kıkırdıyor, "seni o derse girmeye iten şey neydi?"

"Herkes güvenliğimi daha ciddiye almam gerektiğini söylüyor. Bilmiyorum, bazı hareketler öğrenebilirim diye düşündüm."

Owen gülümsemesini kaybeder. "Boksun bir faydası olmaz. Birine yumruk atmaya kalkarsan muhtemelen elini kırarsın."

"Gerçekten mi?" Alaycı bir şekilde söyledim.

"Fizik kanunları böyle, Harp. Onlarla tartışamazsın. İhtiyacın olan şey kendini savunma dersleri."

"Belki," diyorum, dans derslerine devam etsem daha mı iyi olur diye düşünüyorum.

"İstersen sana öğretebilirim."

"Kendini savunmayı biliyor musun?" Ben soruyorum. Neden gerektiğinden emin değilim.

Buzdolabı büyüklüğünde. Kimse onunla kavga etmez.

"Evet, hastanede bize biraz öğretiler." Omuz silkiyor. "İnsanlar bazen agresif olabiliyor. İstersen sana bazı hareketleri gösterebilirim."

Bakışlarım masanın üzerinde duran ellerine takılıyor. Herhangi bir kendini savunma dersinde Owen'ın ellerini vücudumda bir yere koymasına gerektiğini hayal ediyorum. Kötü bir fikir. Özellikle de o eller beni karıncalandırırken.

"Teşekkürler, ama eminim bunun için çok meşgulsünüzdür."

"Bu adil. Omega dersleri için sana borçluyuz." Ön tarafa doğru eğiliyor, ağzının bir tarafı sırtıyor. "Yine de seninle seçmem gereken bir kemik var, Harper Hall."

"Öyle mi?"

"Dax'e bire bir ders verdiğini duydum."

"Sanırım gitsem iyi olacak," diyorum boğazımı temizleyerek ve sandalyemi geriye iterek. Bacaklarım muhtemelen henüz sağlam değil ama önemli değil, Owen bana öyle bakarken burada oturmak - sanki o meşhur dilini kullanmak istiyormuş gibi - tehlikeli. "İçkinin parasını ödeyebilir miyim?"

"Hayır, ben ısmarlıyorum," diyor sesi ve yüz hatları artık bir duygu girdabına dönüşmüş durumda - arzu mu? Hüzün? Özlem? Bunu hayal mi ediyorum? "Seni şımartmak hoşuma gitti, Harp."

Sallanan bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı uzaklaşıyorum, Owen'ın beni nasıl şımarttığına dair anılar kafamda uçuşuyor ...

Yirmi Altıncı Bölüm

Harper
On yıl önce

Dördümüz şezlonglara yayılmış, tembel öğleden sonra güneşinin tadını çıkarıyoruz. Neredeyse öğle yemeği vaktine kadar kendimizi yatak odasından dışarı sürüklemedik ve bunun nedeni uyumak değildi.

Sıcak güneş tenimi gıdıklarken yüzümde bir gülümseme dolaşüyor. Hayatımda ilk kez kendimi tatmin olmuş hissediyorum. Omega olmanın bir özelliği de bu - alfa sürüsü olmayan bir omega - bu acı sizi asla terk etmiyor. Her zaman orada. Şimdi omegaların neden kendilerine bir sürü bulduklarını anlıyorum. Sanırım bu acıyı dindirmenin tek yolu bu.

"Şuna bakın," diye kıkırdıyor Owen, "hiç kimse kendinden bu kadar memnun görünmüş müdür?"

İçimi çektim. "Memnun oldum. Gerçekten, gerçekten çok memnunum." Ellerimi yanağımın altına sıkıştırarak yan dönüyorum ve Owen'a bakıyorum. Gözleri formumda geziniyor.

"Sanırım seni daha da memnun edebilirim, küçük omega. Gel buraya." Ona karşı alt dudağımı büzerek şımarıklık yapıyorum. "Buraya gel," diye tekrarlıyor, bu sefer hırlayarak.

Kollarımı başımın üzerinde gererek yavaşça doğruluyorum ve daha önce kesinlikle hiç yapmadığım bir şekilde kalçalarımı sallayarak ona doğru yürüyorum.

Ellerine ulaşır ulaşmaz beni yakalıyor ve doğruca kucağına çekiyor.

"Ellerini bir saniyeliğine ondan uzak tutamaz mısın?" Daxton başka bir şezlongdan Wyatt'ın da bizi izlediğini söylüyor.

Owen ikisini de görmezden geliyor, tüm dikkati bana odaklanmış durumda.

"Kahretsin, kokularımızla boğulmadan önce olduğundan bile daha güzel kokuyorsun." Burnunu boynuma gömüyor ve içine çekiyor.

"Kokularınla boğulmak hoşuma gidiyor," diyorum ona.

Ağzını tenime bastırıyor, sonra dilini boğazıma kadar yalıyor.

"Bana başka nelerden hoşlandığını söylemek ister misin?"

Wyatt, "Sanırım nelerden hoşlandığına dair oldukça kapsamlı bir fikrimiz var," diyor.

"Yine de Harper'dan duymak istiyorum," diyor, gözlerime bakmak için başını geriye eğerek. "Ellerimin kıkında olmasından hoşlanıyor musun?" diye soruyor, bikini altımın üzerinden yanaklarımı avuçlayarak. "Ağzımı teninde hissetmek hoşuna gidiyor mu?" Boğazımı emiyor. "Dilimin ağzında olmasından hoşlanıyor musun?" Boynumun arkasını kavırıyor ve ağzımı kendi ağzına doğru çekerek dilini dudaklarımın arasına daldırıyor. Dilini emerken inliyorum ve ayrıldığımızda gözlerinde bir karanlık var. "Bu bir evet mi?"

"Evet," diyorum, kucağında kıvranıyorum, altımda sertleştiğini hissediyorum.

"Sanırım başka nelerden hoşlandığını biliyorum," diyerek kalçalarımı kavırıyor ve beni ona doğru hareket ettiriyor. İkimiz de inliyoruz.

Daxton, "Biliyor musunuz, gerçek bir şey yapıyor olsaydınız bu daha da iyi görünürdü," diyor.

"Çok daha iyi," diye kabul ediyor Wyatt.

"Burada mı? Açık alanda mı?" Ben de öyle dedim.

Ev gerçek bir malikane, arazisi ise devasa. Bize bakan hiç komşu yok. Yine de inanılmaz riskli geliyor. Evet, düşündüğüm bir şeydi ama bunu yapmaya cesaret edebileceğime hiç inanmamıştım.

"Korkuyor musun?" Daxton soruyor.

Hayır, değilim. Hiçbir şey ama. İnanılmaz derecede tahrik oldum - Owen tarafından, onların izlemesi tarafından, bunun fikri tarafından.

Kalçalarımı kaldırıyorum ve Owen'ın sikini yüzme şortundan kurtarmak için aşağı uzanıyorum.

Sonra durdum. "Hiç korumamız yok." Owen sırtıyor ve cebinden bir lastik çıkarıyor. Sanırım bunu planlamıştı. Bana uzatıyor ve bakışlarımı onunkilere kilitleyerek ambalajı dişlerimle yırtıyorum ve lastiği yavaşça şaftından aşağı yuvarlıyorum. Sıcak ve ılık ama aynı zamanda kadife gibi yumuşak. Daha sonra ağzıma almak istediğime karar veriyorum.

Bikini altımın köşebentini yana doğru çekiyorum ve beni durdurduğunda sikine gömülmek üzereyim.

"Bu şekilde değil. Arkanı dön Omega." "Ne-ne-ne?" Kaşlarımı çatarak söylüyorum.

"Çok muhteşem bir kığın var ve sen bana binerken onu izlemek istiyorum." Kaşlarımı daha da çatıyorum ve o kıkırdıyor. "Ayrıca bu onlara müthiş bir manzara sunacak." Kaşlarımı daha da çatıyorum. Başparmağını kaşlarımın arasındaki çizgilere sürterek onları yumuşatmaya çalışıyor. "Ve... en önemlisi, bu şekilde kendini gerçekten iyi hissedeceksin, Harp."

"Gerçekten mi?" İkna olmadığımı söyledim.

Yakınıma eğiliyor ve kulağıma fısıldıyor. "Söz veriyorum."

Sonra beni kucağında döndürüyor, ta ki yüzüm ondan diğerlerine doğru dönene kadar. Öne doğru eğilip ellerimi kalçalarına koyuyorum, kalçalarımı kaldırıyorum ve beni sikine doğru yönlendirmesine izin veriyorum.

Yanılmıyor. Açı onu içimdeki g noktama vurduruyor ve görüşümde gerçek yıldızlar patlıyor. Boğuk bir çığlık attım.

"Gördün mü, sana söylemiştim," diye inliyor arkamdan.

Daxton, ben onun sıcak bakışlarına karşılık verirken, "Bakalım onunla nasıl çalışacaksın, Harper," diyor.

Tırnaklarımı Owen'ın derisine geçiriyorum ve kalçalarımı sıkarak am kaslarımı onun etrafında sıkıyorum.

"Siktir!" diye inliyor, avuçluyor. "çok dolgun, küçük omega. Tokatlanmayı hak ediyor."

Küçük bir inilti çıkardım.

"Bu fikir hoşuna gitti mi?" Daxton hevesle şezlongunda öne doğru eğilerek söylüyor. "O koca kığını tokatlamasını ister misin?"

"Çok sert değil," diye ekliyor Wyatt, "sadece iyi hissettirecek kadar. Ve eğer ona söylersen duracaktır."

Bana şaplak atmasını istiyor muyum? Bilmiyorum. Yine de fikri çok ateşli. Onu becerirken kendimi çok yaramaz hissediyorum. Tamamen benim değil

Her zamanki uslu, kurallara uyan . "Tamam," dedim.

"Tamam," diye tekrarlıyor Owen, kıcımlı sertçe sıkarak zevk ve acı karışımı bir duyguyla irkilmeme neden oluyor. "Aferin kızım."

Sanırım bir sapkınlığı ortaya çıkarmış olabilir. Bana böyle seslenmesi hoşuma gidiyor, bana küçük omega demesi gibi.

Ona daha fazla zevkle sürtünüyorum, sikini yerime sürtmeye zorluyorum ve beni inletiyorum.

"İyi, iyi, kızım," diyor ve sonra kık yanaklarına tokat atıyor. Sert değil, daha eğlenceli. Yine de amıma bir sarsıntı göndermek için yeterli.

Tamam, bunu ben de sevdim. "Daha fazla," diyorum ona.

"Sen ona daha fazlasını ver Harper, o da sana daha fazlasını versin." Daxton'a kaşlarımı çatıyorum ama o sadece dudaklarını yalıyor ve bakışlarının üzerimde gezinmesine izin veriyor. Bu şekilde izlenmek, beğenilmek, arzulanmak çok ateşli.

Kalçalarımı kaldırıp Owen'ın sikine vuruyorum ve o da beni tekrar tokatlıyor.

"Daha fazlasını istiyorsan, bana daha fazlasını ver."

Ve yapıyorum, onun sikinin üzerinde zıplıyorum ve kıcımlı tokatlıyor, acı ve zevk karışımı beynime kısa devre yaptırıyor. Boşaldığımda Owen öne doğru uzanıyor, bikini üstümü çekiştiriyor ve orgazmım boyunca göğüslerime masaj yapıyor, bunu yaparken kulağıma ne kadar güzel olduğumu homurdanıyor.

"Daha işi bitmedi," diyor Daxton, kendimi duyulara kaptırıp ritmimi unuttuğumda. "Sakın durma."

"Bu..." Başımı bir o yana bir bu yana sallayarak, gözlerimde yaşlar birikerek söylüyorum. "Bu çok fazla."

"Öyle değil. Yapabilirsiniz," diyor Daxton, "ve yaptığınızda gerçekten çok iyi hissedeceksiniz."

Artık o kadar hassasım ki Owen'ın sikindeki her hareket elektrik gibi geliyor ve beni tekrar uçurumun kenarına yuvarlamak için fazla bir şey gerekmiyor, bu sefer o da benimle birlikte, kolları etrafıma sıkıca sarılmış, bir homurtuyla amımı düğümlerken beni hareketsiz tutuyor.

Boynuma sokulurken gülüyorum, tamamen mutlu, tamamen tatmin olmuş.

Gariplik yok. Utanma duygusu yok.

Seks daha önce hiç böyle olmamıştı. Bir daha olacak mı merak ediyorum.

Yirmi Yedinci Bölüm

Wyatt
Şimdi ki zaman

Çekmeceyi açıyorum ve baharat koleksiyonumu tarıyorum. Bu akşam paket için meşhur yeşil körimi pişiriyorum. Günlerdir yediğimiz ilk ev yemeği bu. Çoğunlukla ya hastanede geç saatlere kadar çalıştığımız ya da bir omega ile akşam yemeği randevularında olduğumuz için.

Limon otu saksısını bulup elime alıyorum ve boş olduğunu fark ediyorum. İnledim ve tencereyi geri dönüşüme attım.

Owen, bunu neden yapıyor ki?

bir tencere limon otu bulma umuduyla birkaç dolabı daha arıyorum ama hiçbirisi gelmeyince yenilgiyi kabul edip ocağı kapatıyorum ve önlüğümü tezgâhın üzerine fırlatıyorum.

"Akşam yemeği yarım saat sonra," diye sesleniyorum paket arkadaşlarıma, anahtarlarımı kancadan alıp gururum ve neşem Aston Martin'imın park edildiği garaja doğru yürüyorum.

On dakika içinde dükkândayım, ön tarafta bir yer buldum. Dükkân yaklaşık bir ay önce keşfettiğim bir esnaf şarküterisi. Taze pişmiş ekşi mayalı somunlar, Avrupa peynirleri ve kurutulmuş etler satmanın yanı sıra uluslararası baharat koleksiyonu da satıyor. Ve, umarım, limon otu. Bu mega mağazalara katlanamıyorum. İlk olarak, çünkü tüm

farklı kokular alfa duyularım için çok fazla. İkincisi, her zaman durup alfaya bakmak isteyen birileri olduğu için. Şehirde oldukça fazla sayıda olmamıza rağmen, hala nüfusun çoğu için bir hayranlık kaynağı görünüyoruz.

Şarküterideki insanlar daha sağduyulu ve kokular daha doğal. Örneğin bugün: dükkan taze toplanmış şeftali kokuyor; olgun ve sulu ve çok fazla ...

İzlerimde durdum.

Harper.

Beynimin duygusal kısmı beni tam tersi yönde yürümeye teşvik etse bile, burnum beni otomatik olarak ona doğru yönlendiriyor.

Merhaba dememenin kabalık olacağı sonucuna vardım. Sadece bir merhaba.

Onunla sahilde karşılaşmamızın üzerinden iki buçuk hafta geçti.

Onu taze meyve ve sebze reyonunda, salatalıkların üzerine eğilmiş halde buluyorum. Bir tanesini ellerinin arasına almış, sertçe sıkıyor. Beynim kısa devre yapıyor, beni karanlık ve kirli yerlere götürüyor.

Uzaklaşmayı düşünüyorum ama ayaklarım hareket etmeyi reddediyor. Onun yerine, yumruğunu fallik şekilli sebze (teknik olarak bir meyve) aşağı yukarı gezdirmesini ve bunu yaparken nefesinin altında mırıldanmasını izliyorum.

Sonra arkasını döndü, beni gördü ve nefesi kesildi.

"Merhaba," diyorum, gözlerim hâlâ elinde tuttuğu sebzeyle kayıyor, sonra tekrar yüzüne bakıyorum.

"Wyatt."

"Biraz limon otu alıyordum. Bu akşam yemek yapacağım."

Gözlerim ikinci kez salatalığı tutuşundaki müstehcenliğe kayıyor.

Bakışları o tarafa da kayıyor, tekrar nefes nefese kalıyor ve sebzeyi sepetine bırakıyor.

"On yıl önce repertuarınız omlet ve erişteden ibaretti," diyor yanakları al al. "Şimdi limon otuyla mı yemek yapıyorsun?"

Başımı salladım. "Çok başarılı bir aşçı oldum."

"Lazanya yapabilir misin?"

"Evet."

"Tagine?"

"Evet."

Parmaklarını güzel dudaklarına vuruyor. "Yeşil köri?"

"Bu akşam bunu pişiriyorum."

Gülüyor. "Vay canına. Bu benim favorim."

"O zaman bu akşam yemekte bize katılmalısın," dediğimi duyuyorum, kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan fırlıyor. Neredeyse elimi başımın yan tarafına vuracaktım. Bu kızda ne var böyle? Duyularımı çarpıtıyor, doğru düşünme yeteneğimi etkiliyor.

Parlak ela gözleri açılıyor. "Ah," diyor ve ben kafama ikinci kez vurmayı hayal ediyorum. Harper, Daxton'a yola devam etmemizi ve bir omega bulmamızı istediğini açıkça belirtti. Bu mantıklı - başka neden bir tane bulmamıza yardım etsin ki?

Ayrıca, yapılması gereken doğru şey de bu. Harper'la bir ilişki mesleki, sosyal ve en önemlisi ailesi için zarar verici olacaktır.

Yine de beynimin mantıksal olmayan tarafı -tümüyle içgüdüsel olan- bile değil. Harper nefis kokuyor, nefis görünüyor, nefis.

Akşam yemeği için köriyi siktir et. Onu yemek isterdim.

Bu düşünce ve arzularla mücadele ediyorum ve beynimin duygusal kısmını yeniden devreye sokuyorum.

"Yine de muhtemelen meşgulsündür," diyorum, boğazım sanki bu kelimeleri söylemekte zorlanıyormuşum gibi sıkılıyor.

"Evet," diyor yutkunarak, gözlerinde bir hüznün titreşiyor, sonra yerini bir gülümsemeye bırakıyor. "Aslında yarın bir iş görüşmem var - Port Gallery'de. Evde hazırlanıyor olmalıydım ama mülakatlardan nefret ederim, o yüzden herhangi bir bahane." Sepetini kaldırıyor. "Aslında bu gece evde olmana bile şaşırdım. Annem tüm bu omega randevuları yüzünden ayaklarının yerden kesildiğini söylüyor."

". "

"Ee," diyor, "şimdiye kadar şansın yaver gitti mi?"

Onu içime çekiyorum, tüm o kıvrımları, o gülümsemeyi, gözlerinin muziplikle ikizleşmesini.

"Hayır, şu ana kadar değil."

İç çekiyor. Bu bilginin onu hayal kırıklığına uğrattığını varsayıyorum. Bizi bir omega ile bağlamak istiyor.

"Çok yazık," diyor, sesi garip bir şekilde düz çıkıyor.

Sepetindeki meyveleri yeniden düzenliyor ve ben de kravatımı düzeltiyorum, son birkaç günde güneşi yakaladığını fark ediyorum, burnunda sevimli bir çil demeti var, saçlarındaki sarı daha da açık - güneş ışığı gibi.

"Peki ya sen?" Ne söyleyeceğimi şaşırarak soruyorum. Hareketlerim her zaman sözlerimden daha iyi olmuştur, ellerimi daha iyi kullanırım - doktor olmayı seçmemin nedenlerinden biri de bu.

"Ben mi?"

"Herhangi bir şans ..." Yutkunuyorum, "bir paket mi?"

Sepeti sol kolundan sağ koluna geçiriyor ve ayaklarının üzerinde kıpırdanıyor. "Henüz değil."

Bunun nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum. Harper gibi bir omega nasıl olur da bir sürü tarafından kapılmaz. Neden uzun zaman önce kapılmadı.

Merak ediyorum, neden onu uzun zaman önce kapmadık?

"Belki de senden bazı tüyolar almam gerekiyordur," diye şaka yapıyor.

"Yok," diyorum. "Sen olduğun gibi mükemmelsin. Mükemmelden de öte." Ağzı 'oh' şeklini alıyor ve benimki susacak gibi görünmüyor. "Aslında, eğer Daxton'ın olmasaydın-"

Başını çılgınca sallıyor ve eliyle ağzımı kapatıyor.

"Sakin ," diye yalvarıyor.

Ona bakakalıyorum. Eli tenimde harika bir his uyandırıyor. Yumuşak. Sen- sual. Kışkırtıcı. Ellerini tenimde gezdirmek istiyorum. Ben de benimkileri onunkilerin üzerinde istiyorum.

Ona doğru bir adım atıyorum, mesafe azalıyor, mağaza yok oluyor.

"Üvey kardeşimin sürüsü olmasaydınız..." diye fısıldıyor, gözlerinde yine o hüznün.

Evet.

Eğer olmasaydık.

Hayat çok acımasız . Bunu bilmem gerekir. Ben bir doktorum. Bunu tekrar tekrar gördüm.

Elini ağzımdan nazikçe çekip kendi elimde tutuyorum, ters çevirip arkasından öpüyorum.

"Mülakatta iyi şanslar, Harp. Umarım işi alırsın."

Sonra da hain ağzım başka bir aptallık yapmadan o dükkândan aceleyle çıkıyorum.

Limon otunu unuttuğumu hatırlayana kadar yolu yarılamıştım. Onun elini en son elime aldığım anı tekrar yaşamaktan dikkatim dağılmıştı. ... ya da daha , ayağı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

W yatt
Önce

Onu mutfaktaki kanepede bir kedi gibi kıvrılmış, Daxton'ın eski futbol formalarından birini giymiş, elinde bir kitapla buluyorum. Yaklaştıkça kitabın adını seçiyorum: *Emma*.

"Çalışıyor musun?" Ona soruyorum. "Yoksa bu zevk için mi?"

Hepimiz onunla yatmaya başlayalı üç gün oldu. Annesi ve Daxton'ın babası dönene kadar dört gün daha. Bu süre içinde pek ders çalışmadık. Aslında, hiç olmadı.

"İkisi de," diyor kitabını kucağına indirirken. "Gözden geçirmemde o kadar gerideyim ki, bu gerçek dışı."

Tezgâha yaslanıp onu gözlemliyorum.

"Pişman mısın-"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır," diyor, bakışları inatçı, "pişman değilim. Giriş sınavında başarısız olsam bile. Bu son birkaç gün inanılmazdı. Başarısız olursam, başarısız olurum."

"Duyduklarıma göre, bu pek olası değil."

"Hmmm," diyor yanağının içini çiğneyerek. Çok gülünç derecede tatlı. Sanki tüm omega fantezilerim bir anda gerçek-

bir kadın. o kanepeye yatırıp sahip olmak için güçlü bir istek duyuyorum. Ayrıca onun tedirginliği beni de tedirgin ediyor.

Bu bir alfa olayı mı? Bu bir alfa ve omega olayı mı?

Beş yıldır alfa oldum ve garip içgüdüler, yabancı dürtüler, yabancı dürtüler beni hala . Özellikle de bu omega ile birlikteyken gelen içgüdüler, dürtüler ve itkiler. Omega'larla etkileşimim çok az oldu. Omegalar nadirdir.

Belki de kim olduğuna, akraba olduğuna rağmen, sonunda birlikte yatağa girmemiz kaçınılmazdı. Bir omega ve alfa buna nasıl karşı koyabilir bilmiyorum.

Kanepede onun yanına oturdum.

"Film uyarlamalarından birini izleyebilirsiniz. Orijinal metne oldukça yakınlar."

"*Emma*'yı mı izledin?" diyor şaşırarak.

"Tıp Fakültesine girebilmek için İngilizceyi geçmeniz gerekiyor," diye belirttim.

"Çok hatırlıyor musun?"

"Hiçbir şeyi kolay kolay unutmam," diye itiraf ediyorum. "Beynim biraz farklı bir yapıya sahip."

"Bu yönünü seviyorum," diyor gülümseyerek.

"Öyle mi?" Ben de öyle diyorum. "Bazen bunun Daxton ve Owen'ı kızdırdığını düşünüyorum." Önce kucağıma, sonra ayaklarına bakıyorum, sonra ayaklarını kucağıma kaldırıyorum. Minicikler - benimkilerin en az yarısı kadar - ve her bir küçük ayak tırnağı kan kırmızısına boyanmış. Başparmağımı önce ayak başparmağında, sonra da ayak tabanında gezdiriyorum.

"Bence hepimiz bazen birbirimizi kızdırıyoruz," diyor Harper. "Ama üçünüz birbirinize çok yakın görünüyorsunuz."

"Kardeş gibi," diyorum, çünkü herkes böyle söylüyor. Sarsılıyor ve hatamı fark ediyorum. Keşke her konuşmamın sonunda dev ayaklarımı ağzıma sokma yeteneğim olmasaydı. "Beni rahatsız etmiyorsun."

"Oh, eminim yaparım. Biraz zaman ver." Gülüyor.

Başımı salladım. "Hayır, yapabileceğini sanmıyorum. Sen mükemmelsin. Seninle ilgili her şey," diyorum ve ayaklarına bakıp hayranlıkla izliyorum, "ayak parmaklarına kadar."

"Olamaz," diyor, "ayak fetişi olanlardan değilsin, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. sorun olur muydu?"

"Sanırım bu, ayaklarımla ne yapmak istediğine bağlı. Ayaklarımla ne yapmamı istediğine."

Sağ ayağını elime alıp ağzıma götürüyorum. Her bir parmağın ucunu öpüyorum.

"Bu kabul edilebilir mi?" Ben soruyorum.

"Uh huh," diyor, kanepeye daha da gömülüyor ve kitabının yere düşmesine izin veriyor.

"Peki... buna ne dersin?" Ayak başparmağını ağzıma alıp dilimi etrafında döndürerek soruyorum.

"Oh," diye ciyaklar, şaşırmıştır, vücudu önce gerilir sonra rahatlar. "Şaşırtıcı derecede güzel."

Ayak parmağını ağzımdan çekip çıkarıyorum. "Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Gerçekten iyi hissettin mi?"

"Uh huh," diyor. Ayağını tekrar ağzıma götürüyorum, dilimi ayağının tabanında gezdiriyorum ve parmağını tekrar emiyorum. Biraz sızlanıyor ve gözleri kapanıyor.

Onunla üç kez yattım - evet, sayıyorum. Diğerleriyle yatarken de onu izledim. Diğerlerinin aksine, daha fazlasını yapmadım.

Kadınlar benim için ilginç. Onlarla yatmaktan zevk alıyorum. Başka hiçbir şeyle özellikle ilgilenmedim - ne ilişki açısından ne de cinsel açıdan. Owen her zaman bir kadını yemekten bahsederdi. Daxton bir kıza sataşmayı sever. Şimdi nedenini anlıyorum.

Aradaki fark Harper bir omega olduğu için mi, yoksa Harper Harper olduğu için mi?

"Hmmm," diyor, "bu çok iyi hissettiriyor."

"Sizce Bay Knightley hiç Emma'nın parmağını emmiş midir?"

Gözlerini açıyor ve dik oturuyor. "Bay Knightley?! Ne be?!"

"Bilmiyor muydun?"

"Ama o onun kayınbiraderi!"

"Teknik olarak, kız kardeşinin eniştesi."

"Vay canına," diyor kitaba bakarak. "Aralarında bir şeyler sezmiştim ama önemsememiştim. Jane Austen'ın oraya gidecek kadar sapık olduğunu düşünmedim."

"O günlerde hepsi kuzenleriyle evlenmiyor muydu?"

"Muhtemelen." Dizlerinin üzerine çöktü ve bana doğru yürüdü.

"Ve sanırım tüm sapıkça şeyleri de yapıyorlardı. Ayak parmağı emme falan." Ayağımı işaret ediyor. "Sıra sende."

"Ahhh sanmıyorum-" Başımı sallayarak söylemeye başladım. Ama sonra yere düşüyor ve önümde diz çöküyor.

"Ayak," diyor elini uzatarak. Sağ topuğumu avucuna koyuyorum, duştan yeni çıktığıma şükrediyorum.

"Senin de çok güzel ayakların var," diyor ve sonra ayak parmağımı ağzına alıyor.

Tuhaf bir his. İğrenç değil ama özellikle hoş da değil.

Kaşlarını çatıyor ve parmağımı ağzından çıkarıyor.

"mi?" diye soruyor kirpiklerinin arasından bana bakarak.

Bacaklarımın arasında diz çökmüş ona bakıyorum.

Çenesini avucumun içine almak için uzandım. "Sanırım emmeni tercih edeceğim başka bir şey var."

Dediğim gibi, seksten hoşlanıyorum. Bana oral seks teklif edildi. Hep geri çevirdim. Bana hiç çekici gelmedi.

Şimdiye kadar.

Ayak parmağımı onun pelüş dudaklarının arasında görmek, sikimin dudaklarının arasında ne kadar güzel görüneceğini fark etmemi sağladı. Ve eminim çok hoş bir his olurdu.

Başını sallıyor ve ben de şortumu indirip zaten sertleşmiş olan sikimi ona sunuyorum.

Birkaç saniye boyunca ona bakıyor ve fikrini değiştirebileceğini düşünüyorum. Sonra "Sikin ayaklarından bile daha güzel" dedi.

Bunu söylemesi çok komik ve ben de nadiren yaptığım bir şey olan kahkahayı patlatıyorum. O da gülüyor, midemin dönmesine neden olan bir ses. Sonra daha da yaklaşıyor ve sikimin ucunu öpüyor, dudaklarına yapıyor.

Nefesimi tutuyorum ve dilini sikimin başının etrafında kaydırırken izliyorum, gözleri benimkilere kilitlenmiş. İlahi bir his, beni ürpertiyor.

Yaklaşıyor, elini sikimin dibine doluyor ve sonra tereddüt ediyor.

"Bunu daha önce hiç yapmadım, bu yüzden yanlış yaparsam ya da beğenmezseniz..."

"Daha önce hiç içmedim, o yüzden bilemem," diyorum, bir kahkaha daha atarak. "Körün köre yol göstermesi gibi bir durum olacak."

Kıkırdıyor. "O zaman bana neyin iyi hissettirip neyin hissettirmediğini söyle."

Sikimi ağzına götürüyor, dudaklarını etrafına kapatıyor ve emiyor. Ve oh lanet olsun! Siktir! Siktir!

"Bu iyi hissettiriyor," diye inleyerek minderlere yaslanıyorum. "İyi de görünüyor."

Daha sıkı emiyor, yanaklarını çukurlaştırıyor.

İyi, gerçekten iyi, ama daha fazlasına ihtiyacım olduğunu fark ettim. Sürtünmeye ihtiyacım var.

"Belki hareket edersen. Sikimi ağzına al ve çıkar," diye , tam boğazımın arkasından. "Ama dişlerine dikkat et."

Gözleri açılıyor ve dediğimi yapıyor.

İnledim. Haklıymışım. Sürtünme daha da iyi yapıyor.

"Daha hızlı," diyorum ve başını sikimde aşağı yukarı sallıyor, beni sertçe emiyor, ağzından çıkan höpürdetme sesleri müstehcen ve erotik.

Ellerimi sarı gömüyorum, parmaklarımın etrafında döndürüyorum, başparmaklarımın pedleriyle yanaklarını okşuyorum. Hâlâ sikimin dibini kavlıyor, ben de kendi sikimle kavıyorum ve yumruğunu sikimde aşağı yukarı hareket ettiriyorum.

Ağız.

"Boşalacağım," diye uyarıyorum onu, ne kadar çabuk dayandığım umurumda değil. Estetik ve hissin birleşimi çok baskın.

Geri çekilmesini bekliyorum. Ama yapmadı. Dudaklarını sikimin etrafında kenetliyor ve doğrudan ağzına, boğazına boşalıyorum. Tükürmüyor. Hepsini yutuyor. Hepsini.

"Siktir," diyorum şaşkınlıkla.

Topukları üzerinde geriye doğru sallanıyor, sikim ağzından fırlıyor ve bana gülümsüyor, bunu yaparken dudaklarını yalıyor.

"Düğümüm," diye mırıldanıyorum, sikimin tabanı etrafındaki tutuşunu sıkılaştırıyor, böylece genişleyen düğümüne karşı sertçe sıkıyor.

" miydi?" diye soruyor, ellerimiz hâlâ sikimi kavrarken. "Çok hoşuma gitti," diyorum ona. "Peki ya sen?"

Öne doğru diz çöküyor, ağzını benimkine doğru kaldırıyor ve ben de onu öpüyorum, dudaklarının tadına bakıyorum. Bu itici değil. Benim de hoşuma gidiyor.

Beni nazıkçe öpüyor, dudaklarımı kendi dudaklarıyla okşuyor.

"Ben de sevdim," diyor, "ayak parmağı emmekten bile daha çok."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Harper
Simliki zaman

Mağazada Wyatt'la karşılaştıktan sonra kendimi her zamankinden daha kederli hissettim. Paris'te yaşadığım kalp kırıklığından sonra Rockview'e dönmenin bir sığınak olacağını düşünmüştüm. Annemin omzunda biraz ağlayıp pijamalarımınla hüzünleneceğimi ve sonra hayatımı yeniden düzene sokacağımı düşünmüştüm.

Burada bulmayı beklemediğim şey Pack Stanton'dı. Elbette onlardan sonsuza kadar uzak duramayacağımı biliyordum - son on yıldır onlardan uzak durma konusunda çok iyi bir iş çıkarmış olsam bile. Her zaman tekrar karşılaşacağımız bir zaman olacaktı. Sanırım bunun kısa bir an olacağını düşünmüştüm - bir aile etkinliği, bir ebeveyn acil durumu. Bu üç alfabla düzenli olarak karşılaşmamı gerektirecek bir şey değildi.

Çünkü - aman Tanrım - onlarla karşılaşmak zordur. On yıl sonra olması gerekenden çok daha zor.

Tıpkı yıllar önce yaptıkları gibi kalbimi hızlandırdılar ve midemi yağladılar.

Ve onlarla yüz yüze karşılaşmadığım zamanlarda bile, bu evde gittiğim her yerde onları hatırlatan şeyler var. Onlara bakamıyorum.

mutfak tezgahında ne olduğunu hatırlamadan - ya da kanepede, havuz güvertesinde, çamaşır makinesinde ya da koridor merdivenlerinde.

Bir de misafir odasının kendisi var - odanın kapısına bakmam yeterli oluyor ve başım dönmeye başlıyor.

Ayrıca fotoğraflar. Annem her zaman evini sevdiklerinin fotoğraflarıyla donatmayı sevmiştir ve Daxton'ın yüzü her yerde karşıma çıkıyor, sanki bana musallat olmuş gibi.

Şimdi koridorda asılı duran bir tanesine bakıyorum. Daxton, Owen ve Wyatt'ın eve ziyarete geldikleri tatilde çekilmiş olmalı. Ya da o zaman değilse bile, o sıralarda çekilmiş olmalı. Wyatt'ın saçları eskiden olduğu gibi kısa kesilmiş, Owen'ın yüzü pürüzsüz ve hepsi daha genç görünüyor. Üçü de gülüyor, kollarını birbirlerinin omuzlarına dolamışlar, gençliğin, özgürlüğün ve sıcaklığın coşkusu yaşıyorlar. O fotoğrafın içine tırmanmak ve kendimi üçünün arasına gömmek istiyorum. Kendimi güvende, sıcak ve mutlu hissedeceğimden emin olduğum bir yere.

Onları aştığımı sanıyordum. Aşmadım. Onları atlatamadım. Bu böyle devam edemez. olduğuna karar verdim.

Pack Stanton nabzımı ve midemi etkileyebilir ama onları alamam. Kesinlikle sınırların dışındalar. Geçen gece Daxton'la salonda olanlar aptalca bir hataydı. Çıktığı diğer omegaları düşününce muhtemelen hatırlamıyordur bile.

Hayır, bu kadar üzölmek, geçmişe özlem duymak yeter. Harekete geçmeliyim.

Yapmam gereken mülakat hazırlıkları yerine Molly'ye mesaj atıp bana yardım etme teklifini hatırlatıyorum. Bana mevcut birkaç paketin ayrıntılarını gönderdi.

Rockies'de yaşayan bir sürü var - alfası River'ın arkadaşları. Benden yaklaşık on yaş büyükler ve Google Earth'te aradığımda çok güzel görünen büyük bir kulübede yaşıyorlar. Ama sonra avlanmayı sevdiklerini okudum, ki bu hiç bana göre değil.

Molly'nin korumalarından biri aracılığıyla duyduğu yeni bir sürü var. Üniversiteden yeni mezun olmuşlar, şehirdeki zengin ailelerden bazılarının oğulları. Tasarımcı takımları, pahalı saatleri ve süper arabalarıyla fotoğraflarına bir kez baktım ve onların da hayır olduğuna karar verdim.

Son olarak, Pack Frimpton var. Benim yaşlarımdalar. Ayrılıktan da yeni çıkmış. Görünüşe bakılırsa, onları mutlu edecek birini bulmaya hevesliler.

Eski sevgililerini unutmaları için. Bunların bir araya getirilmiş beş büyük kırmızı bayrak gibi göründüğüne karar verdim.

Üç önerisini daha geri çevirdikten sonra Molly beni aradı.

"Mızımızlanıyorsun," diyor. "Ve bu bir sorun çünkü?"

"Bir sürü bulmak istiyor musun, istemiyor musun? Değiştirmem gereken bezler, idare etmem gereken küçük kızlar ve alfalar var... bilirsin işte."

"Üzgünüm, Molly. Sadece bana göre değillerdi."

"Onlarla hiç tanışmadın, nereden biliyorsun?"

"Sadece biliyorum."

"Söyle bakalım," diyor, "neyi seviyorsun - yakışıklılığı mı?"

"Şey, yardımcı oluyor."

"Zeki mi?"

"Kesinlikle."

"İyi bir mizah anlayışı?"

"Olmazsa olmaz."

"Nazik mi?"

"Elbette."

"Hastanede mi çalışıyor?" diyor kurnazca.

Gözlerimi kısıyorum. "Şart değil."

"Ama doktorları seviyorsun, değil mi? Elleriyle yapabildikleri şeyleri? Ve parmaklarını? Yatak başı tavırları gibi mi?"

"İşin bitti mi?" Ben soruyorum.

Molly kıs kıs güler. "Üzgünüm, sadece, Tanrım, Harper, diğer adamlara da bir şans ver."

İç çekiyorum. "Bana denemeye değer bir şeyler gönderin, deneyeceğim."

"Sana üç tane daha gönderiyorum. O zaman çıkmak istediğin en az bir paket seçmelisin. Sadece bir tane."

"Bu ses-"

"Harper," diyor Molly sertçe. "Yoksa işim biter."

"Peki," diye yumuşuyorum, haklı olduğunu biliyorum.

"Harika. Şimdi gönderiyorum."

Telefonu kapattı. alıştırma sorularına devam ediyordum olmalıydım. Bunun yerine yatağıma uzanıp bekliyorum. Dudağıma çiğniyorum, pencereden dışarı bakıyorum, sonra günaha boyun eğiyorum ve sosyal medyaya yöneliyorum. Pack Stanton'ın hiçbir yerde kendi hesapları yok, bu yüzden onları doğrudan gözetleyemiyorum ama annemden biliyorum ki

Owen ve Wyatt'ın da doğruladığı gibi, kendileri de birileriyle çıkıyorlardı.

Önce Cindy'nin hesabını kontrol ettim. Pazartesi gününden beri Stanton sürüsünden ve kahramanca kurtarılmalarından bahsedilmiyor ama bunun yerine kalp kırıklığı hakkında birkaç gönderi var. Bu konuda çok memnun hissetmemeye çalışıyorum.

Sonra diğer bazı omegaların hesaplarını araştırdım. Bir tanesi birkaç gün önce Pack Stanton ile akşam yemeğinde çekilmiş bir fotoğrafını paylaşmış. Bir süre resmi inceliyorum. Kız genç ve güzel - tabii ki - ve mekân da samimi ve romantik bir yere benziyor. Gözlerimi ayırıp aramaya devam ediyorum. İki farklı omegadan iki gönderi daha buluyorum. Biri küçük bir doktor-hemşire rol oyununa yol açacağını umduğu bir randevu hakkında paylaşım yapıyor. Diğeri ise birkaç doktorla buluşmaya gitmeden önce çekilmiş bir fotoğrafını paylaşıyor. Sanırım ikisi de Pack Stanton'dan bahsediyor.

Daxton, Owen ve Wyatt belli ki sahada oynuyorlar. Muhtemelen onlara verdiğim ipuçlarını uygulamaya koyuyorlar. Lanet olsun. Buna sevinsem mi üzülsem mi karar veremiyorum. En azından henüz aradıkları kişiyi bulamamışlar gibi görünüyor.

Yine de, bu gerçekten iyi bir şey mi?

Telefonum çalıyor ve Molly'nin tüm paket detaylarını içeren mesajını buluyorum. Bu ayrıntılara odaklanıyorum, kendime ait bir ya da iki randevu bulmaya kararlıyım.

Zor bir durum. Hiçbiri dünyamı aydınlatmıyor, heyecandan karnıma ağırlar girmiyor ama belki de bu haksızlık. Belki de onlarla şahsen tanışmadan, kokularını almadan, konuşmalarını duymadan, onları daha iyi tanımadan bu gerçekleşmeyecek. Sonunda, Pack Frimpton'ı seçiyorum. En azından ikimiz de kalp kırıklığından kurtuluyorsak, aynı sayfada olacağız.

"Aferin kızıma," diye göz kırparak mesaj atıyor Molly ve Cuma akşamı için bir randevu ayarlıyor.

* * *

Port Gallery'nin Rockview sahilindeki pahalı butik ve mağazaların arasında yer alması şaşırtıcı değil. Önden bakıldığında küçük görünüyor, pencerelerde sadece iki dev tuval asılı; ancak kapıdan içeri adım attığımda, mekanın aldatıcı olduğunu, ana vitrinden sarmal bir şekilde çıkan odalardan oluştuğunu fark ediyorum.

Merkez ve ana odalarda asılı olan resimlerin çoğu, gezegendeki hemen her galeride bulabileceğiniz ticari tipler, ancak arka odalarda asılı olan daha sıra dışı, daha benzersiz olanlar var. Bu bana burası için bir umut ışığı veriyor.

Ayrıca boş. Ne müşteri ne de personel var. Ceketimi düzeltiyorum, telefonumdan saate bakıyorum ve kafamı köşelere uzatıyorum.

Sonunda ellerimi ağzıma götürdüm ve "Alo?" diye seslendim.

Giyinip süslenip şehre kadar ekilmek için gelmedim. Bu iş için fazlasıyla yeterliyim.

Dükkânın arka tarafından bir hışırtı sesi geliyor, ardından kıkırdamalar ve kutuların yere çarpma sesleri duyuluyor. Sonra bir adam içeri giriyor ve hemen arkasından bir kadın onu takip ediyor.

Kadın benden daha genç, uzun boylu, söğüt gibi, son derece pembe yanaklı ve çoraplarının içinde bir merdiven var.

Adam gölden gelen Neon Speedos.

İki kere baktım. Ne de olsa onu son gördüğümde çok daha az kıyafet giyyordu ve üvey kardeşim tarafından el üstünde tutuluyordu.

"Ben Harper Hall," diyorum, "bir iş görüşmesi için buradayım."

Alfa bana elini uzattı. "Ben de Derrick, galerinin sahibiyim ve daha önce tanışmıştık." Bana bilmiş bir gülümseme veriyor. Birlikte yattığımızı düşündüğünü fark ediyorum.

"Evet, alfa-ve-omega yemeğinde." Elini sıkıca sıkıyorum, Daxton'ın onu yere düşürdüğünü hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum.

"Sen bir omega mısın?" diye ağzından geçiriyor kadın Derrick'in arkasından, bu habere şaşırdığı her halinden belli. Bana pek inanmamış gibi bakışlarını vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

"Evet," diye onaylıyorum, her ne kadar onu ilgilendirmese de.

"Küratörlük işi için mi geldiniz?" diyor, kafası karışmış bir sesle.

"Evet." Kendimi 1.80 boyuma kadar çekiyorum. "Üniversitede Sanat Tarihi okudum ve Louvre'da bir pozisyon almadan önce Paris'te küratörlük eğitimi aldım."

Bana Fransızca konuşuyormuşum gibi bakıyor.

"Ve şimdi Rockview'a geri döndünüz." Derrick birkaç tasarım sandalyenin beklediği galerilerden birini işaret ediyor. "Normalde galeri müdürü Sylvie görüşmeleri üstlenirdi ama şu anda iyi değil. Onun yerine ben varım." Sandalyelerden birini

ve diğerk kadına bakmadan, "Petra, bize kahve getirebilir misin? Sen nasıl içiyorsun, Harper?"

"Bir latte alabilir miyim?"

Kız burnunu çekiyor, bana kaşlarını çatıyor ve topuklarının üzerinde dönüyor, fırırlı midilli kuyruğunu sallayarak kapıya doğru ilerliyor.

Derrick bana gülümsüyor ve koltuğunda öne eğilerek ön kollarını dizlerinin üzerine koyuyor.

"Seni tekrar görmek gerçekten harika, Harper. Numaranı almadığım için kendime kızıyordum. Bu kader olabilir miş gibi geliyor."

Kader mi yoksa bir tuzak mı? Gerçekten ben olduğumu bilmiyor muydu? Özgeçmişime fotoğrafımı ilişitirmedim - bu genellikle bela aramaktır - ama beni internette kolayca arayabilirdi.

"Galeride nadiren bulunuyorum," diye ekliyor, belki şüphelerini hissediyor, belki de yüzünden okuyor. "Tüm küçük işlerimi kendi başlarına yürütmeleri için bırakıyorum. Vergiden düşmek için harika bir yol."

"Yani sanatsever değilsin, öyle mi?"

Sandalyesinde geriye doğru yaslanıyor, bacaklarını iki yana açıyor ve çenesini sıvazlıyor. "Ben öyle demezdim. Ben güzel olan her şeyin hayranıyım." Ne demek istediğini anlamamış olabilirim diye bakışları yavaşça benimkileri tarıyor.

Ciddi misin? Bu benim ilk rodeom değil. Hem özel hayatımda hem de iş hayatımda daha önce de sümüklü toplanla uğraştım. Kadın olduğunuzda bu durum kaçınılmaz oluyor - bazen bir omega olduğunuzda daha da kötü görünüyor. Sizin hakkınızda bazı erkeklerin ve bazı kadınların yapmadan edemediği belirli algılar ve varsayımlar var. Ben buna yabancı değilim. Bu, zaman zaman çok yorucu olmadığı anlamına gelmiyor. Özellikle bir iş istediğimde ve Rockview'deki galeri sayısı sınırlı olduğunda.

Başımı bir tarafa eğiyorum.

"Bu, potansiyel bir işverenin potansiyel çalışanına yapacağı uygun bir yorum mu?" Gözlerinin içine sertçe bakıyorum - ki bunu yapmak kolay değil, tüm omega hislerim beni sinmeye zorlarken değil.

Kıkırdıyor. "Bugünlerde neyi söyleyip neyi söylemeyeceğimizi Allah bilir. Ama bu beni güzel bir kadına iltifat etmekten alıkoymayacak." İçten içe inliyorum. "Şimdi söyle bana, benim için ne yapabilirsin?"

"Affedersiniz?" Kaşlarım havaya kalkarak söylüyorum.

"Benim işim için mi?" diyor başka bir kıkırdamayla. Evet, doğru, bunu kastettiğine eminim. "Louvre'da çalıştın ama sanat satmayı biliyor musun?"

"Evet, özgeçmişimden de göreceğiniz üzere, Louvre'daki işi kabul etmeden önce daha küçük ticari sanat galerilerinde çalıştım ve Paris'te bulunduğum süre boyunca kâr amacı gütmeyen bir kuruluş için çalışmaya devam ettim. Bu kuruluşun sanat satışları savaştan zarar görmüş ülkelerdeki yetimlere gidiyordu." Derrick uygun bir şekilde ciddi bir ifade takınıyor. "O kuruluş için küratörlüğünü yaptığım son sergide yarım milyon avronun üzerinde bağış toplandı."

"Peki bunu nasıl başardınız?" "İyi sanattan anlarım," diyorum.

"Ama neyin satacağını biliyor musunuz? Her zaman aynı şey olmayabilir."

"Bence bu, müşteriye sanatın nesinin iyi olduğunu göstermekle ilgili. Neden bir başyapıt olduğunu. Neden ona sahip olmak isteyeceklerini."

"Sylvie gibi konuşuyorsun." Karnımda bir umut kırıntısı daha titreşiyor. Sanırım Sylvie ile çalışabilirim. Derrick kesinlikle olmaz. Ama eğer neredeyse hiç burada değilse... Derrick gülümsüyor. "Etkileyicisin."

"Bu beni işe alacağın anlamına mı geliyor?"

"Sylvie özgeçmişinize bir göz attı ve yapmamız gerektiğine karar verdi bile. Yaşayan, işleyen bir insan olup olmadığınızı kontrol etmek istedim. Bazen insanlar kâğıt üzerinde iyi görünürler ama gerçekte hiç de öyle değildirler." Söylemiyorum ama Derrick'in de o insanlardan biri olabileceğini düşünüyorum. Öne doğru eğildi. "Kesinlikle iyi görünüyorsun."

Diğer kadın elinde bir tepsi paket kahve ile geri döndü. Önce Derrick'in fincanını uzatıyor, kendi fincanını masaya koyuyor ve sonra kaşlarını çatarak benimkini veriyor. O şeyi yüzüme fırlatmamasına şaşırdım. Bunun yerine, kendini Derrick'in sandalyesinin koluna doğru sertçe indiriyor.

Derrick kahvesinden uzun bir yudum alır ve ardından ayağını yere vurarak koltuğuna geri çekilir.

"İşe alındın. Önümüzdeki Pazartesi başlayabilirsin ve Petra ile birlikte çalışacaksın." Başını diğer kadına doğru eğiyor.

"Eğer kabul edersem," diyorum. "Bana sorumluluklarım, çalışma saatlerim ya da ücretim hakkında hiçbir şey söylemediniz."

"Bunu daha sonra halledebiliriz. Kutlama için ikinizi de yemeğe çıkarmama ne dersiniz?" diyor ve elini Petra'nın kalçasına koyuyor. "Gio-

Üç kapı aşağıdaki Vanni'ye girmek neredeyse imkânsız ama o bana her zaman bir masa bulur."

"Kulağa çok hoş geliyor," diyorum. Derrick bir kaplan gibi sırıtıyor. Petra kaşlarını öyle sert çatıyor ki rüzgâr yön değiştirirse onun için endişeleniyorum. "Ama ben hazırım, bir anlaşmam var."

"İptal et," diye kıkırdar Derrick. "Giovanni'de öğle yemeğini geri çeviremezsin."

"Belki değil, ama bu önceki anlaşma kaçırılmamalı," diye yalan söylüyorum. Petra kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor, belli ki bu haberden memnun. "Kahve için teşekkürler. İşin detayları hakkında Sylvie'den haber bekleyeceğim."

Ayağa .

"olacağız," diyor Derrick, iç çamaşırlarımı eritecek, için için yanan bir bakış olduğunu düşündüğünden emin olduğum bir bakışla.

Kapıya ulaştığımda Petra yine kıkırdıyordu.

Bu işi kabul edip etmeyeceğimden emin değilim. Derrick büyük bir dezavantaj gibi görünüyor. Sylvie potansiyel bir artı puan. Petra? Emin değilim.

Otuzuncu Bölüm

H arper

Görüşmeden sonra, kıyafet seçmek için önümde iki net gün kaldı randevum için. Yemekte kendime olan güvenim sarsıldı. Paris'in şık görünümü Rockview'in rahat tarzına uymuyor. Artık insanların randevularda ne giydiği hakkında hiçbir fikrim yok. Biriyle çıkmayalı uzun zaman oldu.

Cuma öğleden sonra hala kararsızdım ve sinirliydim.

Molly'yi arıyorum, o da bana yardımcı olarak kendimi nasıl rahat hissediyorsam onu giymemi söylüyor.

"Pijamalarım mı?" Alaycı bir şekilde söylüyorum, çünkü bugün başka hiçbir şey rahat hissettirmiyor, hepsi çok kaşıntıdır, çok dar ya da çok sıcak. Çok sıcak. Rockview'da hava neden hep bu kadar sıcak olmak zorunda?

Molly, "Tabii ki pijamalarınızı değil," diyor, "ama cidden, Harp, ne istersen. Randevu birbirinizi tanımakla ilgili - kendiniz olmanız gerekiyor."

Telefonu kapatıyorum, gardırobumun kapağını açıyorum ve artık kim olduğumu bilip bilmediğimi merak ederek yansıma bakıyorum. İki ay önce dünyanın en ünlü sanat galerisinde çalışıyordum, Seine Nehri'ne bakan bir apartman dairem ve sofistike bir Fransız erkek arkadaşım vardı. Şimdi sahip olduğum tek iş büyük bir dangalak için çalışmak, annemin evinde yaşıyorum ve kimseyi bulmakta zorlanıyorum

Gerçekten ilgileniyorum. (Ve kaşınıyorum, lanet olası kaşınıyorum. Derimi kaşıyorum. Lanet sivrisinekler.)

İlgilendiğim üç kişi dışında - ama onlar sınırların dışındalar.

Dolabı kapattım ve annemi aramaya çıktım.

Onu salonda oturmuş, bir dergiyi karıştırırken buluyorum, köpekler de yanındaki kanepeye kıvrılmış. Annemi gerçekten dinlenirken görmek hâlâ garip. Ethan'la tanışmadan önce bir hemşirelik vardiyasından diğerine koşturup dururdu. Sık sık fazladan vardiya almak ya da geceleri çalışmak zorunda kalırdı ve ben de üç apartman aşağıdaki Bayan Morecomb'da ya da evde tek başıma kalırdım. Nadiren oturacak zamanı olurdu. Bu Ethan'ı biraz daha fazla sevmemi sağlıyor.

"Selam tatlım," diyor, ben onun ve köpeklerin yanındaki kanepeye çöktüğümde sayfasından başını kaldırarak.

Ölüm ve Dehşet'i işaret ediyorum. "Salonda alçaltılmadıklarını sanıyordum."

"Değiller." Yüzümdeki huysuz ifadeyi fark etti. "Ne oldu?"

"Bu randevu için ne giyeceğimi bilmiyorum." Yine beş yaşındaymışım gibi suratımı asıyorum, dergiyi kapıp sıcak yüzümü yelpazelemek için kullanıyorum.

"Gerçekten mi? Paris'ten eve çok güzel kıyafetler getirmişsin."

"Ama bunlar bir randevu için uygun mu? Biraz şık değiller mi? Alfalar böyle mi ister?"

"Alfaların ne istediğinin bir önemi var mı?"

"Şey, hayır. Ama iyi bir izlenim bırakmak isterim."

"Hmmm," diyor, "bir alfaya neyi sevdiklerini sorabiliriz. Daxton'ı arayıp tavsiyesini sorabilir miyim?" Cebindeki cep telefonuna uzanıyor.

"Hayır!" Bileğini yakalayarak, "Daxton'a sorma!" diye bağırdım.

"Neden olmasın? Tavsiyenizin sürüye çok faydası oldu. Bu hafta üç kez daha buluştuklarını biliyor musun? Ve hâlâ annelerden telefonlar alıyorum. Belki *onun* tavsiyesi *size* de aynı şekilde fayda sağlar."

Ona ikinci kez hayır demeye gidiyorum ama o çoktan çevir tuşuna basmış ve telefonu kulağının dibinde çalışıyor.

Acaba şimdi kalkıp koşmaya başlasam, o cevap vermeden kapıya varabilir miyim diye düşünerek siniyorum.

"Merhaba aşkım," diyor annem, ben daha kıcıımı koltuktan kaldırmadan. "Biraz vaktin var mı?"

Sessizlik.

Lütfen hayır deyin. Lütfen hayır de. Lütfen dirseklerinizi ameliyata sokun ya da başka bir omega ile yatakta olun.

Aslında, omega olayını unutun. Diyelim ki ışığı gördünüz ve şu anda bir manastıra katılmak için kayıt yaptırıyorsunuz.

Bu tüm sorunlarımı çözerdi. Gerçi,
Daxton rahip gibi giyinmiş... Wyatt günah çıkarıyor...

Annem kıkırdarken dergiyi daha agresif bir şekilde yelpazeliyorum.

"Uzun sürmeyecek. Sadece biraz tavsiyeye ihtiyacım var" diyor.
"Aslında Harper'ın var. Bekle, seni hoparlöre alayım." Başımı çılgınca sallıyorum ama o çoktan tekrar düğmeye basmış oluyor. "İşte. Bizi duyabiliyor musun?"

"Seni duyabiliyorum," diyor Daxton hattın aşağısında.

Bana yıldırım çarpmasını hiç şu an istediğim kadar istememiştim.

"Harper," diyor annem cep telefonunu göstererek, "devam et ve ona ikilemini anlat."

"Gerçekten, değil. Ben-"

"Sorun nedir?" Daxton endişeli bir ses tonuyla konuşuyor.

Annem yine eliyle işaret ediyor ama ağzımı açamıyorum. Gözlerini deviriyor ve hücreye doğru eğiliyor.

"Harper'ın bu gece bir randevusu var. Bir sürü ile. Harika değil mi? Ama ne giyeceği konusunda kararsız kaldı ve biz de bir alfanın görüşünü alabileceğimizi umuyorduk."

Diğer uçta sessizlik var. Uzun, çok uzun bir sessizlik.

"Daxton?" dedi annem, "Hâlâ orada mısınız?"

"Hâlâ buradayım," diyor. Sesi düz geliyordu.

"Harika! Sence Harper bu randevuda ne giymeli?"

İçimden yine utanıyorum ve umarım ona sormanın benim fikrim olmadığını biliyordur.

"Gardırop tavsiyesi verecek en iyi kişinin ben olduğumu sanmıyorum" diyor. Bana mı öyle geliyor yoksa sesi kızgın mı?

"Ama sen bir erkeksin. Sen bir alfasın. Nelerden hoşlandığını biliyorsun.

Sence Harper'a ne yakışır?"

"değil," diyorum, "bir şeyler . Bunun için endişelenme."

"Saçmalama," diyor annem. "Dax- ton'a çok yardımcı oldun. Eminim onun tavsiyeleri sana da fayda sağlayacaktır."

Daha fazla sessizlik. Sonunda Daxton mırıldandı, "Harper her şeyin içinde iyi görünüyor."

"Öyle," diye onaylıyor annem. "Ama uzun zamandır biriyle çıkmadı. Bugünlerde insanlar randevularda ne giyiyor?"

Bir duraklama daha. "İşler oldukça rahat. Bugünlerde çoğunlukla eşofman ve tişört giyiyoruz," diyor Daxton.

"Sence eşofman mı giymeli?" diye soruyor annem, şaşkın şaşkın .

"Teşekkürler Daxton," diyorum annemin telefonunu kaparak. "Bunu düşünceğim." Aramayı sonlandır tuşuna bastım.

"Bunu yaptın? Yardımcı oluyordu."

"Bunu kendim çözmeyi tercih ederim." Başımı çevirip anneme bakıyorum. "Ethan'la ilk tanıştığında ne giyiyordun?"

"Hemşirelik önlüğüm, Snuffles. Pek göz alıcı sayılmaz."

"Peki ya ilk randevun?"

"Ahhh," diyor, hatırladıkça gözleri buğulanıyor. "Gardırobumdaki tek düzgün şeyi giymiştim - küçük siyah elbisemi." Bana doğru eğiliyor. "Ve gözlerini benden alamadı. Küçük siyah bir elbiseyle gerçekten yanlış yapamazsın. Senin var mı?"

"Evet," diyorum, yanağımı çiğneyerek, "ama sizce bu ... bilirsiniz..."

"Belki biraz ... bilirsin ... iyi bir şey olurdu, Harper." Uzanıp saçlarımı kulağımın etrafına doluyor. "Son iki haftanın çoğunu yatak odanda saklanarak geçirdin. Senin için endişeleniyorum. Depresyonda mısın?"

"Hayır, sadece işleri yoluna koyuyorum. Bugün iki işe daha başvurum," diyorum göğsümü gururla kabartarak.

"Mükemmel, seni kapmamak için aptal olmalılar!" Bana gülümsüyor. "Evet, bence küçük siyah elbiseyi tercih etmelisin. Bana uğurlu geldi ve içimde bir his var - anne sezgisi diyelim - sana da uğurlu geleceğini düşünüyorum."

"Anne sezgisi mi?" Şüpheli bir şekilde söylüyorum. "Hey, o yemek konusunda haklıydım."

"Hmmm," diyorum, "tamam, küçük siyah elbise o . Teşekkürler anne." Yanağına bir öpücük konduruyorum ve hazırlanmaya gidiyorum.

Çok uzun ve serinletici bir duş, fön ve makyaj uygulamasından sonra aynada kendime tekrar bakıyorum - bu sefer daha fazla hayranlık ve biraz daha az kızgınlıkla. Annem haklıydı, siyah elbise iyi görünüyordu. Doğru yerlerden dar, ama çok gösterişli değil ve sarı saçlarımla şaşırtıcı. Annem kapıya vurup içeri girdiğinde, ona eşlik eden kırmızı ruju sürmek için öne doğru eğiliyorum.

"Oh, Harper," diyor, "muhteşem görünüyorsun. O sürünün aklını başından alacaksın."

"Çok fazla değil mi?" Biraz fazla mı dar, biraz fazla kısa diye merak ederek soruyorum, o pijamaların içine tekrar girebilmeyi, yatağa geri dönebilmeyi ve yorganın altına sokulabilmeyi diliyorum. Evet, bu kulağa tamamen ideal geliyor. "Hayır, elbise mükemmel ve sen de öylesin." Beni biraz sıktı. "Şimdi Smyth'lere yemeğe gidiyoruz. Eve döndüğünüzde görüşürüz. Harika zaman geçirin - bırakın o paket sizi şımartsın. Sen

hak ediyorsun."

Ona el sallayıp saatime bakıyorum. Taksim gelmesine daha çeyrek saat var. Bu süreyi saçlarımı tekrar tarayarak, rujumu fırçalayarak, yeniden sürerek ve ardından dudak parlaticısını tercih ederek geçiriyorum.

Klimayı açmaya razı olmama rağmen hâlâ sıcak hissediyorum.

Bir an için düşündüm... sonra bu fikirden vazgeçtim. Çok uzun zaman oldu. Bu şehir acayip sıcak. Ve bilinmeyen bir nedenden dolayı, özellikle de randevumun olduğu gün. Bir kolumu kaldırıp terlemediğimi umarak kokluyorum.

Sonra topuklu ayakkabılarımı işaret parmağıma geçirerek merdivenlerden iniyor ve koridor boyunca yürüyorum. Tam ön ulaştığımda kapı açılıyor ve doğruca Owen, Daxton ve Wyatt'ın yoluna giriyorum.

Bölüm Otuz Bir

Harper

Bu sırada topuklarımı havaya fırlatarak bağıyorum. Çarparak geliyorlar topuk ayağıma çarpıyor ve sonra yaralı parmağımı tutarak zıplamaya başlıyorum.

"Harper!" Owen, beni gördüğüne şaşırmış gibi bakarak şöyle dedi. "Bilmiyorduk..." Gözleri ayağıma kayıyor. "İyi misin?"

"Hayır!" Gözlerim kapalı, yaralı ayak parmağımı sıkarak inliyorum. "Ow, ow, ow, ow, ow!"

"Bir bakayım," diyor dirseğıme uzanarak. Zıplayarak uzaklaşıyorum ve başımı sallıyorum. "Harper," diye uyarıyor.

Başımı ikinci kez sallıyorum. "Bakmak istemiyorum," diyorum ona. "Muhtemelen kanlı bir karmaşadır."

"Harper, bir bakayım," diye bağıyor ve hemen çıplak ayağına ona doğru itiyorum, başımı çeviriyorum ki ayak parmağının büyük ihtimalle şimdi dönüştüğü kanlı, boğumlu pisliği görmek zorunda kalmayayım. Tabii hâlâ bir ayak parmağı kaldıysa.

"Harper," diyor nazıkçe, "yok. Sadece bir çürük."

Bir gözümü açıp bakıyorum. "Gerçekten mi? Çok acıyor. Sanırım bugün çok hassasım."

"Gerçekten mi?"

"Çünkü ayağımdan sarkıyor gibi hissediyorum."

"Ayaklar her zaman olması gerekenden daha fazla ağırlar - özellikle de ayak parmakları."

Başımı sallıyorum, dudağımı ısıyorum ve ayak parmağımın olduğu tarafa bakıyorum. Haklı, kopmuş bir ayak parmağı yok, kemik görünmüyor, kan bile yok.

Rahatlayarak iç çekiyorum ve ayağımı yavaşça yere indiriyorum. Sonra üç sürü Stanton alfasına bakıyorum ve onlar da bana bakıyorlar, hepsinin burnu seğiriyor.

Şiddetle seğiriyor.

Kendim kokluyorum - sinüslerim kokularıyla dolup taşıyor - çok erkeksi, çok lezzetli, çok sıcak. Midem gurulduyor.

"Seni beklemiyordum," diye kekeliyorum, ellerim kramp giren karnıma düşerken. Düşündüğümünden daha çok acıkmışım.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" Wyatt tam benim konuştuğum anda kaşlarını çatarak, "Dışarı mı çıkıyorsun?" diye soruyor.

"Evet, bir randevum var," diyorum ona.

"Dax'in babası için ilaç bırakmaya geldik," diyor yine aynı anda.

"Randevuya mı gidiyorsun?" Daxton öne doğru bir adım atıyor, kaşları çatılmış bir şekilde yüzünde geziniyor. Beni öfkeliendirmesi gereken ama bunun yerine kanımı kaynatan.

"Evet, hatırladın mı?" Havada uçuşan kokular yüzünden şu anda bir şey hatırlamak zor olsa da "Evet, hatırlıyorum" diyorum. Ellerimi elbisemin eteğinden aşağı doğru indiriyorum. Tüm dikkatleri üzerime çekecek bir hareket. "Bir paketle."

"Ve bu kıyafetle mi gideceksin?" diyor, gözleri vücudumda aşağı doğru kayıyor, her yerimi yiyip bitiriyor ve tenimi alev alev yakıyor.

"Uh huh."

"*Bu* elbiseyle mi?" diye hırlayarak bana doğru geliyor. Bir kaplan gibi. Sanki saldıracakmış gibi. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

"Sana söyledim ya, evet, bu elbise." Geriye doğru adımlıyorum.

"*Bu* elbise mi?" Hâlâ yaklaşıyor. Beni duvara yaslayana kadar geri çekiliyorum.

"Bunun nesi yanlış?" diye soruyorum, o daha da yaklaşırken başım geriye doğru eğilip bakışlarıyla buluşuyor. Eşofman altı giymem konusunda ciddi değildi, değil mi?

Tam kulağımın dibinde, nefesi tenime degecek kadar sıcak bir şekilde, "Bu beni beceren bir elbise," diyor. "*Sik* beni elbisesi."

"Çok cinsiyetçi bir domuzsun," diyorum. "Kısa bir elbise giyiyor olmam-"

"Ne demek istediğin önemli değil, seni bu halde gören her erkek becermek isteyecektir," diye homurdanıyor. "Çünkü ciddi görünüyorsun"

"İçinde sikilebilir." Duraklıyor ve dudaklarını ıslattığını duyuyorum. Sonra fısıldıyor ve kulağımdan aşağıya doğru ılık çalarak hava gönderiyor: "Omega."

Bu isim omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. O kadar şiddetli ki dizlerim bükülüyor.

Uzun zamandır bana böyle seslenmemiştir. Uzun, çok uzun bir zaman. O zamandan beri...

Gözlerinin içine bakıyorum - çok zaman geçti, çok şey değişti, ama bana böyle baktığında, gözlerinde ateşle, on yıl önceki bakışıyla aynı.

Aynı lanet bakış.

"Alfa," diye fısıldıyorum, onun yanan bakışlarını kendi bakışlarımla tutarak.

Bana doğru eğiliyor, yumruğu başımın üstündeki duvara dayanıyor, sert vücudu benimkine bastırıyor.

"Ve bu sadece görünüşün değil, Omega. Kokun da öyle. Tat alma şeklin. Seninle ilgili her şey."

"Benimle bu şekilde konuşamazsın," diye yalvarıyorum, kayganlık külotuma sızmaya başlamıştı bile. Sesi beni her zaman tahrik etmiştir. Sesi, kokusu, *onunla* ilgili her şey. "Ve sonra sadece-"

Dizlerinin üzerine çöküyor ve kalçalarımın her birini ellerinin arasına alıyor. "Daxton," diyor Wyatt arkasından.

"Kızgınlık dönemine giriyor," diyor.

Sarsıldım. Ben miyim? Bu doğru olamaz. Daha haftalarım var.

Daxton bana şehvet, özlem ve yalvarıştan oluşan bir karmaşayla bakıyor. Kalbimi eriten, içimi döndüren ve külotumu kremleyen bir bakış.

"Çok uslu durdum, Harper. O kadar..." dişlerini gıcırdatıyor, "ölçülü. Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum. Yanlış. Hepimizin başına bela açabileceğini biliyorum. Ama lanet olsun, seni çok istiyorum."

Owen da aynı hissettiğini belli edercesine homurdanıyor ve Wyatt'a doğru baktığımda aynı yoğunluğun onun gözlerine de yansıdığını görebiliyorum.

"Kalçalarını aç Omega," diye emretti Daxton, "ve eteğini yukarı kaldır."

Dediğini yapıyorum, ellerim arzudan titriyor.

"Bu da başka bir ders mi?" Ona soruyorum. "Sana bir omega'yı bir ateşle nasıl tatmin edeceğini gösterdiğim bir ders mi?" Çünkü bu benim ateşim. Artık bundan eminim. Vücudum sanki onun sözleri ve dokunuşu bir eşleşmeymiş ve ben de kâğıtmışım gibi tepki veriyor.

"Hayır, bu ders değil Omega. Bu gerçek bir şey. Aramızdaki her zaman gerçektir, Harper," diyor, yüzünü külotuma gömüyor ve derin bir nefes alıyor. "Seni düşünmeden duramıyorum. Senin o güzel amını düşünmeden edemiyorum."

Wyatt ve Owen duvara yaslanarak ikimizin etrafını sardılar.

"Sana daha önce yaptığımız her şeyi hatırla," diyor Owen. "Hepsini tekrar yapmak istiyorum."

"Evet," diye nefes alıyorum, Daxton külotumu bacaklarımdan aşağı geçirip çıkmama yardım ederken. Sonra ayağımı avucunun içine alıyor ve morarmış parmağımı ağzına götürüyor, ağzıma almadan önce nazikçe öpüyor.

Ve ... Oh!! Oh, Tanrım!! Bu ... bu on yıl önceki kadar iyi.

"Her parçanı tatmak istiyorum," diye mırıldanıyor Daxton. "Her parçanı yemek istiyorum."

"Bunu ister miydin, Harper?" Owen yanımda fısıldıyor. "İstediğin bu mu?"

Cevap olarak Owen'ın gömleğini avuçluyorum ve ağzını kendime doğru çekerek onu derin ve yavaş bir şekilde öpüyorum.

Daxton kıkırdarken Wyatt, "Sanırım bunu evet olarak kabul etmeliyiz," diyor ve uyluğumun hassas iç kısmına ulaşana kadar bacağımdan yukarı, daha yukarı doğru emiyor. Burada tereddüt ediyor ve nedenini anlamak için Owen'ı nazikçe itiyorum.

"Seni tam buradan öpeceğim, Omega," diyor am dudaklarıma karşı, "ve ben seni öperken, senin de Owen'ı öpmeni istiyorum ve sonra Wyatt'ı öpmeni istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

Cevap olarak Owen'ı tekrar kendime doğru çekiyorum ve Owen'ın dili ağzımı yoklarken, Daxton'ınki de am dudaklarımdan arasını yokluyor, ikisi de okşuyor, okşuyor. Birleşik etki beni ele geçirirken iç çekiyorum ve sonra boynumda tenimde kayan başka bir dil hissediyorum.

Bunu hatırlıyorum, birden fazla erkekle, birden fazla alfabayla birlikte olmanın, duyularımın yutulmasının, bedenimin alt edilmesinin, tamamen üstesinden gelinmesinin nasıl bir şey olduğunu.

Laurent'a nasıl katlandım? Tek bir erkeğin yeterli olacağını nasıl düşündüm? Ben bir omega'yım ve bir sürü için yaratılmışım.

Owen ve Wyatt yer değiştirirken Daxton klitorisimi emerek beni sersemletiyor - Owen ağzımı öperken Wyatt da ağzımı öpüyor

Boynunu. Ellerimden biri Owen'ın gömleğini, diğeri Wyatt'inkini kavırıyor. Daxton bacağını (ayak parmağı yaralı olan) kaldırıp omzunun üzerinden geçiriyor ve beni daha da açıyor.

İnliyorum ve Wyatt beni daha sert öpüyor, Owen elbisemin askılarını ve yakasını aşağı çekiyor ve mememi sıkıyor, sonra onu da emiyor.

"Oh..." "Oh *sacré bleu!*" diye inliyorum. Owen ağzını meme ucumdan kaldırdı.

"Kahretsin, kulağa seksi geliyor. Bunun ne anlama geldiğini bilen var mı?"

"Demek ki hoşuna gidiyor," diyor Wyatt çenemi kucaklayarak, "çok hoşuna gidiyor."

Daxton beni daha sert emerken ellerim gömleklerinin içinde geriliyor ve sonra gürültülü ve dağınık bir şekilde boşalıyorum, üvey kardeşimin yüzüne doğru kayıyorum. Owen meme ucumla oynamaya devam ederken Wyatt orgazmım boyunca beni öpüyor ve tekrar yeryüzüne indiğimde Daxton'ı sendeleyerek ayağa kalkmış, kremayı yeni yemiş bir kedi gibi dudaklarını yalarken buluyorum. Ya da yüzüne krema sürülmüş bir alfa gibi.

"Burada kalamayız," diyor Owen, eteğimi çekiştirerek ve üstümü yukarı çekerek. "Kızıışmaya başladıysa olmaz."

Başımı çılgınca sallıyorum, üçünü de pençeliyorum. Bir anda ihtiyaçtan çılgına döndüm. Kızgınlığımın başladığını biliyorum. Aynı zamanda, tıpkı Daxton gibi, kısıtlama sınırına ulaştığımı da biliyorum. Bunu daha fazla yapamam, onları istemiyormuş gibi davranamam, oysa istiyorum; onları çok ama çok istiyorum.

"Becerilmeye ihtiyacım var. Kızıştırılmaya ihtiyacım var," diye sızlanıyorum, sonuçlarını artık umursamadan, hiçbirini umursamadan. "Bir düğüme ihtiyacım var."

Düğüm atmaya çok uzun zaman oldu. Çok uzun zaman. Nasıl hayatta kaldığımı merak ediyorum.

"İstedini biliyoruz," diyor Owen yatıştırıcı bir sesle, yüzümdeki nemli saçları okşayarak. "Ama ailen eve gelirse..."

Aklım başımda olsaydı, hormonlarla dolu olmasaydım, arzuyla titremiyor olsaydım ve bir düğüm için zonklamıyor olsaydım, belki de bu beni kendime getirir ve frene basmamı sağlardı.

Sonra tekrar. Belki de olmazdı. Kimi kandırıyorum ki? Rockview'e geri döndüğümünden ve bu üçünü ailemin oturma odasında bulduğumdan beri bunun hayalini kuruyorum - içten içe bunu istiyorum.

Tıpkı Daxton gibi, mantıklı davrandım, itidal gösterdim.
Artık buna dayanamıyorum. Sadece onları istiyorum.
Hepsini istiyorum.

Owen'a sürtünüyorum, biraz sürtünme bulmaya çalışıyorum, biraz daha rahatlamak için aresizim. Kfrediyor ve beni kollarının arasına alıyor.

"Onu nereye götüreceğiz?" Karıştırmaya başladığım beynimin içinden Wyatt'ın sorduğunu duyuyorum.

"Başka neresi olabilir ki?" Owen beni kapıdan çıkarırken, "Başka nerede olacak?" diye soruyor. "Eve. Ait olduğu yere."

Otuz İkinci Bölüm

Owen
Direksiyonu o kadar sıkı ki, o şeyin Ellerimi kavuşturup ön camdan dışarı bakıyor, arka koltuktaki Harper'ın kokusunu bastırmaya çalışıyor, çıkardığı yalvaran, miyavlayan sesleri engellemeye çalışıyor ve yola ve trafiğe odaklanıyorum. Şimdiden hız sınırının çok üzerinde sürüyorum ve her şeyimle yeterince iyi karma kazandığım için dua ediyorum - sonuçta hasta çocukları kurtarıyorum - hız nedeniyle herhangi bir polis tarafından durdurulmayacağız.

Belki biz olsaydık anlarlardı. Harper sikilmek için yalvarıyor ve kamyoneti en yakın dinlenme tesisine çekip arka koltukta kızıışmaya başlamak için çok fazla irade gerekiyor.

Ama bu doğru olmaz. Harper'ın bir yuvaya ya da en azından bir yuva görüntüsüne ihtiyacı var.

"Bu tam olarak nasıl olacak?" Dikiz aynasına doğru bakıp keşke bakmasaydım diyorum.

Harper arka koltuklara uzanmıştır ve Wyatt parmaklarıyla onu boşaltmakta, çaresizce arzuladığı rahatlamayı sağlamaktadır. Yeterli bir rahatlama olduğundan değil - bunun için bir düğüme ihtiyacı olacak.

"Bir omega ile yatmayalı gerçekten o kadar uzun zaman oldu mu?" Dax-ton homurdanıyor. "Kuşlar ve arılar hakkında bir hatırlatmaya ihtiyacın var mı?"

Ona küfrederek birkaç kelime söyledim. "Hayır, salak, yuvadan bahsediyorum." Aslında evimizde bir yuvamız yok, geriye dönüp baktığımda bu oldukça aptalca görünüyor. Kendimize beklememiz ve sürü omegamızın kendi yuvasını tasarlamasına, tam olarak ne istediğini seçmesine izin vermemiz gerektiğini söylemiştik. Bu aptalca karar bizi yuvasız ve kızgın bir omegasız bıraktı. Herhangi bir omega değil, Harper.

"O köprüye geldiğimizde geçeceğiz," diyor Wyatt, yüzgeçleri Harper'ın derinliklerinde, dili dişlerinin arasına sıkışmış ve gözlükleri buğulanmış bir halde.

"Çok yakında o köprüden geçeceğiz," diye belirtiyorum, kamyonu garaj yolumuza doğru sallarken.

Kamyonu durduruyorum, el frenini çekiyorum ve kemerimi çıkarıyorum, Harper'ın tekrar gelişini izlemek için dönüyorum - bu sefer Wyatt'ın parmaklarının ucunda.

Kahretsin, bu görüntünün hiç eskimeyeceğini düşünüyorum.

Zevkin son dalgalarını yaşarken vücudu durgunlaşıyor ve bize bakıyor, dudaklarında neredeyse utangaç bir gülümseme oluşuyor.

"Ne?" diyor. "Ne?"

Cevap veriyorum.

"Neden hepiniz bana bakıyorsunuz?"

"Çünkü boşalırken harika görünüyorsun," diyorum.

"Yuvada beni tekrar boşaltmak ister misin?" diye mırıldanıyor ve evet, Harper'ın en sevdiğim yanı da buydu. Ne kadar şımarık olabiliyordu.

Wyatt gözlüklerini çıkarır ve parlatmaya başlar. Daxton başının arkasını kaşır. Harper'ın alnı kırışır.

"Ne?"

"Harper, üzgünüm ama-"

Alnı daha da kırışıyor ve ağzının köşeleri aşağıya doğru dönüyor, gözlerinin kenarlarında yaşlar oluşuyor. "İstemiyorsun-" "Hayır, Harper! Kahretsin, hayır, istiyoruz - gerçekten istiyoruz. Sadece..." I utanç ve aptallık duygusuyla uzaklaşır.

Wyatt, "Bizim bir yuvamız yok," diyerek saçmalığı kesiyor.

Harper dirseklerinin üzerinde doğruldu, elbisesi fırfırlanmıştı. "musun?"

Üçümüz de başımızı sallıyoruz, muhtemelen okuldan kaçarken yakalanmış bir grup okul çocuğu gibi görünüyoruz.

"Sorun değil, bir tane yapabilirim." Sıçrayarak ayağa kalktı, kamyonun kapısını açtı ve sonra eve doğru tırıs gitmeye çalıştı, ancak

Sallanıyor ve . Bir anda üçümüz de onun yanındaydık, onu destekliyor, rehberlik ediyorduk.

"Giysiye ihtiyacım var," diyor. "Bir sürü kıyafet." "Ha?" Ben de öyle dedim.

", ihtiyacım var. Yıpranmış ," burnunu kırıstırıyor, "yeni yıkanmış bir şey değil."

"Evet, hanımefendi." Ön kapının kilidini açtım ve hepimiz onu içeri sokup merdivenlerden yukarı çıkardık.

"Ve battaniyeler, minderler ve... yumuşak oyuncaklar." "Yumuşak oyuncaklar mı?"

Daxton kaşlarını kaldırarak söylüyor.

"Yargılamak yok." Parmağını ona doğru sallıyor. "Yatak odanızdaki Bay T-ay'ı biliyorum."

"Yatak odamı mı karıştırıyordun?" Daxton soruyor.

"Eski yatak odası, evet," diyor basitçe, ana yatak odasına açılan odayı açtığımızda nefesini tutarak.

Tamam, burası bir yuva değil ama sürü yaşamı için tasarlanmış. Odanın ortasında dev bir yatak var - dört ya da daha fazla kişi için yeterince büyük. Odanın diğer ucunda dev bir kanepe ve duvarda asılı büyük bir televizyon var. Karşı duvarda uzun bir dolap var - o kadar büyük ki içinde yürüebilirsiniz.

Harper kollarını tuttuğumuz yerden çekip yatağa doğru koşuyor ve başını yorganın içine sokuyor. Üçümüz ona doğru yaklaşıyoruz.

Yatağımızda bir omega. *Harper* yatağımızda. Tüm alfa içgüdülerim harekete geçti ve görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Kızıışmaya yakınım.

Harper elini kaldırıyor. "Giysiler, battaniyeler, minderler, yumuşak oyuncaklar.

Git!"

"Seni becereceğiz küçük omega," diye mırıldanıyorum, görüşüm daha da bulanıklaşıyor, kalbim küt küt atıyor.

Boğazının arkasından inliyor, sonra yüz hatlarını düzeltiyor.

"Hayır, önce yuva yapacağım. Sonra da sikişmek."

Ölmek üzere olan bir adam gibi inliyorum, diğer ikisi de aynısını yapıyor. Ama omega yuvasını istiyor. Bu konuda yapılacak bir şey yok.

"Daxton - sen çamaşır sepetini yağmala," diyor Wyatt, sanki tiyatrodaymışız da ameliyat ekibine komuta ediyormuş gibi emirler yağdırarak. "Ben çarşaf dolabından battaniyeleri getireyim. Owen, git yumuşak bir oyuncak bul."

Bir sonraki nefeste, hepimiz zıt yönlerde doğru koşuyoruz.

Kolumun altına sıkıştırılmış dev bir pelüş tavşanla döndüğümde (hastalarımın birinin hediyesi), Harper'ı yatağın ortasında diz çökmüş, etrafına bir yığın giysi, minder ve battaniye saçılmış ve diğer ikisini izlerken buluyorum.

" oluyor?" Dedim.

"Sus," diyor Wyatt, parmağını dudaklarına bastırarak. "Harper yuva yapıyor." Yutkunuyor ve sonraki kelimelerini huşu içinde söylüyor: "Yatağımızda."

Ben de aynı derecede huşu içinde izliyorum. Bir omega'nın yuva yaptığını hiç görmemiştim - en azından gerçek hayatta. Elbette pornosunu gördüm - beni yargılamayın - ama bu hiçbir şeydi, gerçeğiyle kıyaslanamaz bile. Yeni başlayanlar için, koku var. Harper her zaman yenecek kadar olgun bir şeftali gibi kokar. Bugün o kadar olgun kokuyor ki ağzımın suyu akıyor. Sonra kayganlık var - gerçek kayganlık - porno filmlerde kullandıkları sahte şeyler değil - kalçalarından aşağı ve çarşafılara akıyor. Yanakları pembeleşmiş ve kızarmış, saçları başının etrafında dağılmış.

"Sanırım öldüm ve cennete gittim," diye mırıldanıyorum onu izlerken, alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış, minderleri benim için hiçbir anlam ifade etmeyen ama belli ki onun için gerçekten önemli olan bir şekilde düzenliyor. Bunun neden bu kadar erotik olduğunu kim bilebilir ama öyle, içimde doğuştan alfa olan bir şeyi çağırıyor.

"Hazır mısın, tatlım?" Daxton homurdanıyor. İnliyor, son birkaç yastığı da fırlatıp atıyor ve sonra yatağın gömülüyor.

"Artık yuvana gelebilir miyiz, Harper?"

Yastık ve battaniye yığınlarının arasından bize bakıyor.

"Kıyafetleriniz üzerinizdeyken yapamazsınız!"

Ve sanırım dünya daha önce üç erkeğin bizim kadar hızlı soyunduğunu görmemiştir; kemerler şakırdıyor, fermuarlar patlıyor, çoraplar havada uçuşuyor, boxer'lar odanın bir ucundan diğerine fırlıyor.

Doğduğumuz günkü kadar çıplak olduğumuzda, yüzümde kocaman bir sırıtışla sürü arkadaşlarıma bakıyorum.

"Hazır mısın?" Ben soruyorum.

Wyatt cevap olarak ciddi bir şekilde başını sallar. Daxton, "Aynen öyle," diye homurdanıyor.

Sonra üçümüz birden Harper Hall'un yeni yaptığı yuvaya daldık.

Otuz Üçüncü Bölüm

Harper

Hai omega kalbim patlamaya hazır, daha da fazla ışık gönderiyor-beynime haince mesajlar gönderiyor.

. *Yuvamızda alfalarımızla birlikte. Alfalarımızla. Sürümüzle.*

Bu üç alfanın bana yaptıklarının etkisiyle sersemlemiş durumdayım ve bunu biraz olsun umursamıyorum.

Benim hain omega kalbim istediğini düşünebilir. Onunla tartışmak için çok meşgulüm. Onu yola getirmek için.

Sırf Pack Stanton beni yatağına aldı diye. Yataklarında bir yuva kurmama izin verdiler. Beni yataklarında kızıştıracaklar. Bu beni onların yapmaz.

Tekrar söylüyorum, umurumda değil.

Nasıl yapabilirim ki? Wyatt'ın kafası kalçalarımın arasına gömülmüşken, Owen meme uçlarımı ısıyor ve Daxton ağzımı öpüyor - ateşli bir tutkuyla ağzımı öpüyor.

Tekrar geldim, kaç kere oldu bu? Saymayı unuttum.

Sonra dizlerimin üzerine çöküyorum.

On yıl önce her şey yeniydi. Daha önce sadece birkaç kez seks yapmışım ve hiç bir alfabla yapmamışım. Kesinlikle daha önce hiç düğüm atmamışım. Kesinlikle hiç anal keşfetmedim. Daha önce hiç

Bir seferde birden fazla alfa. Araştırdığımız bir şey bile değildi. Ama bu sefer ...

On yıldır bunun hayalini kuruyordum. On yıl boyunca dildolar ve popo tıkaçlarıyla hazırlandım. On yıl boyunca gerçek şeyin nasıl olacağını yeniden yaratmaya çalıştım.

Şimdi .

"Hepinizi istiyorum," diyorum üç alfaya.

"Hepimizi alacaksın," diyor Owen.

"Hayır," diye başımı sallıyorum, "hepiniz aynı anda." "Tanrı aşkına," diye mırıldandı Owen.

"Biz de bunu istiyoruz Harper," diyor Wyatt, sesinde gerginlikle, "ama bunun için-"

"Eğitim mi?" Ben soruyorum. Wyatt başını sallıyor.

"Sorun değil," diyorum.

Daxton kaşlarını öyle sert çatıyor ki alt dudağım titriyor, omega kalbim alfamızı üzdüğümüz için endişeleniyor.

"Bunu daha önce yaptığını mı söylüyorsun? Bir sürüyle mi?"

"Hayır, bunu yaptığım tek sürü siz üçünüzsünüz - her ne kadar teknik olarak siz olmasanız da-"

"O zaman başka adamlar?" Daxton hâlâ kaşlarını çatarak soruyor.

"Hayır," diyorum kararlılıkla, "sadece bir kez birden fazla erkekle birlikte oldum ve o da siz üçünüzleydi. Ve teknik olarak birden fazlaydı - aslında öyleydi-"

"Peki nasıl 'eğitildin'?" diye .

Yüzüne yerleşmiş olan çatık kaşlar hiçbir yere gitmiyor. "Biz omegaların yöntemleri vardır."

"Bu 'yöntemler' hakkında bir şeyler duymak istiyorum," diyor Owen muzip bir şekilde.

"Peki ya," diyorum, onu sırt üstü yatırıp kucağına oturtarak, "onun yerine ben sana göstereyim."

"Sanırım öldüm ve cennete gittim," diye mırıldanıyor Owen, ben tam üzerinde dururken, siki hizalanmış ve amım için hazır.

"Peki ya sen?" Ben soruyorum.

Owen gözlerini zorla onun sikinden benim amımdan ayırıp yüzüme diyor. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor.

"Ne-ne-ne?"

"Üçünüzün hiç birlikte bir kızı oldu mu? ? mü?"

"Aynı zamanda," diyor Owen, "hayır. Bunu daha önce hiç yapmamıştık, Harper."

Göğsüm memnuniyetle inliyor ve onun sikine gömülüyorum.

"Belki de hepimiz öldük ve cennete gittik," diyorum gözlerimi kapatarak

ve başımı geriye atıyorum. İçimde çok iyi hissediyor - tıpkı hatırladığım kadar iyi.

Dolu. Tamamlandı. Tatmin olmuş. Ondandır aşağı kayarken uzun bir inilti çıkardım.

Birbirimize gülümsüyoruz ve yüzündeki ifadenin içimi nasıl bu kadar şiddetli bir şekilde döndürebildiğine şaşırıyorum.

"Harper," diyor sırtarak. "Çekil."

Diğerleri açgözlü gözlerle bizi izlerken ben onun sikinin üzerinde zıplayarak ona biniyorum ve tam onu sararken, elleri belimde sıkılaşıyor ve talepkar hale geliyor, göğsüne yaslanıyorum ve omzumun üzerinden diğer ikisine bakıyorum.

"Bize katılıyor musun?"

"Size katılmak, tam olarak nasıl?" Wyatt homurdanıyor. "Seçim senin."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Daxton, "kızı bekletme."

"Ama sen-"

"İzlemek istiyorum," Daxton'ın gözleri benimkilerle buluşuyor, karanlık ve tehlikeli. "İkinizin birlikte Harper'ı becermenizi izlemek istiyorum."

İnliyorum, sözlerinin üzerimde her zaman bir gücü vardı ve ateşliyken üç kat daha güçlü oluyorlar.

Kalçalarımı yavaşça döndürerek Owen'a sürtünüyorum, Wyatt yatağa tırmanıp elleriyle kıçımı kavradığında ikimiz de rahatlıyoruz. Başparmağını yanaklarımın arasından, arka deliğimin üzerinden geçirip içeri daldırıyor.

"Sıkı," diye mırıldanıyor.

"Alfa," diye soluyorum, dokunuşuna karşı kıvranıyorum.

"Kıpırdama Omega," diye emrediyor. Elleriyle kıçımı sıkıca kavrayıp içime doğru itiyor. İşte istediğim, arzuladığım, hayalini kurduğum şey buydu. İki alfanın beni böyle alması, bana böyle sahip olması, beni kullanması.

Owen inliyor, Wyatt'ın sikinin içimdeki kanallardan onunkine sürtündüğünü hissediyor.

Wyatt dikkatli, tam bir rutin içinde olmasına rağmen, kontrolü buluyor. O olduğuna sevindim. Onlar olduğu için mutluyum. Benimle ilgileneceklerini biliyorum.

"Bu nasıl bir his, Harper?" Daxton odanın içinde bir yerden soruyor. "İyi hissettiriyor mu? Hoşuna gidiyor mu?"

"Çok hoşuma gitti," diyorum, bu iki güçlü adamın arasına sıkışmış, nefes almakta zorlanıyorum, hiç olmadığı kadar doluyum.

"O zaman onu istiyorsun, Wyatt'ın sana daha fazlasını vermesini mi istiyorsun? Owen'ın da mı?" diyor.

"Uh huh," diyorum. Eşikteyim, tam sınırdayım. Bunu hissedebiliyorum. Orgazm geldiğinde beni uçuracağından neredeyse korkuyorum.

Önce Wyatt hareket ediyor, içimden çıkıyor ve sonra tekrar sokuyor. , Owen sikini amıma sürüyor ve bu kombinasyon kaldırabileceğimden daha fazla.

Birkaç saniye içinde boşalıyorum, ikisinin de etrafında kenetleniyorum, birlikte inlemelerine neden oluyorum. Yine de bu onları caydırmıyor. Biraz daha cesur, biraz daha güçlü oluyorlar, orgazmım boyunca beni birlikte beceriyorlar.

"Çok güzel görünüyorsun Harper," diye mırıldanıyor Daxton, "çok güzel.

nefesimi kesiyorsun."

Kelimeler beni şeyden daha çok etkiliyor. Göğsümde patlayan küçük duygu kıvılcımları.

Daxton, Owen ve Wyatt koleje geri döndüklerinde, aramızdaki kaçamak sona erdiğinde günlerce ağladım. Sonra gözlerimi kuruladım ve kendime aptallık ettiğimi söyledim. Sadece birkaç gün geçirdiğim üç adama aşık olamazdım. Hormonlar, gençlik aşkı, bir evreydi.

Aşık değildim.

Şimdi bunun bir yalan olduğunu biliyorum.

Aşkmış.

Ve fark ettim ki Stan- ton sürüsüne aşık olma riskim hiç olmadığı kadar fazla.

Aslında, çok geç kalmış olabiliriz.

Otuz Dördüncü Bölüm

Daxton

İki sürü arkadaşımın Harper'ı sikmelerini, onu boşaltmalarını izledim, ikisi birlikte onu düğümlerken izleyin - amını ve kışını.

Bir parçam rüya görüp görmediğimi merak ediyor, çünkü yıllar boyunca bu tür rüyaları yeterince gördüm. Harper hakkında bir sürü rüya. Bilinçaltım, kabul etmeyi reddetsem bile en derin arzularımı ve isteklerimi canlandırıyordu.

Ama benim bitti. Başka ne seçeneğim var?

Üçünü bir arada görmek, ne kadar mutlu ettiklerini görmek, bunu fazla inkâr edemem. Denesem bile sanmıyorum. Harper'ı çok istiyorum. Onun bizim olmasını istiyorum. Bir ömür boyu onu böyle tatmin etmek, bir ömür boyu onu böyle mutlu etmek istiyorum.

Sonuçlarını sikeyim. Kariyerimizi sikeyim. İnsanların ne diyeceğini siktir et. Ne düşüneceklerini siktir et.

Buna degecek. Kesinlikle degecek.

Son üç haftada on beş kızla çıktık ve hiçbirisi, bir tanesi bile üvey kız kardeşimin yanına bile yaklaşmadı. Hiçbiri Harper'la birlikteyken hissettiklerimi hissettirmedi. Başka hiç kimse hissettirmedi.

Bu kader ve belki de kader bizi berbat bir şekilde bir araya getirdi, ama bazen evren böyle işliyor. Onunla savaşmayı bıraktım.

Üçü yan dönmüş, birlikte gülüyor, kolları bacakları birbirine dolanmış, yanakları kızarmış, gözleri ışıltı ışıltı, mutluluk saçıyorlar.

Sarhoş edici.

Yanlarındaki yatağa uzandım. Başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar vücudumda bir hoşnutluk uğulduyor - ve orgazm olan ben bile değilim. Bu kararlar birlikte gelen bir hoşnutluk.

Sohbetlerini dinliyor, sabırla sıranın bana gelmesini bekliyorum. Düğümleri çözüldüğünde, Harper'ı benimle birlikte yatağa çekiyorum, kendimi yatak başlığına oturtuyorum ve omega'mı kucağıma yerleştiriyorum.

"Tekrar becerilmek ister misin, Harp?" Yanaklarındaki saçları okşayarak ve yüzünü ellerimin arasında tutarak soruyorum. Aptalca bir soru. Kız kıızıymış. Tek istediği sikilmek.

Bana doğru eğiliyor, elleri göğsümde geziniyor ve boynumu ısıyor. Gözlerimi kapatıyorum, sıcak tenini tenimde hissediyorum ve burnuma ve ağzıma gelen şeftali kokusunun tadını çıkarıyorum.

Kalçalarından tutup kaldırıyorum ve onu sikimle aynı hizaya getiriyorum - on uzun yıldır bu an için ağrıyan bir sik.

"Harper," diye mırıldanıyorum, onu sikimden aşağı sürüklerken, amının duvarlarının ayrıldığını ve beni içeri buyur ettiğini hissediyorum, sanki hep buradaymışım, hiç gitmemeliymişim gibi. "Evim," diye mırıldanıyorum boynumu emerken, tırnakları omuzlarımın derinliklerine batıyor.

Onu tekrar sikime doğru sürüklüyorum, amının sikimi okşaması hoşuma gidiyor, sonra onu tekrar aşağı indiriyorum ve ikimizin de nefesini kesiyorum. Bunu tekrar tekrar yapıyorum ve her seferinde onu biraz daha sıkı, biraz daha yukarı sarıyor, ta ki o devralıncaya kadar, kollarımı ona sararken, onu tam karşımda tutarken ve aşağıdan iterken, sikimin üzerinde yukarı ve aşağı zıplıyor.

Seks başka hiç kimseyle bu kadar iyi olmamıştı. Çünkü başka kimse Harper değildi.

Yıllar önce onunla alay etmişim. Onunla inek ve kafalı olduğu için dalga geçmişim. Ama onun ne kadar zeki olduğunu, hayatında bir şeyler yapmak için ne kadar kararlı olduğunu, bizden korkmamasını ya da korkutmamasını, bizimle flört etmesini, dalga geçmesini ve dikkatimizi dağıtmasını sevdim.

Onunla ilgili tüm bu şeyleri seviyordum. Onları sevmekten hiç vazgeçmedim. Onu sevmekten hiç vazgeçmedim.

"Harper," diye inliyorum. Ona söylemek istiyorum. Ona ne kadar deli gibi aşık olduğumu söylemek istiyorum. Ama alfalar bunu hep kızgınlık anında söyler.

(omegalar da kızgınlıkta aynısını yapar). Bana inanmayacak, samimi olduğumu düşünmeyecek. Beklemek zorundayım. Yine de ona bir şeyler söylemeden edemiyorum. "Nasıl hissettiğini, nasıl hareket ettiğini, kokunu ve sesini seviyorum."

Ellerini vücudunda gezdiriyor, kalçalarını çalıştırırken kıvrımlarını ve tenini okşuyor. Ellerimin takip etmesine, güzel vücudunu okşamasına izin veriyorum. Omuzlarını, boğazını ve ağzını öpüyorum.

Kendimi kaybediyorum. Kendimi tamamen kaybediyorum. Onun içinde. Bu momentte. Ona sonsuza dek değer vermek ve asla gitmesine izin vermemek istiyorum.

Ona kafayı takmış durumdayım.

Ellerini başının üzerine uzatmış, sırtını kamburlaştırmış bir şekilde geliyor ve gözlerimi ondan alamıyorum. Büyüleyici.

"Düğümle beni," diyor zevk dalgalarına binerken, amının duvarları sikimin etrafında kasılıyor.

Onu inkar edemem. Onu hiçbir şeyden mahrum edemem. Şu anda dünyaları istese ona veririm.

Kalçalarını kavıyorum ve hırıltıyla onu sikime bastırıyorum. O inliyor ve ben boşalıyorum, tohumumu onun içine akıtıyorum. Düğümüm sertleşiyor ve genişliyor, onu genişçe geriyor ve biraz daha inliyor, kendi hisleri ve duyguları içinde kayboluyor, tekrar tekrar geliyor.

"Boşalmana bayılıyorum" diyorum, aslında demek istediğim şu: Seni seviyorum. Seni çok seviyorum.

Göz kapakları titriyor ve zevkin içinde kayboluyor, ama sonra yavaşça bana dönüyor. Gözleri açılıyor. Çenesini indiriyor ve bakışlarımla buluşuyor, güzel dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

"İyi misin?" Ona soruyorum, ellerim sırtında bir aşağı bir yukarı yüzüyor çünkü vücudunun verdiği hisse doyamıyorum, tekrar burada olduğumuza inanamıyorum. Onu gerçekten kollarımda tuttuğuma.

Parmaklarını yanaklarımda gezdiriyor ve beni öpüyor, yavaşça, içtenlikle, bir söz vererek.

Onu ısırarak istiyorum. Onu sahiplenmek istiyorum. Bunu kalıcı kılmak istiyorum, böylece beni asla terk edemeyecek. Bir daha asla.

Gözlerimi kapatıyorum ve onu geri öpüyorum. Sabırlı. Sabırlı olmalıyım.

Bölüm Otuz Beş

W yatt

Gecenin bir yarısı, Daxton'ın babasının evine varalı saatler oldu. Harper'ı kızışmanın eşiğinde buldum ve eve getirdim. Azgın beynimin sayamayacağı kadar çok kez sikildi ve düğümlendi, o kadar çok orgazm oldu tüm sinirlerinin kızarmamış olmasına şaşırdım.

Şimdi birlikte yatağa uzanmış durumdayız: yapış yapış, ter içinde, mutluluk içinde yüzüyoruz. Harper hepimizin ortasında yatıyor, elleri karnında (boşalmış), başı Daxton'ın kalçasında, bacakları Owen'ın yanında kıvrılmış, elleri benimkilerle kenetlenmiş.

"Susadın mı, Harper? Aç mısın?" Başparmağımı parmaklarının üzerinde gezdirerek soruyorum.

"Cidden doydum." Karnını dürtüyor ve kıkırdıyor. "Yemek yemediğimi düşünürsek bu oldukça inanılmaz-" Birden yüzü dehşetle doluyor ve dikleşiyor. "Oh hayır!! Oh hayır, oh hayır, oh hayır!"

Üçümüz de dikleştik, hepimiz tetikte ve gergindik.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Başını çılgınca sağa sola sallıyor, ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturuyor ve yataktan kalkmaya çalışıyor.

"Saat gece yarısını falan mı vurdu?" Owen kaşlarını çatarak soruyor. "Hepimizin balkabağına dönüştüğü ve bu rüyanın sona erdiği yer burası mı?"

"Harper," diye bağılıyor Daxton ve Harper olduğu yerde donup kalıyor. "Sorun nedir?"

Dehşete düşmüş yüzünü bize doğru çeviriyor. "Hiç . Akşam yemeği randevuma hiç gelmedim."

"Ve bu konuda üzgünsünüz çünkü..." Daxton'ın ses tonunda kızgınlık ve incinmişlik açıkça görülüyor.

"Şey, birilerinin benim hiç gelmediğimi ve kayıp olduğumu fark edebileceğini varsayıyorum. Sonra da beni aramaya başlayacaklar ve-"

"Kahretsin!" Owen diyor ve sonra hepimiz yataktan fırlıyor, cihazlarımızı bulmak için atılmış kıyafetlerimizi karıştırıyoruz.

"Her şey yoluna girecek," diye Harper'a güvence veriyor Owen, ama ben nasıl bu kadar dikkatsiz olabildiğimizi merak ediyorum. Harper'ın annesi çok endişelenecek.

Ve bunu üzereyiz.

Harper önce telefonunu buluyor, bir çığlık atıyor ve ayaklarının üzerinde sallanıyor.

Yatağın kenarına oturması için ona rehberlik ediyorum.

"50 cevapsız arama! 50!" Telefonuna dokunuyor. "Sürüden. Molly'den. Annemden. Babandan. Endişeden çılgına dönmüş durumdalar. Onları aramam gerek." Başparmağını cihaza bastırmaya gidiyor, sonra duruyor. "Onlara ne söyleyeceğim?! Ne olduğunu söylemeliyim?!"

"Onlara gerçeği söyleyebilirsin," diyor Daxton, kendi telefonundan başını kaldırarak.

Harper ona bakakalır. "Sen deli misin?" diye bağılıyor. "Son kontrol ettiklerinde, hayır."

"Anneme söylememi istiyorsun, o da babana söyleyecek, biz ..." Yüzündeki tüm renk kaybolur.

Daxton cep telefonunu yatağa fırlatıyor. O da hepimiz gibi azgınlık içinde ve sertleşmiş siki önünde sallanıyor.

"Senin bizim olmanı istiyorum ve bu da onlara söylememiz gerektiği anlamına geliyor."

Harper ona öncekinden daha da şaşırmış bir şekilde bakar.

"İstiyorsun ki..." başını sallıyor ve hücreesine bakıyor, "rutin içindesin Düzgün düşünemiyorsun."

Daxton alçak sesle, tehditkâr bir hırıltı çıkarır. "Tamamen doğru düşünüyorum. Sen bizim olacaksın."

Kendi kızgınlığımın sisinde ona odaklanıyorum. Tüm alfa içgüdülerim onun haklı olduğunu haykırıyor. Omega'ya koşmamı istiyorlar,

Onu yatağa yapıştırdım ve dişlerimi boğazına geçirdim.

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve sağlıklı düşünmeye çalışıyorum. Daxton ciddi mi? Yoksa sadece ateşi yüksek ve am sarhoşu mu? "Bu tartışmayı Harper'ın ateşi çıktıktan sonra yapsak daha iyi olur," diyorum ona.

"Nasıl yaptığımı biliyorum-"

Elimi kaldırdım ve başımı Harper'a doğru salladım. "Aletin etkisindeyken hayatının geri kalanını etkileyecek bir karar vermesini bekleyemezsin. Bu daha sonra konuşulacak bir konu." Bana ters ters bakıyor. "Ve her neyse," diye devam ediyorum Daxton benimle tartışmaya başlamadan önce, "babana ve üvey annene bu haberi vermenin doğru yolu bu değil."

"Evet," diye kabul ediyor Owen, elinde telefon, Harper'ın yanına çöküyor. "Babanı arayıp ona üvey kız kardeşimle yatakta olduğumu ve önümüzdeki üç gün boyunca hiç durmadan sevişeceğimizi söylemek ister misin?"

Harper arzu ve korkunun birleşiminden oluşan bir ciyaklama sesi çıkarır. Owen ona doğru yuvarlanıyor, belini kavıyor ve boynunu kemirmeye başlıyor. Harper titriyor, gözleri kapanıyor ve eğer yakında sevişmezsek hepimiz tekrar sevişeceğiz ve bu sorunu çözemeyeceğiz.

"Harper!" diye bağıriyorum. Göz kapakları uçuşarak açıldı. "Annene mesaj atmalısın. Ona kızgınlık dönemine girdiğini ve ..." Scrabble oynuyorum.

uygun bir örtünme için etrafta.

"Bir omega arkadaşımda kalmaya gittim," diyor Daxton somurtarak.

"Kanıt olmadan bana inanmaz," diyor Harper, gözleri Owen'a kayarak. "Tek konuştuğu şey omega kaçırma olayları. Muhtemelen çoktan polisleri aramıştır."

"Senin yerine bakabilecek bir arkadaşın yok mu?" Owen parmaklarını kadının yan tarafına geçirip meme ucunun etrafında dolaştırarak soruyor.

Gözleri tekrar parlıyor ve ona ikinci kez bağırarak zorunda kalıyorum. "Şunu keser misin?" Owen'a söyledim.

"O çok lezzetli," diyor sanki acı çekiyormuş gibi. Sanki hepimiz burada mücadele etmiyoruz.

"Bir arkadaş mı?" Harper öyle diyor. Gözleri bir odaklanıp bir kayboluyor. Sonra irkiliyor. "Molly."

"Söylemeyecek mi?" Ben soruyorum.

Harper, "İçimden bir ses bunun olacağını hissettiğini söylüyor," diye mırıldandı.

"O zaman önce ona, sonra da annene mesaj at." Ona doğru bir adım attım. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Dilini dişlerinin arasında ısıyor ve başını sallıyor. "Yapabilirim."

"Peki ya biz?" Daxton yatak odasının kapısına yaslanarak soruyor.

"Biz mi?" Kaşlarımı çatıyorum. Beyin yeteneklerim ciddi şekilde engellenmiş durumda. Ne demek istediğini anlamıyorum.

"Üç gün işe gelmediğimizde, üç gün işe gelmediğimizde ve bu üç gün Harper'ın ateşinin çıktığı üç güne denk geldiğinde..."

"Kahretsin!" Owen yüzü ellerinin arasına gömülmüş bir halde yatakta geriye doğru yığılırken şöyle diyor.

Beynim Harper'ın düşünceleri ve görüntüleriyle doluyken son derece zor olan beynimi yokluyorum. "Bir gün önce Harold Virüsü şüphesi olan bir hasta gördüm. Hastaneye mesaj atıp bizim de virüse yakalandığımızı ve en az beş gün karantinada kalmamız gerektiğini bildirdik."

"Sence satın alırlar mı? Böyle bir anlaşma yapma şansımız çok az."

"Ama imkânsız değil." Bakışlarımı diğer ikisinin üzerinde gezdiriyorum. "Daha iyi bir fikrin var mı?" İkisi de başını sallıyor ve ben de cep telefonuma bir mesaj yazıp gönderiyorum.

Harper rahat bir nefes alarak, "Molly bizi koruyacak," dedi, "karşılığında da tüm ayrıntılarla ilgilenecek."

"O zaman annene mesaj at." Başparmakları şimşek hızıyla hareket ediyor. Cep telefonu bir mesajı okumak için bip sesi çıkardığında birkaç kez duraklıyor, sonra tekrar yazmaya başlıyor. Sonunda, daha da büyük bir rahatlamayla, cep telefonunu bir kenara atıyor ve Owen'ın yanına uzanıyor.

"Omega olmak bazen cidden karmaşık olabiliyor," inliyor. "Aslında, çoğu zaman berbat bir şey."

"Evet," diyor Owen, üzerine yuvarlanıyor ve bacaklarını açarken içine giriyor, "ama omega olmanın bazı avantajları da var."

Teni arzuyla kızarıırken ve vücudu onunkiyle birlikte hareket ederken bile ona suratını asıyor.

"Oh, var mı? ?"

"Bir alfa tarafından becerilmek, bir alfa tarafından kızdırılmak, bir alfa tarafından düğümlenmek."

"Sanırım bu oh-oooooh!"

İkisinin yanındaki yatağa tırmanıyorum, Daxton da diğer taraflarındaki şilteye tırmanıyor ve kısa süre içinde Owen ve Harper tüketiliyorum ve diğer tüm düşünceler, endişeler ve düşünceler uçup gidiyor.

Otuz Altıncı Bölüm

Harper

Gözlerimi açıyorum ve yavaşça dünya odaklanmaya başlıyor. Önce sabahın puslu ışığı. Sonra ter kokusu, kaygan ve gel. Sonra senkronize üç nefesin sesi. Ve nihayet sırtımda yumuşak bir şilte ve üzerimde uyuyan üç bedenın ağırlığı.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve bir an için sadece sıcaklığımın tadını çıkarıyorum.

Ne yazık ki uzun sürmüyor. Çok geçmeden bacaklarımda arasındaki ağrının, vücudumdaki morlukların farkına varıyorum ve ne yaptığımızın bilincine varıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve hislerimi anlamlandırmaya çalışıyorum.

Korkuyorum - yaptıklarımızdan, insanların öğrendiklerinde - eğer öğrenirlerse - ne düşüneceklerinden kesinlikle dehşete düşüyorum. Ve yine de ...

Gözlerimi tekrar açıyorum ve toz parçacıklarının ışık kırıntıları içinde dans edişini izliyorum.

Pişman değilim. Tıpkı geçen seferki gibi, hiç pişman değilim.

Şu anda bir cin ortaya çıkıp beni zamanda geriye götürmeyi ve seçimlerimi yeniden yapmayı teklif edebilir ve ben de tamamen aynılarını yapardım. Her şeyi baştan yaşardım. Evet, yaşardım.

Çünkü bu son birkaç gün hayatımın en güzel günleriydi. Kıyaslanabilecek tek şey şu günlerdi

On yıl önce birlikte geçirdiğimiz günler. Şimdi daha yaşlıyız, daha deneyimliyiz ve aramızdaki bu şeyin ne kadar nadir, ne kadar özel olduğunun farkındayız. Daha da iyiydi. Milyonlarca kez.

"Harper." Dönüyorum ve Daxton'ı uyanık buluyorum. "Her şey bitti. Ateşin düştü mü?" Başımı sallıyorum. "Peki sen nasıl hissediyorsun?" Ona gülümsüyorum. "Oldukça iyiyim. Sen nasılsın?"

O da bana gülümsüyor - ve o çatık kaşları içime dokunuyor ama gülümsemesi! Gülümsemesi cildinize dolan güneş ışığı gibi. "En iyisi."

Aptallar gibi birbirimize gülümseyerek uzandık. Sonra o kalktı. "Sana kahvaltı hazırlayacağım." Kazana doğru baktı. "Ya da muhtemelen öğle yemeği."

"Günün ya da saatin kaç olduğuna dair bir fikrin var mı?" Kıkırdıyorum.

"Hiçbir fikrim yok," diyor ve yatağın başucundaki cep telefonuna uzanıyor. Ekranı bir göz atıyor, sonra bir kez daha bakıyor. "Bugün Çarşamba."

"Çarşamba mı?! " Wyatt yanımda kıpırdanıyor.

Dirseklerimin üzerinde duruyorum. "Çarşamba mı?" Düzgün düşünmeye çalışarak kaşlarımı çatıyorum. "Ama bu Cuma gecesi başlamadı mı, yani..."

"Beş gündür ateşin var!" Owen esniyor ve yatağın diğer tarafına doğru geriniyor.

Daxton'ın bakışları şaşkınlıkla benimkilere kayıyor. "Isınman genelde bu kadar uzun mu olur?"

Başımı sallıyorum ve gülüyorum. "Hayır, asla. Genelde iki ya da üç gün içinde biter."

"Biliyor musun-"

"Doktor olan sizsiniz, siz söyleyin."

Başını kaşıyor, gözleri benimkilerden ayrılmıyor, yüz hatları kararıyor. "Profesyonel görüşüme göre, bunun nedeni insanoğlunun bildiği en iyi siki, en iyi kızışmayı ve en iyi düğümlenmeyi - daha doğrusu omega'yı - alıyor olmanızdı."

"Bu sizin profesyonel görüşünüz, mi?"

"Kesinlikle, yüzde yüz öyle." O bana sırtıyor, ben de ona sırtıyorum.

Ve kahretsin, bunun bitmesini istemiyorum. Kendimi yataklarından sürükleyip eve gitmek, için hiçbir şey ifade etmiyormuşuz gibi davranmak, sadece ... kardeş olmaya geri dönmek istemiyorum. *Üvey kardeşler.*

Daxton aklımı okumuş gibi, "Gitme, Harper." dedi.

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "BEN...

BEN..." "Gitme Harper, bizimle kal."

Bir nefes alıyorum, diğerleri sessiz. "Kahvaltı için mi?" Benim için yemek yapacağını söylemişti, değil mi?

"Hayır, Harper, sonsuza dek. Bizimle kal. Sonsuza kadar. Bizim omega'mız ol."

Üvey kardeşime bakıyorum. Kızgınlığın sisi artık gözlerini terk etmiş. Her zamanki gibi uyanık ve anlayışlılar. Dudaklarında alay yok, yüz hatlarında da muziplik yok. Sanırım samimi davranıyor.

Hakiki ama muhtemelen seksten dolayı hâlâ sarhoş. "Sanmıyorum-"

"Sakin bana bunu kastetmediğimi söylemeyin. Ya da yanıldığımı. Kendi hislerime güvenemeyeceğimi söyleme. Senin için deli oluyorum - hepimiz öyleyiz." Diğerlerine bakıyorum. Wyatt ciddiyetle başını sallıyor ve Owen bana şefkat ve sıcaklıkla gülümsüyor. "Harper Hall, sana aşığım. On yıldır öyleyim."

Ona bakakalıyorum ve sonra elimde olmadan gözyaşlarına boğuluyorum. Yanaklarımı ıslatan ve burnumu akıtan gürültülü, dağınık, özensiz gözyaşları.

"Bunlar mutluluk gözyaşları mı...?" Owen soruyor. "Yoksa bunun için üzgün müsün?"

"Belki de bu onun için sadece seksle ilgiliydi," diyor Wyatt, sesi sönük çıkıyor.

Owen koluna vurur. "Sessiz ol, Wy."

Burnumu çekerek başımı sallıyorum. "Aramızdaki şey asla sadece seks olamaz."

Daxton, "Hayır, olamaz," diye onaylıyor.

"Üçünüze karşı olan hislerim çok güçlü." "Bizim olacak kadar güçlü mü?" Wyatt soruyor.

Gözyaşlarım akmaya devam etse de ellerimi yanaklarıma siliyorum.

"Bunu istiyorum. Hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum. Ve üzgünüm çünkü buna sahip olamayacağız. Dünyada en çok istediğim üç kişiye sahip olamıyorum." Bir hıçkırık boğazımı sıkıyor, ardından gürültülü bir hıçkırık geliyor.

"Buna sahip olamayacağımızı kim söyledi?" Daxton kaşlarını çatır. "Dax, sen, sık sık," diye işaret ediyor Owen.

"Ben bir sik kafalıyım. Aptal bir sikkafalı. Yanlış yapan bir sikkafalı."

Omuzlarım çöktü. "Ama sen değilsin. Senin işin var. Benim işim, eğer bir işim olursa. İtibarımız. *Ailelerimiz.*"

"Bunların hiçbirisi umurumda değil. Seninle birlikte olabileceksem karton bir kutuda yaşar ve kanalizasyonları temizlemek için çalışırım," diyor Daxton ve beni daha da çok ağlatıyor.

"Bu koşullarda seninle birlikte olmak istemeyebilir," diye tersliyor Owen.

"!" Ben söylerim. "!" Benim için fark etmez."

"O zaman," diyor Wyatt gözlüklerini takıp kafası iyice karışmış bir halde, "birlikte olmamızı engelleyen şey tam olarak nedir?"

Bunu düşündüm, sonra güldüm. "Hiçbir şey yok. Birlikte olmamızı engelleyen hiçbir şey yok. Hiçbir şey."

Kendimi Daxton'a atıyorum, kollarımı ona doluyorum ve öyle sıkı sarılıyorum ki muhtemelen kaburgalarını kırıyorum. Sonra yatağa atlayıp Wyatt'a sarılıyorum, onu da Owen takip ediyor. Ve sonra, artık kızgın olmayabilirim ama bu çarşafların altında bir tur daha atmamızı engellemiyor.

Daha sonra Wyatt bize yemek pişirmesi için ısrar etti ve bana söyle dedi: "Daxton dokunduğu her şeyi yakıyor." Daxton ve Owen beni banyoya götürüp duşun altına soktular.

Vcudumdan gelen her şeyi yıkayıp atmak istemiyorum. Beni dişleriyle sahiplenmeleri için henüz çok erken, ama bedenimdeki tohumları kendi başına bir sahiplenme gibi hissediyor. Ne yazık ki, yansımam bana bunu saklamanın bir seçenek olmadığını söylüyor. Yanaklarımda rimel var ve saçlarım karmakarışık. Tam olarak beş gün boyunca sikilmiş bir kız gibi görünüyorum - birkaç saat içinde annenizi grecekken tam olarak böyle görünmek istemezsiniz.

İki alfa birlikte çalışarak beni sabuna boğarken ve temizlerken - zamanlarının büyük bir kısmını gğslerimi, kıçımı ve bacaklarımdan arasını ovarak geçirirken, muhteşem ılık suyun altında duruyorum.

"Artık hayatım bu mu olacak?" Daxton kafa derime şampuanla masaj yaparken i çekiyor, "bir sonsuz orgazmdan diğerine mi geçeceğim?"

"Eğer istediğimiz gibi olursa," diyor Owen, "o zaman, evet, kaçak bir tren gibi geleceksiniz."

Daxton saımdaki sabunu durularken ellerini karnımdan aşağı ve bacaklarımdan arasına doğru çekerek o sabah altıncı kez boşalmamı sağlıyor. Sonra beni büyük, kabarık bir havluya sarıyorlar ve yatak odasına geri götürüyorlar.

Omega sürüsü olmak böyle bir şey olmalı. Mutluluk. Sadece mutluluk.

Owen büyük tişörtlerinden birini başıma geçiriyor ve Daxton saçlarımı tararken mutfaktan gelen kokular burnuma kadar geliyor. Yumurta ve domuz pastırması. Midem gürültüyle gurulduyor ve iki alfa beni yemekle dolu bir tabağa doğru fırlatıyor.

Hepsini yiyorum, artı iki porsiyon daha, sonra sandalyeme geri çekiliyorum, ayaklarımı altıma çekiyorum ve kahvemi yudumluyorum, masanın etrafında benimle birlikte oturan üç adama hayranlıkla bakıyorum.

Gerçekten her gün bu manzaraya uyanabilecek miyim? Bu muhteşem - aşırı sıcak - manzaraya mı? Hastaları büyük acı çekecek çünkü evden çıkmalarına asla izin veremeyeceğim. Kendi kendime gülümsüyorum.

"Bu da ne demek oluyor?" Owen beşinci çırpılmış yumurta tabağını ağzına tikiştirirken soruyor. Aç olmasına şaşırmadım. O kadar kıızıma iştahını açmış olmalı.

"Gülümseme mi?" Ben diyorum. "Oh, sadece bunun ne kadar harika olacağını düşünüyorum, bilirsin, biz."

"Öyle," diye onaylıyor Owen.

"Ailene nasıl ve ne zaman söylemeliyiz?" Wyatt soruyor.

Kahve fincanımı masanın üzerine bırakıyorum. "Anneme bu haberi nasıl vereceğimi düşünmem gerekiyor."

"Seni seviyor," diyor Wyatt. "Bence seni ne mutlu onu isteyecektir."

Yanağımı çiğniyorum. Haklı mı? Bence haklı. Annem hiçbir zaman yargılayıcı bir insan olmadı. Yaşa ve yaşat, her zaman onun sloganı olmuştur. Yine de bu farklı olacak mı?

"Sanırım ona söyleyene kadar biraz beklemeliyim. Mesajlara bakılırsa, o birkaç saat boyunca ortadan kaybolduğumda ve daha sonra beklenmedik bir şekilde kızgınlığa girdiğimde çok sinirlenmiş. Sanırım bir sonraki suçu onun üzerine yıkmak çılgına çevirmeye yetebilir."

"Yani gizlice dolaşmaya devam etmek mi istiyorsun?" Owen bana göz kırpmıyor. "Ateşli."

"Evet, biraz öyle. Yine de," kaşımı kaldırıyorum, "randevu için sıraya girdiğin tüm omega'ları ne yapacaksın?"

"Hmmm," diyor Owen dudaklarına dokunarak, "birdenbire çıkmayı bırakırsak şüpheli görünecek."

Gözlerimi kısarak ona "Bir daha randevuya çıkmayacaksın," diyorum.

Elini kaldırdı. "Güven bana Harper, istemiyorum."

Wyatt, "Eğer çıkmayı bırakırsak, insanlar bir omega bulduğumuzu düşünecek," diyor.

Daxton omuz silkerek, "Biz de onlara sahip olduğumuzu söyledik," diyor. "Ama ağırdan alıyoruz ve henüz tanıştırma yapmayacağız."

"Aslında bu işe yarayabilir," diyor Owen.

Daxton bir parça tost alır ve arkadaşına fırlatır. "Tabii ki işe yarayacak."

"Peki ya sen, Harper?" Wyatt diyor ki. "Sen de çıkmayı bırakırsan şüpheli görünecek."

"Şey," diye itiraf ediyorum, "aslında hiç başlamadım ve herkese kırık kalbimi atlatmak için daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu fark ettiğimi söyleyeceğim."

Owen sandalyemi kendisine doğru çekiyor ve boynuma sokuluyor. "Hâlâ kırık mı, küçük omega? Onarmak için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Zaten yaptın," diyorum ona.

Otuz Yedinci Bölüm

Harper

Her bir nefes alıyorum, yüzümü öyle bir hale ki-
ve en ufak bir şüphe duymadan anahtarımı kapının içine açtım.

"Harper? Harper mı? Sen misin?" Annem patinaj yaparak ön kapıdan giriyor ve iki yavrusu da koşarak bana doğru geliyor. Köpekler havlayarak bir aşağı bir yukarı zıplarken annem kollarını boynuma doluyor.

"Ah seni zavallı sevgilim! Sen iyi misin? Çok endişelendim. Seni zavallı şey."

"Ben iyiyim anne," diye mırıldanıyorum, beni çok sıktığı için nefes almakta zorlanıyorum. Ayrıca neden 'zavallı bir şey' olduğumdan da emin değilim.

"Çok bitkin, çok yorgun olmalısın. Biliyorum," diye sesini alçalttı, "İstediğin olayı çok berbat olabilir. Dur sana bir bakayım." Bir adım geri çekildi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Gerçekten de öyle görünüyorsun... Yanaklarında hiç bu kadar renk görmemiştim."

Uzanıp Ölüm'ün başını okşuyorum, ardından Terör'ünkini.

"O kadar da kötü değildi."

"Ama bir alfa olmadan." Sanki cehenneme sürüklenip geri dönmüşüm gibi başını sallıyor. Dilimle.

"İyiydi." Gülümsemeyi başarıyorum. "Seni korkuttuğum için özür dilerim. Sadece, uzun süre yurtdışında yaşadım. Rapor vermek zorunda kalmaya alışık değilim."

"Tabii ki. Sen bir yetişkinsin. Rapor vermek zorunda değilsin." Gözlerini deviriyor. "Sadece bu kaçırılma olaylarını duyuyoruz ve-"

"Sonunda her şey yoluna girdi," diyorum, kolumu onunkinden geçirip onu mutfağa götürüyorum, köpekler de arkasından koşturuyor.

Masanın üzerinde bir dizi kek ve hamur işi var. Köpekler onlara bakıyor, onlara doğru sürünüyor ve annem her iki yavruyu da odadan çıkarmak zorunda .

"Fırına uğradım ve bunları aldım. Sizin Fransız pastalarınıza benzemediklerini biliyorum..."

"Harika görünüyorlar," diyorum gülümsemek için elimden geleni yaparak. Az önce Stanton Pack'in evinde tıka basa doydum. O kadar doydum ki eve dönerken kot pantolonumun düğmelerini açmak zorunda kaldım. Şimdi de kek yemem gerekecek.

"Sıcaktan sonra hep açlık çekiyorsun ve canının tatlı şeyler çektiğini biliyorum. Otursana." Beni mutfak taburelerinden birine oturmaya zorladı. "Sana taze sıkılmış portakal suyu hazırlayayım."

"Anne, sorun yok, telaşa gerek yok. Bir bardak su harika olur."

"Bir bardak su ," diye bana bakıyor, "beni bekleme Snuffles. Diyet yapıyorum. Bu keklerin hepsi senin için. Devam et."

Onlara bakıyorum. Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en şekerli, en kremalı görünen kekler. En küçük görünenini yavaşça alıp kenarından ısıyorum.

Annem bana bir bardak su uzatıyor ve yanımdaki tabureye oturuyor. Bir gülümsemeyi daha zorluyorum ve büyük bir çabayla ağızımdaki lokmanın çoğunu yutuyorum.

"Nefis," diyorum gönülsüzce.

"Anlat bakalım, ne oldu?"

Pastanın geri kalanıyla boğuluyorum. "Ne oldu?"

"Evet, aniden kızıştın. Bu senin için alışılmadık bir durum, değil mi? Genelde saat gibi düzenli çalışırsın."

Boynumu kaşıyorum ve tenimin renklenmemesini, bedenimin terlememesini ve sesimin nötr kalmasını istiyorum.

"Oh, hiçbir fikrim yok. Yani," hırkamın düğmelerini çözüyorum, "belki de jet lag ile ilgili bir şeydi. Ya da belki de randevularımla kaynaşmışımdır. Çok fazla şey oluyor."

"Var." Annem şefkatle yanağımı okşuyor. "Yine de burada kalabilirdin Snuffles. Gitmene gerek yoktu."

"Ahh, anne, hayır." Yüzümü buruşturdum. "Bu ikimiz için de korkunç olurdu."

"Molly'ye seninle ilgilendiği için çok minnettarım. O çok iyi bir arkadaş."

"Evet," diyorum pastayı parmaklarımla ayırırken.

Annem kutudaki diğer kekleri yeniden düzenliyor, sonra bana bakmadan, çok rahat bir şekilde şöyle diyor: "Peki yalnız mıydın? Yoksa sana herhangi bir alfa ayarladı mı? Bilirsin, kızgınlığını atlatmana yardımcı olması için?"

"Anne!" "Bu konuşmayı yapmayacağız." dedim.

Bildiğim kadarıyla, uzun zaman önce benim ateşimde olan şeyleri asla tartışmamak üzere sözsüz bir anlaşma yapmıştık. Şimdi bu anlaşmayı bozmak gibi bir niyetim yok. Özellikle de bu şartlar altında.

"Sadece bu sıcakta iyi bir alfa ile karşılaşp karşılaşmadığını merak ediyorum, hepsi bu."

"Hayır anne, alfa yok," diye yalan söyledim.

"Belki Molly bir dahaki sefere sana güzel bir şeyler bulabilir. Sanırım bir erkekle tanışmak için en iyi yol bu."

"?" Ben de öyle diyorum.

"Siz çocukların takılmak için kullandığı uygulamalardan pek de farklı değil. Grindr?"

"Ee, Tinder." Su bardağımı elime alıyorum ve büyük bir yudum alıyorum.

Annem yok ettiğim pastanın diğer yarısına bakıyor.

Annem şaşkın bir ifadeyle, "Sıcaktan sonra her zamanki gibi aç ya da huysuz görünmüyorsun," diyor.

"Muhtemelen yaşlanmanın etkileri." Yarısı yenmiş pastayı elimden bırakıyorum. "Aslında, kusura bakma anne. Şu anda gerçekten çok aç değilim. Aslında pek iştahım da yok."

"musun?"

Başımı salladım. "Özür dilerim anne. Bütün bu çabayı gösterdiğini biliyorum."

"Saçmalama, hiç çaba sarf etmedim." Parmaklarını tezgâha vuruyor. "Belki onları Daxton'a bırakırım."

Kalbim durdu. Yanaklarım alev alev yanıyor. Muhtemelen taburemde sallanıyorum.

"Daxton?" , sesim o kadar doğal olmayan bir şekilde yüksek çıkıyor ki köpeklerin ulumaya başlamamasına şaşıyorum.

"Ah, evet, sen..." elini sallıyor, "iş göremez halde olduğun duymamış . Daxton ve o zavallı çocuklar

gerçekten hastaydı."

"Öyle mi?" Daha iyi bir oyuncu olmayı dileyerek söylüyorum. Endişeliymiş gibi mi davranmalıyım? Şaşırmış gibi mi? Şaşkın mı?

"Evet, zavallılar hastanede bir şey kapmışlar. Karantinaya alındılar. Evden dışarı çıkamıyorlar. Ve kimse onları göremedi."

"Aman Tanrım," diye , fazla teatral bir şekilde.

Annem bana bakıyor, sonra başını sallıyor. "Sorun yok, Snuffles. Onlar iyi olacaklar. Çok ciddi bir şey değil ve onlar genç, güçlü, sağlıklı adamlar."

Yutkunuyorum. Evet, ne kadar güçlü ve sağlıklı olduklarının farkındayım. "Daha iyiler mi?"

"İyileşiyor. Keklerin yardımcı olacağına eminim. Daha sonra uğrarım."

"Yapabilirim!" Çok hızlı söylüyorum ama sürüyü tekrar görmek için bir fırsat yakalamaktan kendimi alamıyorum ve bunun için iyi bir nedenim var - kimsenin şüphelenmeyeceği bir neden.

"Bu iyi bir fikir olmayabilir. Daha yeni ısındın.

Bağıışıklık sisteminiz muhtemelen düşüktür. Bir şeyler kapabilirsiniz."

"Ve siz ellili yaşlarına yaklaşan bir kadınsınız. Bu sizin için iyi bir fikir değil.

sen de git."

Annem kıllanıyor. "Hatırlattığın için teşekkürler, Harper."

"Harika görünüyorsun anne. Kesinlikle diyet yapmana gerek yok."

"Bu zor, Harper. Yirmili yaşlarındayken yüzünü tıka basa doldurup kilo almadığın zamanlardaki gibi değil. Şimdi sadece bir pastaya bakmam yetiyor ve yağ hücrelerinin çoğaldığını hissedebiliyorum." Özellikle çikolatalı görünen bir pastaya özlemle bakıyor.

"Anne, pastayı ye."

"Yiyemem," diyor.

"Yap !"

"Peki." Gözüne kestirdiği pastayı kapar ve dişlerini pastaya . "Zayıf olmanın canı cehenneme. Pastayı çok seviyorum."

"Ve hayat bunu dert etmek için çok kısa," diyorum ona, kendi durumumu düşünerek. "Gidip duş alsam iyi olacak. Sonra gidip şu çocukları kontrol edeceğim."

Taburemden aşağı atladım.

"Teşekkür ederim Harper. için çok endişelendim."

"Gerçekten anne. Ben iyiyim." Ona bakıyorum, sonra tereddüt ediyorum. Ona ne kadar iyi olduğumu söylemek istiyorum. Aslında hiç olmadığım kadar mutluyum.

Sorun şu ki, kızının üvey ağabeyinin sürüsüne katılacağı haberine onun kadar sevineceğini garanti edemem.

Otuz Sekizinci Bölüm

Harper

Yüzümde kocaman bir sırtışla duş alıyorum. Kocaman bir sırtışla giyiniyorum

yüzümde. Yüzümde kocaman bir sırtışla Pack Stan- ton'ın evine doğru yola çıkmak üzereydim ki Molly'nin telefonumu patlatması ve onunla buluşmam için ısrar etmesi planlarımı altüst etti. Ona çok şey borçlu olduğum için reddedemiyorum.

Kekleri soğuk bir çantaya koyup doğruca Molly'nin evine gidiyorum. Bir erkek arkadaş bulur bulmaz arkadaşlarını terk eden kızlardan biri olmak istemiyorum. Ayrıca sürüye karşı aşırı hevesli görünmemeye çalışmalıyım. Biraz soğukkanlı davranmanın kimseye zararı olmaz.

Molly beni garaj yolunda karşılıyor, bileğimden tutup içeri çekiyor.

"Bana her şeyi anlat," diyor beni oturma odasına sürüklerken ve kapıyı arkamızdan kapatırken.

"Herkes nerede?" Dedim.

"Hepsini gönderdim. Mini Harper konuşmaları dinlemek gibi bir alışkanlık geliştirdi. Dün onu kanepenin altına saklanırken yakaladım, böylece baldızımla yaptığım telefon görüşmesini gözetleyebilecekti. Ve bu konuşmanın biraz müstehcen olacağını tahmin ettiğim için önlem almanın en iyisi olacağını düşündüm."

"Çok x-rated," dedim ona.

Ellerini birbirine srtyor. "Oh güzelim! Bana her Şeyi anlat!" Ağzımı açmak üzereydim ki elini kaldırdı. "Ama nce Şunu söylemeliyim ki, bunun olacağını biliyordum."

"Beklenmedik bir anda ateŐleneceđimi mi?"

"Bu konuda küçük bir teorim var - doktorların muhtemelen karşı çıkacağı bir teori - ama bence gerçekten ateşli olanlarla tanıştığınızda, vücudunuz karar veriyor, bunu boş ver, işleri kendi ellerime alıyorum. Ya da amıma."

"Molly!" Kıkırdıyorum.

"Ama onları cızırtılı derecede ateşli buluyorsun, değil mi? Seni o eve dönüş partisinde kardeşinle gördüğümde anlamıŐtım."

"vey kardeş," diye düzeltiyorum.

"Havada bir Şey vardı. Bir elektrik."

"Muhtemelen bir fırtınaydı."

Molly kaşlarını çattı. "Ciddi ol, Harper. Çok sıcaıktı." "ok."

"Güzel," diyor. "Bence bunu sisteminden ıkarman gerekiyordu. Herkesin uzun süreli bir ilişkiden çıktıktan sonra oyalanmaya ve birkaç kötü karar vermeye ihtiyaı vardır. Ve Şimdi o alfaları yatağa attın, yoluna devam edebileceksin. Bence bu ruh için iyi oldu."

"Devam etmek mi?" Mırıldanıyorum.

"Evet, büyük bir kalp kırıklığı yaŐadıktan sonra biraz takılmak mükemmelen bir tedavi yöntemidir. Ve sonra dışarı çıkıp sonsuza dek birlikte olacağınız erkeği bulmak için çok daha iyi bir yerdesiniz."

Onu düzeltmeye, ona gerçeği, hayatıma devam etmeyeceğimi, sonsuza dek sürecek erkeğimi çoktan bulduğumu söylemeye gidiyorum ama bir Şey beni durduruyor. Küçük bir Şüphe. Ailelerimize söylemeden önce biraz zaman tanımaya karar verdik. Belki de Molly için aynısını yapmak en iyisidir. Onun varsayımı beni tedirgin etti.

KonuŐmalarımızın arasına sıkıŐtırdıđı imalı küçük yorumlarla beni Daxton, Owen ve Wyatt'a doğru ittiğini düşünüyordum. Ama belli ki bunu bir kaçamak olarak görüyordu, sonsuza dek sürecek bir Şey değil.

"Her neyse," diyor Molly, daha da yaklaŐarak, "bana nasıl olduğunu anlat."

Ona randevuma giderken Stanton Srs'ne rastladığımı ve sonrasında olanları anlatıyorum. Molly tüm uygun yerlerde ciyaklıyor ve ciyaklatıyor.

"Peki," diyor, "geçen seferkinden daha mı iyiydi?"

"Geçen sefer mi?" Ben söyledim. "En son Paris'te ateşim çıkmıştı ve çoğunu yalnız geçirmiştım."

"Laurent neredeydi?"

"Aynen öyle!" Ben de öyle dedim. "Muhtemelen başka birini beceriyordur."

"Urgh!" Molly, "Eğer o herifle karşılaşsam, gözlerini bizzat oyacağım" diyor. Bana pençelerini gösteriyor. "Ama neyse, demek istediğim bu değildi. Daxton, Owen ve Wyatt'la birlikte olmak en son birlikte olduğunuz zamandan daha mı iyiydi?"

Saçlarımı kulağımın arkasına kıvırıyorum ve başımı sallıyorum. "Harper Hall, şimdi bana naz yapma!"

"İki sefer de ateşliydi ama bu sefer... daha yaşlıyız. Daha tecrübeliyiz."

"Tecrübeli," diyor Molly hüzünle, "tecrübeli olmak çok iyi bir şey."

"Uh huh. Ayrıca, daha önce hiç yapmadığım şeyler yaptık." "Çift P mi?"

Tekrar başımı salladım.

"Ayrıca çok da iyi, değil mi?"

"Çok uzun zamandır denemek istiyordum ve, oh, Tanrım!"

"Görünüşe göre inanılmaz bir yarış çıkarmışsın Harper. Sana bir paketle daha iyi yarıştığını söylememiş miydin?"

"Milyon kat daha iyi," diye itiraf ediyorum.

"Bu yüzden sana kalıcı bir tane bulmamız gerekiyor. Pack Frimpton'la konuştum, onlara ısı durumunuzdan bahsettim - tabii ki onlara nasıl harcadığınızı söylemedim," diyor kaşlarını sallayarak. "Çok anlayışlı davrandılar. Hâlâ seninle tanışmak istiyorlar. Ve kardeşim Angel birkaç öneri daha getirdi. Şimdi size onların detaylarını gösterebilirim." Cebinden telefonunu çıkarıyor.

"Hayır," diyorum ellerimi çılgınca sallayarak. "Randevu yok."

Molly şaşkınlıkla hücrelerinden başını kaldırır. "Neden? Az önce bir paket istediğini söylememiş miydin?"

Öyle mi ?

"Hayır, yani eninde sonunda istiyorum. Ama sanırım kendim için biraz zamana ihtiyacım var. Kafamı toparlamak için. Sanırım işleri aceleye getiriyorum."

Molly telefonunu indiriyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, başkalarını sevmeden önce kendinizi sevmeniz gerektiği ile ilgili o söz neydi?"

Molly kaşlarını çatar. "O eski erkek arkadaş tam bir pislikti. Sürümün onun ortadan kaldırılmasını ayarlamasını ister misin?"

"Bunu yapabilirler mi?" Kaşlarım alnımdan yukarı fırlayarak söylüyorum.

"Şey... pek sayılmaz, sanırım... ama bunun hayalini kurmak güzel. Şahsen ben ona kendi testislerini yedirirdim."

"Molly," diye kıkırdıyorum, "bu iğrenç." Duraklıyorum. "Ve muhtemelen tüm o yogayla elde etmeyi umduğu şey buydu."

Molly öğürür gibi bir ses çıkarıyor ve ikimiz de öyle bir kahkaha patlatıyoruz ki karnıma ağrılar giriyor.

Sonunda, yeniden nefes almaya başladığımızda, Molly ellerimi ellerinin arasına alıyor. "İyi görünüyorsun, Harper Hall."

"Annem de öyle dedi."

"Bence çok seks sana yakışıyor. Ama kendine biraz zaman ayırmak istersen, bunu kesinlikle anlarım."

"Hı hı," diyorum, çok sert bir şekilde. Yalan söylemekten nefret ediyorum. Bu konuda çok kötüyüm.

Bunu gerçekten sır olarak saklayabilir miyiz?

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Owen

Nastane gelen kutumda 789 okunmamış e-posta var. Beş gündür klinikten uzaktayım ve 789 e-postam var. 522'si klinik sekreteri tarafından acil olarak işaretlenmiş. Şimdiye kadar sekiz tane okudum. İç çekiyorum, alnımı ovuşturuyorum ve sonrakini açıyorum, bilgisayar ekranı düz metinle dolduğunda inliyorum. Neyse ki zil beni kurtardı. Kapı zili. "Ben bakarım," diye bağıriyorum diğerlerine, ayağa fırlıyorum ve koridorda ilerliyorum. Kapıyı açtım ve iki kez baktım. Harper sanki bir melek tarafından getirilmiş gibi kapının eşiğinde duruyor. Ayrılalı dört saat oldu. Yüzünde kocaman bir gülümseme ve kollarında kocaman bir kutu var. "Bu kadar çabuk mu döndün?" Kapının pervazına yaslanıp omega'nın ne kadar inanılmaz görüldüğüne hayranlıkla bakıyorum. Ona yeniden aşık oluyorum. "Şşşt." En yakın komşu oldukça uzakta olmasına rağmen omzunun üzerinden bakıyor. "Beni bir süredir görmüyorsun, unutma," diye fısıldıyor. Sonra yüksek sesle ekliyor: "Kek getirdim. Annemden. Kendini iyi hissetmediğin için seni kontrol etmemi istedi."

"Ne kadar hoş," diyorum, sesimi abartılı bir şekilde yansıtırken ona göz kırpıyorum. "İçeri buyurun." İçeriye işaret ediyorum.

Evin içine girip kapı kapandıktan sonra onu duvara yaslayıp öpüyorum.

"Bütün kekleri ezeceksin!" diye bağıyor hava almaya çıktığımızda.

"Aç olduğum tek bir şey var," diye homurdanıyorum.

"Tanrım," diyor, "beni beş saat önce yedin." "Biliyorum.

Sonsuzluk kadar önce!"

"Diğerleri nerede?" diye soruyor bana gözlerini devirerek.

"İkisi de ofislerinde, yazışmalara yetişmeye çalışıyorlar."

Yüzündeki gülümseme kayboluyor. "Başınız belada mı?"

"Hayır, hayır, hiç de değil, Harper. Hastalanmak," ona tekrar göz kırpıyorum, "bu işin bir tehlikesi."

Kutuyu elinden alıp Harper'ı mutfığa çekiyorum ve koridordan sesleniyorum: "Harper geldi. Keklerle birlikte."

Bir duraklama oluyor ve sonra iki kapı birden açılıyor, iki arkadaşım da mutfığa koşuyor. İkisi de ona doğru geliyor.

"Bir sorun mu var?" Wyatt soruyor, bakışları Harper'ın formunu inceliyor, muhtemelen yaralanma belirtileri arıyor.

"Hayır, hiçbir şey!" Harper gülüyor. "Annem siz zavallı hasta ruhlara biraz kek vermek istedi ve ben de sizi tekrar görmek için bu fırsatı değerlendirdim."

"Annen nasıldı?" Daxton soruyor.

" yok. Hiçbir şeyden şüphelenmiyor. Molly de öyle." "Molly'nin durumumuzu bildiğini sanıyordum."

"Ateşimi birlikte geçirdiğimizi biliyor. Bunun tek seferlik bir olay olduğunu varsayıyor. Almam gereken bir şey," parmaklarıyla küçük tırnak işaretleri yapıyor, "'sistemimden'."

"Peki ya sen? Bizi sisteminden çıkardın mı?" Daxton kaşlarını soruyor.

"Hayır," diye iç geçirdi Harper, "sanırım sistemime iyice bulaştınız."

Kutuyu tezgâhın üzerine bırakıyorum ve sakalımı sıvazlıyorum.

"Hmmm," diyorum, "sisteminizde bir enfeksiyon. Kulağa ciddi geliyor-

ous. Hastanın kapsamlı bir muayeneden geçirilmesini öneriyorum. Siz ne düşünüyorsunuz, doktorlar?"

"Kesinlikle," diyor Daxton.

"Gerçekten mi, ne tür bir muayene?" Harper soruyor.

Ona mutfaktaki sandalyelerden birini işaret ederek, "Otursana," diyorum. Otururken bana şüphe ve eğlenceyle bakıyor.

Ona doğru yaklaşıyorum, parmak uçlarımı çenesinin altına dayıyorum ve boğazının kenarlarına masaj yapıyorum.

"Bezler normal hissediyor." Cebime uzanıp telefonumu çıkarıyorum ve el fenerini açıyorum. "Geniş açın lütfen, bayan."

Ağzını açıyor ve el fenerini dudaklarının etrafında, sonra da boğazında gezdiriyorum.

"Olağanüstü," diyorum.

"Ne?" diyor telaşla, çenesini kapatarak.

"Çok güzel bir çift bademciğiniz var. Stetoskop lütfen, Dr. Stanton," diyorum Wyatt'a. Dolaplardan birini açıyor ve bir tane çıkarıyor.

"Stetoskopları mutfakta mı tutuyorsun?" diyor.

"Biz doktoruz." Kulaklıkları kulağıma takıyorum. "Hazırlıklı olmak en iyisi. Şimdi, lütfen üst düğmelerinizi açabilir misiniz, bayan?"

"Bunun gerekli olduğuna emin misiniz, doktor?" "Kesinlikle gerekli."

Elbisesinin üst iki düğmesini deliklerinden geçirip göğüs dekoltesini ortaya çıkarırken bakışlarımı üzerinde tutuyor. Son beş günü bu kızla yatakta çıplak geçirmiş olmama rağmen nabzımı hızlandıran bir hareket.

Stetoskopun ziline nefes verip metali ısıtıyorum ve sonra kalbinin hemen üzerindeki derisine bastırıyorum.

Endişeli bir ifade takınıyorum.

"Aman Tanrım, gerçekten de Tanrım." "Bir sorun mu var doktor?"

"Kalbin hızla atıyor gibi görünüyor. Bunun nedenini merak ediyorum. Daha fazla araştırma yapmam gerekecek." Zili, göğüs dekoltesinin tepesini kaplayana kadar aşağı kaydırıyorum. "Başka olağandışı belirtiler yaşıyor musunuz?"

Dudağını ısırtıyor ve başını sallıyor, benim küçük rol oyunuma eşlik etmekten mutlu.

"Peki bu belirtiler nelerdir?"

"Sürekli ateşim çıkıyor ve başım dönüyor, doktor. Aslında şu anda kendimi oldukça telaşlı hissediyorum." Elini yüzüne götürüyor ve elbisesinin iki düğmesini daha açıyor. "Ve..." diye bırakıyor

Sesi fısıltıya dönüştü, "Söyleyebileceğimden emin değilim. Bu oldukça samimi

..."

"Emin ellerdesiniz hanımefendi."

"Bacaklarımın arası sık sık ıslanıyor gibi görünüyor."

"Merak ediyorum," diyorum, "bilgili meslektaşlarıma danışayım." Sürü arkadaşlarıma dönüyorum. "Herhangi bir hipoteziniz var mı beyler?"

"Bu semptomları tetikleyen belirli bir faaliyet var mı?" Daxton ona soruyor.

"Evet," diyor Harper tüm masumiyetiyle, "bu belirtiler sadece bazı beyefendilerle birlikteyken ortaya çıkıyor gibi görünüyor."

"Peki sizce bu belirli genlerle ilgili semptomlarınızı tetikleyebilecek herhangi bir şey var mı?" Wyatt soruyor.

Bunu düşünüyor. "Son derece güzel kokuyorlar." "İlginç," diye mırıldanıyorum.

"Bazıları da onları yakışıklı olarak tanımlar," diye ekliyor.

"Sadece bazıları mı onları bu şekilde tanımlıyor?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor.

"Sen yapar mıydın?"

"Kesinlikle."

"Sanırım buradaki sorunu biliyorum." Sakalımı sıvazlıyorum. "Biliyor musunuz, doktor?"

"Sende ciddi bir 'muhtaç-küçük-omega' vakası var."

"Kulağa ciddi geliyor," diyor Harper. "Tedavisi var mı?"

"Korkarım bilinen tek bir tedavisi var," diyorum, yüzlerimiz aynı hızda olacak şekilde onun önünde çömelerek.

"Peki bu tedavi çok mu kötü, doktor?"

"Hayır, aslında tedaviyi oldukça keyifli bulabilirsin ve sana hemen rahatlama getirecektir. Ancak talimatlarıma uymanız ve tam olarak söylediklerimi yapmanız gerekecek. Bunu benim için yapabilir misiniz?"

"Evet, doktor."

"Bu işlem için külotunuzu çıkarmanız gerekecek."

Başını ciddiyetle sallıyor, kalçalarını kaldırıyor ve eteğinin altına uzanıyor. Sonra külotunu bacaklarından aşağı kaydırıyor. Külotu ayak bileklerinden çekip burnuma götürüyorum ve derin derin içime çekiyorum. "Peaches, oldukça dikkat çekici." Külotu Daxton'a uzatıyorum. "Bunları daha ileri araştırmalar için saklamamız gerekecek."

"Peki *bu* tamamen gerekli mi?" diye soruyor hastam.

"Çok gerekli. Şimdi, kalçalarınızı ayırabilerseniz. İşte böyle, biraz daha geniş lütfen, sizi düzgün bir şekilde inceleyebilmeliyiz." Elbisesinin eteğini beline kadar kıvrıyor ve hepimize mükemmel bir görüntü sunuyor.

"Siz ne düşünüyorsunuz, doktorlar?"

"Gördüğüm en mükemmel örnek," diye homurdanıyor Daxton.

"Aynı fikirdeyim," dedim. "Şimdi Bayan, lütfen kendinizi rahat hissedin ve işleme başlayalım."

"Acımayacağından emin misiniz, doktor?"

"Tam tersi." Elimi kalçasında gezdiriyorum ve amının dudaklarına götürüyorum. "Evet, anlıyorum. Islak küçük bir , değil mi?"

Parmaklarımı amının deliğinin etrafında gezdiriyorum ve o da dudağını daha sert ısıyor, göz kapakları titriyor.

"Bu yardımcı olur mu?"

"Korkarım yeterli değil."

"Ahh daha fazlasına ihtiyacın var." Bir parmağımı onun içine kaydırdım. "Bu daha mı iyi?"

"Hayır, doktor! Hala yeterli değil!"

Ona bir parmak daha veriyorum, içindeki o noktaya masaj yapıyorum. Ciyaklıyor ve sonra üzerinde sarsılıyor, bana küfürler savuruyor.

"Sorun yok ufaklık, seni hemen halledeceğiz..." Elimini topuğuyla klitorisini ovuyorum, "bir ..." Parmaklarımı içine sokup çıkarıyorum, "o an!"

Geliyor, yanaklarına renk geliyor, zevk yüzünde yüzüyor.

"Oh, doktor," diye inliyor.

"İşte, işte. Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

O güzel gözlerini açıyor ve bana baygın baygın gülümsüyor. "Çok daha iyi."

"O zaman daha kapsamlı bir tedaviye geçebiliriz diye düşünüyorum."

Belinden tutup omzumun üzerinden savurdum. Bacaklarını tekmeleyerek çılgık atıyor. "Doktorlar, yatak odasına. Size acilen ihtiyaç var, kırmızı kod."

Kırkıncı Bölüm

Harper

Kaçılmaz olarak, birlikte yatağa geri döndük, ben ellerimin üzerinde ve

Wyatt'ın siki ağzımda, Daxton'ınki de amımda.

Daha sonra, bir kutu kek ve bir fincan kahveyi paketin تنها bahçesine götürmek ve öğleden sonra güneşinde onlarla birlikte oturmak istiyorum.

Ama eve gitmek zorundayım. Bu tomurcuklanan ilişkiyi şimdilik kendimize saklamaya karar verdik ve kendimi onların evinden annemin arabasına sürüklerken pişmanlık duysam da, daha fazla kalmak şüpheleri uyandırabilir. Ayrıca, bu akşam annem ve üvey babamla akşam yemeği yemek için geri döneceğime söz verdim.

Düşüncesi bile içimi ürpertiyor. Oyunculuk yeteneklerimin ve dürüst yüz ifademın sonuna kadar sınanacağı birkaç saat daha olacak. Omurgamı dikleştiriyorum ve çenemi kaldırıyorum.

Yapabilirsin, Harper. Sadece biraz yalan söylemen gerekiyor. Sadece birkaç haftalığına numara yapmaya devam et.

Sonra, kısa bir süre içinde, temize çıkabiliriz ve o zaman artık gizlice dolaşmaya ya da yalan söylemeye gerek kalmayacak. İstersem günümün her saatini paket evinde geçirebileceğim. Belki taşınırım bile.

Araba kullanırken yüzümde kocaman bir sırıtış daha var.

geri ev, güneş dalıyor arkasında binalar ve gökyüzü

kırmızı ışıkla çizgili.

Kapıdan içeri adımımı atar atmaz çatal bıçak ve tava sesleriyle karşılaştığımda yüzümdeki gülümseme hâlâ devam ediyor.

Donup kaldım, gülümsemem yüzümden düştü.

Bu sesi biliyorum. Çok tanıdık. Annem ne zaman hastanede kötü ya da zor bir vardiya geçirse evimizin mutfağından bu ses yayılırdı. Ya da beklenmedik bir fatura geldiğinde. Ya da çamaşır makinesi yine bozulduğunda. Bana her zaman kötü bir ruh hali içinde olduğunu işaret ederdi.

Ona neyin tuzak kurmuş olabileceğini merak ederek hızla o tarafa doğru yürüyorum. Ethan'la tanıştığından beri çok daha mutlu bir insan oldu: hemşireliği bıraktı ve evlendi.

"Selam anne," diye sesleniyorum, yüzünde şimşek çakmış gibi bir ifadeyle elindeki tavayı tezgâhın üzerine bırakırken. "Her şey yolunda mı?"

"Kesinlikle iyi." Dolaba uzanıyor, bir paket makarna çıkarıyor ve tezgâha çarpıyor. "Çocuklar nasıldı?"

"Çok daha iyi. Hatta pastaları yerle bir ettiler."

Bir çekmeceye uzanıp keskin görünümlü bir bıçak çıkarıyor ve elinde bir cinayet silahı gibi sallıyor. "Çok rahatladım."

Makarna paketinin boynunu tek bir sert hamleyle kesiyor.

"Sadece Daxton için mi endişeleniyordun? Yoksa seni rahatsız eden başka bir şey mi var anne?" Bıçağı dikkatle bakarak söylüyorum.

"Sana bunu söyleten ne? Ben iyiyim, gayet iyiyim." Bıçağın ucunu doğrama tahtasına ve bütün makarna paketini tencereye atıyor. "Kesinlikle iyiyim, eğer bu kasabadaki ailem hakkında korkunç - iğrenç - dedikodular yayan iğrenç kadınları saymazsanız."

Annem gaz ocağını şiddetle yakıyor, alevler havaya , öyle ki neredeyse kaşları yanacak.

Kan başımdan ayak parmaklarıma doğru akıyor. En yakın tabureye tutunarak sallanıyorum.

O biliyor.

Annem biliyor.

"Ne dedikodusu?" Sesim titreyerek söylüyorum.

"Oh, Harper, bu konuda konuşmak istemiyorum. Hiçbir şey söylememeliydim. Bu dedikoducular yapacak daha iyi bir şeyleri olmayan zavallı pörsümüş farelerdir!"

"Bu dedikodu.. benimle ilgili bir şey mi?"

Annem dudaklarını büzüyor.

"Ben artık büyük bir kızım anne. Bunu kaldırabilirim. Lütfen söyle bana." "Harper. Bunu onurlandırmayacağım-"

"Anne," diyorum, sesim çok geliyor. "Ne söylüyorlar?"

Gazı kapatıyor ve tezgâhın etrafında dolaşıyor, bana yaklaşıyor ve etrafta konuşmamızı duyacak kimse olmamasına rağmen sesini alçaltıyor. Ellerimi ellerinin arasına aldı.

"En saçma şeyleri uydurmayı seviyorlar. Geçen yıl Heidi Lowinski hakkında bir dedikodu çıkardılar. Kısa süre içinde tüm şehir, zavallı kızın Rockview Buz Hokeyi takımının St Lyon's'a karşı kazandığı maçta takımdaki tüm oyunculara oral seks yaptığına inanmaya başladı."

Başımı daha da sersemlemiş hissederek sallıyorum. Bu küçük söylentinin doğru olduğunu kesinlikle biliyorum.

"Ve senin hakkında daha da iğrenç şeyler uyduruyorlar." Duraklıyor, gözlerinde bir özür geziniyor. "Ve Daxton. Ve Daxton'ın sürüsü."

Kulaklarım gürültüden çınılıyor ve görüşüm bozuluyor. Yine de bir şekilde ayakta kalmayı başarıyorum.

"Ben ve Daxton?" Tezgâha tutunarak mırıldanıyorum.

"Birlikte uyuduğunuzu söylüyorlar. Kızgınlığınızı Daxton'ın sürüsü görmüş." Öfke yine yüzüne çöktü. "Buna inanabiliyor musun?! Abi kardeş mi?! Ne zaman çok ileri gittiklerini düşünsem, bu kasabanın dedikoducuları kendilerini aşıyor. Bu çok saçma." Manik bir kahkaha atıyor.

Ben de ona bakakalıyorum, kararsızlık içindeyim, ne diyeceğimi, ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Yani, eğer gerçekten hepinizin bunu yapacak kadar suçlu olduğunuzu düşündülerse..." Dudaklarını büken tiksintiyle sözünü kesiyor. "Daxton ve ekibinin hastaneye yalan söyleyeceğini gerçekten düşünüyorlar mı? İşlerini kaybetme riskini göze alacaklarını mı? Kariyerlerini? Bir buçuk yıl boyunca eğitim aldıkları, çalıştıkları, uğruna emek harcadıkları kariyerlerini."

Ona bakıyorum ve yüzündeki dehşeti izliyorum.

"Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor. "Aklıma korkunç bir şey geldi. Ya bu korkunç söylentiler hastanenin kulağına giderse?"

Orada afallamış bir şekilde duruyorum.

"Eminim hastane Daxton ve sürüsünün kiminle yattığıyla ilgilenmez," diye mırıldanıyorum.

"Kız kardeşleri
mi?" "Üvey
kız kardeşleri."

"Kesinlikle yaparlardı," diye devam ediyor annem. "Ve eğer Harold Virüsü gibi ciddi bir hastalığı taklit düşünselerdi, anında kovulurlardı! Dürüst olmak gerekirse, her şey çok saçma. İnsanlar her şeye inanır! Her şeyi uydururlar!"

Sahte
mi?
Yalan
mı?

Kovuldun mu?

Kahretsin, bunu hiç düşünmemiştim. Hiç düşünmemiştim. Mide bulantısı karnımda yüzüyor. Sanırım gerçekten hasta olabilirim.

Kovuldun mu?

Daxton benimle birlikte olduğu sürece ne yaptığını umursamayacağını söyledi. Ama bir an bile ciddi olduğunu düşünmemiştim. İşini gerçekten kaybedebileceğini. İşin bu noktaya gelebileceğini.

Elbette dedikodulara, küçümseyici sözlerle ve sinsî yorumlara, annemin ve Ethan'ın alışmasının biraz zaman almasına hazırlıklıydım. Ama sürünün kariyerini bitirmek?

Bana anlattıklarını, doktor olarak çalışmayı ne kadar sevdiklerini, bunun üçü için de ne kadar önemli olduğunu düşünüyorum.

Wyatt'ın bana yıllar önce babası hakkında anlattıklarını düşünüyorum. Başka aileler de onunki gibi sevdiklerini kaybetmek zorunda kalmasın diye doktor olmak istediğini.

Mutfaktaki küçük oyunumuzu düşünüyorum. Rol yapsalar, ortalığı dağıtsalar bile çok iyi doktorlardı. Ve göldeki o gün!

Annemin saçmalıklarına geri döndüm.

"Cidden ailelerinize yalan söyleyeceğinizi mi düşünüyorlar? Bir de sen varsın." Öfke dağılırken annemin gözleri yaşlarla doluyor. "Kızımın itibarını nasıl böyle mahvedebilirler? Gerçi muhtemelen bu yüzden yapıyorlar. Tüm sürüleri korkutmak için! Kendi kızlarının şansını artırmak için."

" oluyor?" diyor bir ses.

Arkamı dönüyorum ve üvey babamı mutfak kapısının önünde dikilirken buluyorum. Annemin yanaklarından süzülen gözyaşlarını fark ediyor ve kollarını açıyor.

Annem onun kucağına koşuyor, göğsüne doğru hıçkırarak ağlıyor.

"Ethan," diye başlıyor ve ben koridora çıkıp duvara yaslanıp nefes almaya çalışıyorum.

Sonuçları olacağını biliyordum. Ciddi sonuçlar. Sürüyle birlikte olmak için hepsiyle yüzleşmeye hazırdım.

Ama bu kadar kötü olacaklarını hiç düşünmemiştim.

Bu adamlar doktor olmak için doğmuşlar. Bunu onlardan alamam. Onlardan bunu benim için yapmalarını isteyemem.

Gözlerim suyla doldu.

Hayatlarını bu şekilde mahvedemem. En çok sevdikleri şeyi ellerinden alamam.

Bir damla gözyaşı yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor. Önce bir tane, sonra bir tane daha ve bir tane daha.

Hayatlarını mahvedemem.

Laurent'ın hayatını mahvettiğim gibi onlarınkini de mahvedemem.

Eşyalarımı toplarken başımda dikilmiş, benim için her şeyden, tüm hayallerinden, tüm fırsatlarından bir hiç uğruna vazgeçtiğini haykırıyordu.

Ve o değildi. Annemin de hayatını mahvettim.

Bana sahip olmak, beni elinde tutmak için her şeyden vazgeçti. Ve bu ona pahalıya mal oldu - hayatta kalmak için çabaladı, aç, sefil, çaresiz.

Yatağında uzandığım ve dairemizin ince duvarları arasından onun hıçkırıklarını duyabildiğim çok zaman oldu.

Bunu sürüye yapamam. Onları seviyorsam yapamam. Onları kadar sevmezsem. Her zaman olduğu gibi. Bunca yıldır. Tüm bu uzun yıllar boyunca, onları sevmekten hiç vazgeçmedim.

Ama eğer onları seviyorsam, bunu onlara yapamam. Hayatlarını mahvedemem.

Kalbim o kadar ağrıyor ki nefes alamıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, tırnaklarımı avuçlarıma batırıyorum. Bunu düşünecek kadar aptalmışım.

Aptal, aptal kız.

Ben bir . Baş döndürücü, aptal küçük bir aptal - duyularım ağız sulandıran kokular, dudak uçuklatan vücutlar, dünyayı sarsan seks ve bazı tatlı konuşmalarla boğuldu.

Düzgün düşünemiyordum. Tüm bunların ne anlama geldiğini kavrayamadım.

Kalbim göğsümün içinde milyonlarca parçaya ayrılıyor. Acı o kadar büyük ki nefes almaya nasıl devam ettiğimi bilmiyorum.

Önemli değil.

Aklımı başıma toplamamın zamanı geldi.

Bölüm Kırk Bir

Daxton

Cep telefonuma gelen mesajı okudum ve sürü arkadaşlarıma baktım. kendinden memnun bir sırıtış.

Daha önce hiç bu kadar mutlu hissettiğimi hatırlamıyorum. Harper Hall sürümüzün bir parçası olacak ve dördümüz birlikte bir ev, bir aile, bir hayat kuracağız. Başlamak için sabırsızlanıyorum.

Görünüşe göre o da yapamıyor.

"Harper bizi tekrar görmek istiyor," diyorum Owen ve Wyatt'a.

"Gerçekten mi?" Wyatt saatine bakarak söylüyor. "Onu son gördüğümüzden bu yana sadece iki saat yirmi altı dakika geçti."

"Saydığınızdan değil." Owen gülüyor.

"Şikayet mi ediyorsun?" Wyatt'a soruyorum.

"Hiç de değil. Bunu son derece sevimli buluyorum."

"Boğucu değil mi?" Bunu daha önce de kadınlar hakkında söylemişti. "Neden boğucu bulayım ki? Her dakikamı her gün o kadınla."

Onu sırtından alkışladım. "Hadi o zaman. Bizimle North Beach'te buluşmak istiyor."

"Kuzey Sahili mi? Neden?"

"Sanırım تنها ve boş olduğu için."

Wyatt'ın yüzü aydınlanır ve kapıya doğru adım atar. "Hadi o zaman. Ne bekliyorsun?" diye seslenir.

Yine kıkırdayan Owen'a bakıyorum. "Onu duydun," diyor, "hadi gidip omega'mızı görelim." İnançsızlıkla başını sallıyor. "Tanrım, kulağa ne kadar hoş geliyor değil mi?!!"

"Gerçekten çok iyi," diye itiraf ediyorum. "Dişlerimi boğazına geçirip ona düzgün bir şekilde sahip olmak için sabırsızlanıyorum."

Owen inliyor. "Bana bunu yapma, dostum. Böyle konuşmak beni öyle bir erekte edecek ki, arabaya kadar yürüyemeyeceğim."

Kamyonetin içinde tüm camları indirip serin gece havasının tadını çıkarıyor ve daha önce hiç yapmadığımız bir şekilde gelecek hakkında konuşuyoruz. Owen çocuklarımıza arka bahçede bir ağaç ev yapacağına ısrar ediyor - her ne kadar ahşap işçiliğindeki denemelerini görmüş olsam da ve benim bir çocuğumun onun eserinin yanına yaklaşmasına izin vermem mümkün olmasa da. Wyatt, Harper'a sörf yapmayı öğreteceğini ve onu dünyadaki tüm sanat galerilerini gezmeye götüreceğini söylüyor.

Sadece onunla olmak istiyorum. Wyatt'ın dediği gibi.

Onunla birlikte olmak güneşli bir gün gibidir: parlak, canlı, sıcak. İyimserlik ve umut dolu.

Cuma gecesi trafiği yoğun ama şehrin içinden geçip sahile doğru hızla ilerliyoruz ve Kuzey Plajı'na varana kadar sahil boyunca yolu takip ediyoruz. Koyu renkli kumların üzerinde birkaç ateşin ışığı titriyor ama onun dışında ortalık sessiz. Gecenin bu saatinde burada kimse yok.

Harper bizden on dakika sonra ve annesinin arabasını bizimkinin yanına çekiyor.

Motoru kapatıyor ve ön camdan, soluk ay ışığında parıldayan gümüş rengi denize bakıyor.

Kafasını bize doğru çevirmiyor.

Hemen bir şeylerin yanlış gittiğini anladım. İliklerime kadar hissediyorum. Ruhumda hissediyorum.

"Hayır," diyorum. Ama diğerleri beni duymuyor. Çoktan kamyondan inmişler ve Harper'ın kapısına doğru yürüyorlardı.

Owen pencereye vurur ve kadın sarsılarak trans halinden çıkar, ona bakar ve sonra omuzlarını sabitler.

Harper'ı tanıyorum. Uzun zaman önce o üç haftayı onu dikkatle inceleyerek geçirdim. Sinirlendiğinde gözlerinin bir o yana bir bu yana nasıl kaydığını biliyorum. Utandığında bir tutam saçını kulağının arkasına kıvırdığını biliyorum. Mutlu olduğunda gülümsemekten kendini alamadığını biliyorum. Ve sinirlendiğinde vücudunun öfkeyle titrediğini biliyorum.

Çekmecesinde gizlice eskizler biliyorum, iyi olmadığını düşündüğü için kimseye göstermeye korktuğu eskizler

Yeterince. Edebi roman okuyormuş gibi yaptığını ama aslında yastığının altında baharatlı aşk romanları sakladığını biliyorum. İki köpeği hakkında söylenip durduğunu ama gizliden gizliye onlara taptığını biliyorum.

Onu dünyadaki her şeyden daha çok istediğimi biliyorum.

Arabadan inişini izliyorum ve ne yapmak üzere olduğunu biliyorum. Yap.

Koltuğumda kalıyorum. Hareket edemiyorum. Eğer burada kalırsam, eğer donarsam o zaman gerçekleşmek üzere olan şey gerçekleşmeyecektir.

Harper'ın bize ait olduğu, tam ve mutlu olduğumuz bu mutluluk baloncukunda kalacağız.

Ama bu mümkün değil. Zamanı öyle donduramam ya da geri saramam. Yapabilseydim, aramızdaki şeyleri uzun zaman önce değiştirdim.

Arabanın kapısını açıyorum ve sanki suda yüzüyormuşum gibi Harper'ın yanına doğru yürüyorum.

Zaman yavaşlıyor. Duyularım yükseliyor. Kokusu her zamankinden güçlü, nefesinin sesi kulaklarımda çınlıyor, görüntüsü gözlerimi kamaştırıyor.

Owen heyecandan ayaklarının üzerinde zıplıyor, Wyatt ise gülümsüyor, her ikisi de başımıza geleceklerden habersiz.

Başımı sallıyorum. Onları bundan korumak istiyorum. Kendimi Böylece zarar görmezler. Onları tekrar arabaya bindir ve gönder.

Harper yanaklarının içini çiğniyor, ellerini önünde sıkıyor.

"Sadece söyle," diyorum ona, sesimde hiçbir duygu olmadan, kalbim kırılıyor olsa da ve bunu düzeltebileceğimi hiç düşünmesem de. Dünyam sona ermek üzere olsa bile.

Gözleri şok içinde açıldı ve bana baktı.

Başka tarafa bakmalıyım, gözleriyle karşılaşmak - o kadar güzel ki - acıyı daha da kötüleştiriyor. Ama elimde değil. Bakışlarımı başka yöne çekemiyorum. Canım bu kadar yanarken bile ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Sadece söyle Harper," diye fısıldıyorum, ses tonumda bir yalvarış var.

Wyatt'ın yüzündeki gülümseme kayboluyor ve Owen bakışlarını endişeyle aramızda gezdiriyor.

"Oluyor?" Owen diyor ki.

Harper'a başımı sallıyorum ve o da yutkunuyor. Gergin. Yüzünden okunuyor.

"Bunu yapamayız," diyor.

"Ne yapacağım?" Owen başını tekrar sallayarak söylüyor. "Neyi yapamayız?"

"Ben senin omega'n olamam."

Bu sözlerin geleceğini biliyordum ama yine de beni bir yük treni gibi çarptı, acı vücuduma yayıldı. O kadar sert, o kadar şiddetli ki ayakta kalmayı başarabildiğime şaşıyorum.

Nefesim kesildi.

"Bu bir şaka mı?" Wyatt şaşkın bir ifadeyle soruyor.

"Hayır Wyatt," diyor kız. "Bu bir şaka değil."

"Ne demek istiyorsun, bizim omega'mız olamaz mısın?" Owen ona doğru bir adım atarak ellerini kendi ellerinin arasına alır. Wyatt öylece duruyor, nutku tutulmuş, şok onu hareketsiz hale getirmiş.

"Yapamam, Owen. Yapamam." Başını sallıyor ve ellerini Owen'ın avuçlarından çekiyor.

"Tabii ki yapabilirsin." Ona gülümsüyor, belli ki bunun sinirden başka bir şey olmadığını ve her zamanki kendinden eminliğinin onu kazanacağını, onu yanılttığına kolayca ikna edeceğini varsayıyor.

"Özür dilerim, çok özür dilerim," diyor, sesi boğazında düğümleniyor. "Asla yapmamalıydım... bu olmayacak..."

"Harper," diyor Wyatt. "Ne oldu da böyle hissediyorsun?"

Harper ellerini sıkıyor. "Fark ettim ki... sonuçları... bu her şeyi mahvedecek."

Wyatt hâlâ şaşkın bir ifadeyle, "Birkaç saat önce böyle hissetmiyordun," diyor.

"Annemle konuştum-"

"Ona söyledin mi?" Owen kaşlarını çatar.

"Hayır." Başını çılgınca sallıyor. "Ama bir şeyler duymuş. Çok üzgündü. Çok iğrenmiş. Çok endişeliydi." Kollarını kendine doladı. "Yapamam... Bunu sana yapamam. Ben... senin omega'n olamam."

Kelimelerinde tökezliyor, nefesi kesiliyor ve bir parçam onun için üzülüyor, araya girip bunu onun için kolaylaştırmak istiyor, o eksik kelimeleri doldurmak istiyor.

Yine de kendimi bunu yapmaya ikna edemiyorum. Acı çok büyük ve diğer yanıma da acılaştırıyor.

"Neden?" Tıslıyorum, sesimdeki acılık açıkça belli oluyor. "Çünkü hayatlarınızı mahvedemem," diye tekrarlıyor.

"Hayatımızı mahvetmek mi?" Owen kıkırdıyor, ellerini kollarında gezdirerek onu sakinleştirmeye çalışıyor. "Harp, tatlım."

hayatlarımız tamamlandı."

"Hayır, Owen. Kendimizi kaptırdık. Bunu doğru düzgün düşünmedik. Sonuçlarını düşünmedik."

Wyatt kararlı bir şekilde, "Onları düşündük," diyor. Kadın başını sallıyor.

"Harper," diye tekrar deniyor Owen. Ama Harper artık onun gözlerine bakmıyor. Onun yerine yere bakıyor. "Harper," Owen onu sıkıca yerinde tutuyor, "Harper, bunu düşünüyoruz. Sonuçlarını düşündük ve onlar umurumuzda bile değil. Tek umursadığımız sensin. Tamam mı?" Bakışlarını bana ve Wyatt'a çevirdi. Wyatt ağzını açıyor ama hiç ses çıkmıyor. Hâlâ şokta. Ben Harper'a bakmaya devam ediyorum.

"Böyle düşünüyorsun. Ama umursayacaksın. Pişman olacaksın. Ve beni suçlayacaksınız. Hayatlarınızı mahvetmekten ben sorumlu olmayacağım. Bunu yapamam."

"Hayatımızı mahvetmek mi?" Mırıldanıyorum. "uçurmak mı, nasıl?"

"Şimdiden hakkımızda dedikodular dolaşmaya başladı. İnsanlar şimdiden konuşmaya başladı. Annem çıldırmış durumda."

"Bırakın konuşsunlar," diye alay ediyor Wyatt.

"Annenle konuşabiliriz," diyor Owen.

"Ama görmüyor musun?" Gözlerinde şimdi bir korku var. "Hastaneye yalan söyledin. Onlara hasta olmadığın halde hasta olduğunu söyledin. Beni kızdırmak için işten kaydardın. Gerçeği öğrendiklerinde ..."

"yattığımız onları ilgilendirmez," diyorum. "Üvey kız kardeşin!" diye bağırıyor.

"Harper," diyor Owen, şimdi daha çaresiz. "Bunların hiçbirisi önemli değil. Biz seni istiyoruz. Seni seviyoruz. Kahretsin, Harp, sana ihtiyacımız var."

"Seni kovacaklar, Owen. Hepinizi. İşinizi kaybedeceksiniz. Doktorluk yapamayacaksınız. Kariyeriniz sona erecek."

"Umurumda değil," diyor Owen.

"Owen," diyor sesi çatlayarak, "işini seviyorsun. Bunu gördüm. Hepinizin işinizi ne kadar sevdiğinizi gördüm." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeğe başlar.

"Seni sevdiğimiz kadar değil Harper," diye fısıldıyor Wyatt.

"Lütfen," diyor. "Bunu sana yapamam. Sana bunu yapamam. benim için her şeyi mahvetti."

"Harper!" Owen onun ellerini tutmaya çalışıyor ama kadın bir adım uzaklaşıyor ve Owen dizlerinin üzerine çöküyor. "İsteyebilirsin ve biz de yaparız."

"Bunun için bana kızacaksın. Bunun olduğunu gördüm." "Har-"

"Ben gidiyorum," diyerek bizden kararlı bir adım daha uzaklaşıyor, gözleri bir o yana bir bu yana gidip gelirken kendi kendine mırıldanıyor, "New York'a taşınacağım. Bu gece uçağa atlayıp oraya gideceğim. Eski bir okul arkadaşım da kalacağım. Şehirde bir sürü kız arkadaşı var. Bir iş bulacağım. Gideceğim ve sen benim varlığımı unutacaksın."

Alay ediyorum. Unutmak mı? Onu asla unutamam. "Harper," diyorum, "bir hata yapıyorsun."

"Etrafta olmamam hepimiz için işleri kolaylaştıracak." Bize bakıyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Kendimizi . *Ben kendimi* kaptırdım. Sıcak, seks. Bu bir hataydı. Özür dilerim."

"Harper, gidemezsin," diye yalvarır Owen.

"Lütfen," diye fısıldıyor, vücudu titriyor, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor.

kollarıma alıp rahatlatmak istiyorum.

Onu omuzlarından tutup sarsmak ve aklını başına getirmek istiyorum.

İkisini de yapamam.

Harper kararlı, inatçı ve atılgan. Kararını vermiş. Onu değiştiremeyiz.

Ve dürüst olmak gerekirse, gerçeği biliyorum.

O bizi bizim onu sevdiğimiz gibi sevmiyor. Neden sevsin ki? Harper gibi bir kadın neden benim gibi birini istesin ki? Neden üçümüz gibi birini istesin ki? Her lanet omega'nın sonunda reddettiği sürü. Yeterince zengin olmayan sürü. Yeterince iyi olmayan sürü.

Harper Hall istediği sürüyü alabilirdi. Neden herkesin onun hakkında dedikodu yapmasına neden olacak, annesini üzecek, kariyerine zarar verecek bir sürüyü seçsin ki? Ona gereksiz yere acı çecktirecek bir sürüyü?

Sonuçta, eğer bizi isteseydi, diğer şeylerin hiçbir önemi olmazdı. Eğer bizi sevseydi, çekip gidemezdi.

"Ben... gitmeliyim," diyor, elleri yüzüne doğru uçuyor ve sonra arabasına doğru hızla uzaklaşıyor. Owen onu yakalamak için hamle yapar ve ıskalar. Tökezleyerek ayağa kalkıyor.

"Onu durdurmalıyız!" diye
bağırıyor. Başımı sallıyorum.
Vücudumdaki acı azaldı ve hissettiğim tek şey uyuşukluk.
Uyuşuk ve çiğ.
"Faydası yok," diyorum, sesim acı, incinmiş ve içim burkularak.
"Olmadığını biliyorsun. Her şey bitti."
Tıpkı eskisi gibi.

Paket Eğitimi İkinci Bölüm yakında.

**Okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen
bir inceleme veya derecelendirme bırakmayı düşünün - indie için büyük
bir yardım
Benim gibi yazarlar!**

Also by Hannah Haze

Hepsi Amazon ve Kindle Unlimited'ta mevcut.

Çağdaş RH omegaverse

Sürüyle Birlikte

Derinlerde - Rosie'nin

hikayesi [Belada](#) -

Connie'nin hikayesi

[Düğümler İçinde](#) -

Alexa'nın hikayesi [Şüphe](#)

[İçinde Kontrol Altında](#) -

Giorgie'nin hikayesi -

Sophia'nın hikayesi

Rockview Omegaverse [Sürü](#)

[Rakipleri Bölüm I](#)

[Rakipleri Bölüm II](#)

[Paket Seçimi](#)

[Kumar Bölüm I Paket](#)

[Kumar Bölüm II Paket](#)

[Paket Eğitimi Bölüm](#)

[II Eğitimi Bölüm I](#)

Romantasy RH

The Arrow Hart Akademisi

[Parçalanmış Kaderler](#)

[Çarpık Bağlar](#)

[Paramparça Yıldızlar](#)

[Yüklü Bağlar Kader](#)

[Şafağı](#)

Çağdaş MF omegaverse serisi

[Alfa sı Alfa Tarafından](#)

[Sarsıldı](#) *Rock Yıldızları*

[Rock YıldızOmega](#) *ının*

[Alfa ile Dördüncü Üs](#)

Çağdaş MF omegaverse standalone'ları

[Oxford Isı](#)

[Alfa Escort Ajansı Omega'nın](#)

[Yasak Ateşi](#)

Çağdaş MF omegaverse romanları

[Omega Chase](#)

[Çevrimiçi Sıcak Noel](#)

[Sıcaklığı](#)

Uzaylı omegaverse MF romantizm serisi

Astia'nın Alfa Prensi

[Uzaylı](#)

[Arzusu](#)

[Uzaylı](#)

[Tutkusu](#)

About the Author

Ben, nabzınızı hızlandıracak ve kalbinizi çarptıracak yumuşak ve buharlı omegaverse romanlar yazmayı seven bir İngiliz romantizm yazarıyım. Çiftlerimin kaderinde birbirlerini bulmak var - ve bulduklarında, oh be!

Diğer aşklarım arasında kırsalda uzun romantik yürüyüşler, sıcak bir banyoda rahatsız edilmeden ıslanmak ve daha da sıcak hikayeler yer alıyor. Bir kocam, üç çocuğum ve çok yaramaz bir kedim var. Hikaye yazmadığım zamanlarda, hikayeler hakkında düşünüyor, hikayeler dinliyor, hikayeler okuyor ya da onları hayal ediyorum. Gelin beni takip edin!

Haber bültenime kaydolun:

www.hannahhaze.com/about

Okur grubuma katılın:

www.facebook.com/groups/375024943829423/

Web sitemi ziyaret edin:

www.hannahhaze.com Beni

TikTok'ta yakalayın:

www.tiktok.com/@hannahhaze_author

Acknowledgments

Her kitapta olduğu gibi, her zaman teŖekkür edilecek çok sayıda inanılmaz insan var!

Öncelikle ve her zaman olduğu gibi, tüm sevgili okurlarıma çok teŖekkür ederim. Lütfen bu uçurum için beni affedin - bunu ikinci kitapta telafi edeceğimi biliyorsunuz!!!

İnanılmaz beta okuyucularıma zamanları ve geri bildirimleri için teŖekkür ederim - Aimee, Brandy, Courtney, Donna, Jenna, Jessie, Kiki, Le- andri, Lili ve Sara. Siz olmasaydınız bu kitap daha fakir olurdu.

Eve Graphic Designs'tan Eve'e bir başka muhteşem kapak için ve Buckley's Books'tan James'e bir başka ateşli kitabımın editörlüğünü yaptığı için teŖekkür ederim.

Son olarak, Bay D, Stephy ve çocuklarıma, tüm çılgınlıklarına ve zaman zaman yazarlık krizlerime katlandığınız için teŖekkür ederim!

About Hannah's Omegaverse

Yumuşak ve buharlı omegaverse romansları yazıyorum - daha tatlı tarafta olan hikayeler - omegaverse dinamiklerinin sosunu çağdaş olay örgüleriyle karıştırıyorum.

Omegaverse hikayelerim tıpkı bizimki gibi modern bir dünyada geçiyor, ancak insanlar üç türden biri olabiliyor - Alfalar, Betalar ve Omegalar. Betalar tıpkı sizin ve benim gibi, ancak Alfalar ve Omegalar biyolojik olarak biraz farklı. Hikayelerimde karakterler genellikle biyolojik dürtüleri, ihtiyaçları ve içgüdülerıyla mücadele ediyor ve yargılayıcı ve bazen önyargılı olabilen modern bir dünyaya uyum sağlamaya çalışıyorlar.

ALFALAR

Alfalar genellikle daha büyük, daha güçlü ve daha agresiftir. İçgüdüleri onları otoriter ve kontrolcü yapabilir. Alfa erkekleri anatomik olarak da en önemli yerlerinde biraz farklıdır. Evet, pipiden bahsediyorum - tabanda bir düğüm vardır ve bu düğüm Alfa geldiğinde genişleyerek onu partnerine kilitler ve bir süre boyunca birbirlerine yapışıp kalırlar. Biyolojik olarak bu hamilelik şansını artırır. Bazı Alfalar düğümlerinin genişlemesini kontrol edebilirken, diğerleri edemez.

OMEGAS

Omegalar daha küçüktür ve içgüdüleri onları özellikle bir Alfa'ya karşı daha alttan saldırgan yapabilir. Yalnızca bir Omega bir Alfa'nın düğümünü 'alabilir'. Bir Omega'nın özellikle doğurgan olduğu düzenli kızgınlık döngüleri vardır. Bu dönemde ateşli ve azgın olurlar ve

Bir Alfa tarafından sık sık becerilip düğümlenmedikçe çok rahatsız olurlar.

ISILAR, ÇUKURLAR VE ISIRIKLAR

Adet döngülerine benzer şekilde, benim dünyamdaki Omegaların da farklı kızgınlık döngüleri var. Bazılarının kızgınlıkları çok düzenli oluyor, bazıları daha seyrek oluyor, bazıları ise ilaçlarla kontrol altına alıyor ya da bastırıyor. Bir kızgınlık genellikle üç ya da dört gün sürer. Bir Omega kızgınlık dönemine girdiğinde, kokuları değişir ve yakınlardaki herhangi bir Al-pha için özellikle çekici hale gelirler.

Kızgınlık dönemindeki bir Omega, bir Alfa'yı kızgınlığa sürükleyebilir. Kızgınlık dönemindeki bir Alfa, ortalama bir erkeğin sahip olduğu olağan biyolojik kısıtlamalar tarafından engellenmez. Kalıcı ereksiyondan, iyileşmeden ve birden çok kez boşalabilme yeteneğinden bahsediyorum! (Kulağa eğlenceli geliyor, değil mi?)

Hem Omega'ların hem de Alfa'ların boyunlarının arkasında kokularının kaynağı olan bezler vardır. Bu bezler özellikle Omega veya Alfa açıldığında hassaslaşır. Bu bezi ısırmak sahiplenme olarak bilinir ve çifti genellikle geri dönüşü olmayacak şekilde birbirine bağlar. Ayrıca bir yara izi bırakır ve Alfa ya da Omega'nın kokusunu değiştirerek diğerlerine 'alındıkları' sinyalini verir. Kızışma sırasında, bir Omega biyolojik dürtülerinin merhametine kaldığında, bir Omega genellikle bir Alfa'nın kendisini 'sahiplenmesi' veya ısırması için yalvarabilir.

KOKULAR, ENGELLEYİCİLER VE BASTIRICILAR

Hem Omega'lar hem de Alfa'lar yüksek koku duyularına ve ayırt edici kokulara sahiptir. Bir Alfa ya da Omega, başka bir Alfa ya da Omega'yı yalnızca kokularından tanıyabilir ve bunu genellikle çok uzak mesafelerden yapabilir. Kokuları aynı zamanda nasıl hissettiklerini de gösterebilir - özellikle de uyarıldıklarında ya da sinirlendiklerinde. Omega ve Alfalar engelleyiciler kullanarak kokularını maskeleyebilirler. Ayrıca bastırıcılar kullanarak Alfa ve Omega içgüdülerini bastırmaya çalışabilirler - örneğin bir Alfa, kızgınlık dönemindeki bir Omega'ya yeniden tepki vermemek için acil durum bastırıcısı alabilir.

YUMUŞAK VE BUHARLI OMEGAVERSE

Benim dünyamda Alfalar ve Omegalar nadirdir ve Beta'lar tarafından bir hayranlık kaynağı olarak görülürler. Alfalar genellikle saldırganlık ve şiddetin hoş görülmediği bir topluma uyum sağlamakta zorlanırken, Omegalar bağımsız olma arzuları ile

kontrol edilebilir. İhtiyaç duydukları ve hak ettikleri dengeyi, kabulü ve mutluluğu bulmalarını sağlayan genellikle gerçek aşk ve mükemmel bir eştir. Sonsuza dek mutluluk garanti!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.